C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Staples_Lewis_Clive-Letopisy_Narnie_1-Lev_carodejnice_a_skrin.PDB

PDB Name: Staples_Lewis_Clive-Letopisy_Na
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.3.2007
Modification Date: 18.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lev, čarodějnice a skříň : Letopisy Narnie - kniha 1

Lewis Clive Staples

Pro Lucy Barfieldovou
Moje milá Lucinko,
tenhle příběh jsem napsal pro tebe, jenže když jsem začínal, neuvědomil jsem si, že holčičky rostou rychleji než knížky. Následkem toho jsi teď už příliš velká na pohádky, a než bude knížka vytištěna a svázána, budeš ještě větší. Ale jednou budeš dost stará na to, abys začala pohádky číst znova. Pak můžeš tuhle knížku sejmout z nejvyšší police, oklepat z ní prach a povědět mi, co si o ní myslíš. Tou dobou už nejspíš budu úplně hluchý a hodně starý, takže z toho neuslyším ani slovo, a když uslyším, nepochopím ho. Ale stejně budu pořád

Tvůj milující kmotr C. S. Lewis

Kapitola 1
Lucinka nakoukne do skříně

Žily, byly čtyři děti. Jmenovaly se Petr, Zuzana, Edmund a Lucie. Tenhle příběh je o tom, co se jim přihodilo, když je za války kvůli náletům poslali pryč z Londýna. Poslali je do domu jednoho starého profesora, který žil na venkově, patnáct kilometrů od nejbližšího nádraží a tři kilometry od nejbližší pošty. Manželku neměl a bydlel ve velikém domě s hospodyní, která se jmenovala paní Macreadyová, a se třemi služebnými. (Ty se jmenovaly Ivy, Margaret a Betty, ale v tomhle příběhu se moc neobjevují.) Profesor byl velice starý, měl husté bílé vlasy, které mu rostly nejen na hlavě, ale taky po větší části obličeje, a děti ho skoro okamžitě začaly mít rády. Ten první den, když je přišel ke dveřím přivítat, vypadal tak podivně, že Lucinka (která byla nejmladší) se ho trochu bála a Edmund (ten byl druhý nejmladší) měl chuť se smát a musel pořád dělat, že smrká, aby se to nepoznalo.
Když první večer řekli profesorovi dobrou noc a odešli nahoru, navštívili chlapci dívky v jejich pokoji, aby si o všem popovídali.
"Tak tomuhle říkám klika," prohlásil Petr. "Bude to tady absolutně skvělé. Ten stařík nás nechá dělat, co budeme chtít."
"Podle mě je to moc milý starý pán," kývla Zuzana.
"Ale dej s tím pokoj," zavrčel Edmund, který byl unavený, ale pokoušel se předstírat, že unavený není, a byl z toho jako vždycky protivný. "Přestaň mluvit takhle."
"Jak takhle?" ohradila se Zuzana. "A ostatně, ty už bys měl spát."
"Snažíš se mluvit jako máma," vysvětlil Edmund. "A nemáš mi co říkat, že mám spát. Jdi si spát sama."
"Nepůjdeme radši spát všichni?" ozvala se Lucinka. "Jestli někdo uslyší, jak si tady povídáme, určitě to slízneme."
"Ale neslízneme," zavrtěl hlavou Petr. "Já vám říkám, že v tomhle domě bude každému jedno, co děláme. A stejně nás nikdo neuslyší. Odsud dolů do té jídelny je to aspoň deset minut cesty a mezitím je spousta chodeb a schodů."
"Co to je za zvuk?" zeptala se náhle Lucinka. V takhle velikánském domě ještě nikdy dřív nebyla, a když si představila všechny ty dlouhé chodby a řady dveří vedoucích do prázdných pokojů, začal jí z toho trošku běhat mráz po zádech.
"To je jenom pták, ty hloupá," řekl Edmund.
"Je to sova," upřesnil Petr. "Tady to ptáci musejí mít báječné. A teď jdu spát. Ale říkám vám, zítra to tu prozkoumáme. Na takovémhle místě se dají najít věci! Viděli jste cestou ty hory? A ty lesy? Třeba jsou tam orli. A jeleni. A určitě jestřábi."
"Jezevci!" přidala se Lucinka.
"Lišky!" řekl Edmund.
"Králíci!" dodala Zuzana.
Ale ráno venku lilo jako z konve a když se člověk podíval z okna, nebylo pro déšť vidět nejen hory a lesy, ale ani potok v zahradě.
"No jasně že musí pršet!" řekl Edmund. Právě se s profesorem nasnídali a teď byli v místnosti, kterou pro ně vyhradil -

byl to dlouhý nevysoký pokoj s dvěma okny na jednu stranu a dvěma na druhou.
"Přestaň si stěžovat, Edmunde," řekla Zuzana. "Vsadím se deset ku jedné, že do hodiny dvou se vyčasí. Do té doby na tom nejsme zase tak špatně. Je tady rádio a spousta knížek."
"Nic pro mě," prohlásil Petr. "Já jdu prozkoumat dům."
S tím všichni souhlasili, a tak celé to dobrodružství začalo. Byl to dům, který vám připadá nekonečný, a člověk tu narazil na spoustu nečekaných míst. Prvních pár dveří, které vyzkoušeli, vedlo jen do prázdných ložnic, ale brzo narazili na hrozně dlouhou místnost plnou obrazů, kde našli i celé rytířské brnění; poté následoval pokoj ověšený zelenými čalouny, kde v rohu stála harfa, a když seběhli tři schody dolů a vyběhli po pěti schodech nahoru, tak objevili malou halu a dveře vedoucí na balkon, a celou řadu navzájem propojených pokojů, kde se dalo procházet z jednoho do druhého. Všechny stěny pokrývaly police plné knih - některé ty knihy byly hodně staré a pár jich bylo dokonce větších než bible v kostele. Krátce nato nahlédli do pokoje, který byl úplně prázdný, až na jednu velikou šatní skříň, takovou tu, co má na dveřích zrcadlo. Vůbec nic jiného v tom pokoji nebylo, jen jedna mrtvá masařka na okenním parapetu.
"Nic tu není!" ohlásil Petr a všichni zase vyběhli ven - všichni kromě Lucinky. Ta se pozdržela, protože ji napadlo, že by možná stálo za to zkusit otevřít dveře té skříně, i když si byla skoro jistá, že budou zamčené. K jejímu překvapení se otevřely celkem snadno a ven se vykutálely dvě kuličky proti molům.
Když nakoukla dovnitř, viděla, že tam visí několik kabátů - většinou dlouhých kožichů. Lucinka ze všeho na světě nejvíc milovala vůni a dotek kožešiny. Okamžitě do skříně vlezla,
vmáčkla se mezi kabáty a otírala si o ně tvář. Dveře nechala otevřené, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříni. Za chvilku se protáhla dál a zjistila, že za první řadou kabátů visí ještě jedna. Byla tam skoro úplná tma a ona natáhla ruce před sebe, aby nenarazila nosem do zadní stěny šatníku. Udělala ještě krok dovnitř - pak dva a tři kroky - a celou dobu čekala, že špičkami prstů nahmatá dřevo. Ale pořád nic necítila.
"To ale musí být obrovská skříň!" pomyslela si Lucinka. Postoupila ještě dál a rozhrnula měkké záhyby kabátů, aby mohla projít. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. "Ze by další kuličky proti molům?" podivila se a sklonila se, aby to ohmatala. Ale místo aby ucítila hladké tvrdé dřevo na dně šatníku, dotkla se něčeho měkkého, sypkého a velice studeného. "To je divné," řekla si a udělala další krok nebo dva dopředu.
Vzápětí zjistila, že to, co se jí otírá o tvář a ruce, už není měkká kožešina, ale něco tvrdého, drsného a dokonce pichlavého. "No tohle, to píchá úplně jako větve stromů!" vykřikla Lucinka. A pak uviděla světlo. Ne pár centimetrů před sebou, tam, kde by měla být zadní stěna skříně, ale pořádný kus vepředu. Padalo na ni něco chladného a měkkého. Vzápětí zjistila, že stojí uprostřed lesa, je tma, pod nohama má sníh a vzduchem poletují vločky.
Lucinka byla trochu vyděšená, ale zároveň velice zvědavá a rozčilená. Ohlédla se přes rameno a tam, mezi tmavými kmeny stromů, ještě viděla otevřené dveře skříně a dokonce zahlédla i prázdný pokoj, z kterého se sem vypravila. (Nechala samozřejmě dveře otevřené, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříni.) Vypadalo to, že tam je pořád ještě den. "Když se něco stane, vždycky se můžu vrátit," myslela si Lucinka. Vykročila vpřed, křup - křup sněhem a přes les k tomu světýlku. Asi za deset minut se k němu dostala a uviděla, že to svítí pouliční lampa. Stála, dívala
se na ni, uvažovala, proč asi uprostřed lesa stojí pouliční lampa, a rozmýšlela se, co dál. Vtom uslyšela dusot nějakých nohou, které se k ní blížily. Chvilku nato se mezi stromy objevila velice zvláštní postava a vstoupila do kruhu světla kolem lampy. Ten někdo nebyl o mnoho vyšší než Lucinka a nad hlavou držel deštník, celý bílý od sněhu. Od pasu nahoru to byl člověk, ale nohy vypadaly jako kozí (srst na nich byla černá a lesklá) a místo chodidel měl kozí kopýtka. Měl také ocas, ale toho si Lucinka nejdřív nevšimla, protože ten byl pečlivě přehozený přes ruku s deštníkem, aby se neurousal ve sněhu. Kolem krku měl ten někdo červenou vlněnou šálu a načervenalá byla i jeho kůže. Obličejík měl zvláštní, ale milý, krátkou špičatou bradku a kudrnaté vlasy, ze kterých vyrůstaly dva růžky, na každé straně čela jeden. V jedné ruce, jak jsem už říkal, držel deštník a v té druhé nesl několik balíčků ve hnědém papíře. Ty balíčky a ten sníh -zkrátka vypadalo to, jako by nakupoval na Vánoce. Byl to faun. A když uviděl Lucinku, trhl sebou překvapením tak silně, že všechny balíčky upustil. "Propáníčka!" vykřikl faun.
Dobrý večer," řekla Lucinka. Ale faun sbíral balíčky a byl tím tak zaujatý, že nejdřív neodpověděl. Když skončil, vysekl poklonku.
"Dobrý večer, dobrý večer," řekl faun. "Promiňte - nechci být dotěrný - ale je snad možné, že byste byla dcera Evina?"
"Jmenuji se Lucie," řekla, protože tak docela nepochopila, nač se ptá.
"Ale jste - s prominutím -jste snad, jak se říká, holčička?" ptal se faun.
"Samozřejmě, že jsem holčička," odpověděla Lucinka.
"Takže jste doopravdy člověk?"
"Samozřejmě, že jsem člověk," kývla Lucinka, stále ještě poněkud zmatená.
"Ale ovšem, ale ovšem," přisvědčoval faun. "To bylo ode mne hloupé. Ale ještě nikdy jsem neviděl ani syna Adamova, ani dceru Evinu. Jaká radost. Vždyť přece -" pak se zarazil, jako by už už pověděl něco, co nechtěl. "Radost, skutečná radost. Jmenuji se Tumnus."
"Těší mě, že vás poznávám, pane Tumnusi," řekla Lucinka.
"Smím se zeptat, ó Lucie, dcero Evina," pokračoval pan Tumnus, "jak jste se ocitla v Narnii?"
"V Narnii? Co to je?" divila se Lucinka.
"Toto je země Narnie," vysvětloval faun, "to, kde nyní stojíme a vše, co se rozkládá mezi touto lampou a velkým hradem Cair Paravel na pobřeží východního moře. A co vy - přišla jste z Divokých lesů nebo ze Západu?"
"Já - prošla jsem šatníkem z prázdného pokoje," vysvětlovala Lucinka.
"Ach," povzdechl si pan Tumnus melancholicky. "Kdybych já byl víc studoval zeměpis, když jsem ještě býval malým

faunem, jistě bych o těchto cizokrajných zemích věděl víc. Ale teď už je pozdě."
"Ale to přece vůbec nejsou země," namítla Lucinka a musela se skoro smát. "To je jenom tadyhle kousek - tak asi - nevím to určitě. Je tam léto."
"Zatímco zde v Narnii," odpověděl pan Tumnus, "vládne zima, a tak je tomu již velice dlouho, a budeme-li tady stát a povídat si ve sněhu, nastydneme z toho oba. Dcero Evina ze vzdálené země Prázdna a Pokoje, kde věčné léto vládne slavnému městu Šat-Nik, co kdybyste šla a dala si se mnou čaj?"
"Děkuju mockrát, pane Tumnusi," řekla Lucinka. "Ale asi bych se už měla vrátit."
"Je to jenom kousek," lákal faun, "A bude tam plápolavý oheň - a topinky - a sardinky - a koláč."
"Jste moc hodný," řekla Lucinka. "Ale nemůžu se dlouho zdržet."
"Když se do mě zavěsíte, dcero Evina," řekl pan Tumnus, "budu moci držet deštník nad námi oběma. Ano, tak je to dobře. Můžeme jít!"
Tak se stalo, že Lucinka najednou kráčela lesem zavěšená do toho podivného stvoření, jako by se znali odjakživa. Zanedlouho došli na místo, kde cesta začala být nerovná a všude kolem byly balvany, kopečky a stránky. Na dně jednoho údolíčka pan Tumnus náhle uhnul stranou, jako by měli vejít přímo do nebývalé velikého balvanu, ale v poslední chvíli Lucinka postřehla, zeji vede ke vchodu do jeskyně.
Když se Lucinka uvnitř rozkoukala, uviděla, že v krbu hoří dřevo. Pan Tumnus se shýbl a úhlednými kleštěmi vytáhl hořící větev a s její pomocí zažehl lampu. "Teď už to nebude dlouho trvat," řekl a okamžitě přistavil na oheň konvici. Lucinka si pomyslela, že hezčí místo ještě v životě neviděla. Byla to malá, suchá, čistá jeskyně z červenavého kamene. Na podlaze byl koberec a dvě křesílka ("Jedno pro mne a jedno pro přítele," vysvětlil pan Tumnus.), stůl a prádelník, nad krbem římsa a nad ní obrázek starého fauna s šedými vousy. V rohu byly dveře a Lucinka si pomyslela, že patrně vedou do ložnice pana Tumna.
U jedné stěny stála knihovna plná knih. Zatímco pan Tumnus prostíral k čaji, Lucinka šije prohlížela. Svazky měly názvy jako Silénův život a korespondence, Nymfy a jejich zvyky, Muži, mniši, myslivci; studie oblíbené legendy či Je člověk mýtus?
"Nuže, dcero Evina!" vybídl ji faun.
Byla to skutečně báječná svačina. Pro každého tu bylo jedno hnědé vejce nahniličko, sardinky na topince, topinka s máslem a topinka s medem, a nakonec koláč s cukrovou polevou. Když už Lucinka vůbec nemohla, faun začal hovořit. Vyprávěl nádherné příběhy o životě v lese. Povídal o půlnočních tancích, o tom, jak nymfy, které žijí ve studánkách, a dryády, které bydlí ve stromech, vycházejí ven tančit s fauny. Vyprávěl o dlouhých loveckých výpravách za bílým jelenem, který splní přání tomu, kdo ho dokáže chytit, o hostinách a hledání pokladů s divokými rudými trpaslíky v hlubokých dolech a jeskyních hluboko pod kořeny lesních stromů. Také o létě, kdy lesy bývaly zelené a starý Silénos na svém vypaseném oslíku přijížděl na návštěvu. Někdy zavítal dokonce i sám Bakchus, to pak v potocích teklo víno místo vody a celý les jásal a radoval se po dlouhé týdny. "Jenže teď je pořád zima," dodal zachmuřeně. Aby se zase rozveselil, vytáhl z pouzdra na prádelníku zvláštní píšťalku, která vypadala, jako by byla ze slámy, a začal hrát. Lucinka poslouchala tu píseň a chtělo se jí zároveň plakat i smát se, tančit i usnout. Muselo uplynout snad několik hodin, než se otřepala a prohlásila:
"Pane Tumnusi, já vás hrozně nerada ruším.
Ta písnička se mi vážně hrozně líbí, ale opravdu už musím domů. Chtěla jsem se zdržet jen pár minut."
"To už teď stejně nepůjde, víte," řekl faun, odložil píšťalku a velice smutně zavrtěl hlavou.
"Nepůjde?" vyskočila Lucinka a byla dost vyděšená. "Jak to myslíte? Musím okamžitě domů. Ostatní už určitě mají strach, co se se mnou stalo." Po chvilce se zeptala: "Pane Tumnusi! Co je vám?" protože faunovy hnědé oči se naplnily slzami, ty pak začaly stékat po tvářích a za chvilku už mu kapaly ze špičky nosu. Nakonec si pan Tum-nus zakryl obličej rukama a začal kvílet.
"Pane Tumnusi! Pane Tumnusi!" volala Lucinka celá vyděšená. "Neplačte! Neplačte! Co je? Není vám dobře? Pane Tumnusi, řekněte mi, co se stalo."
Ale faun dál vzlykal, jako by se mu mělo srdce rozskočit. A nepřestal, ani když k němu Lucinka došla, objala ho a půjčila mu svůj kapesník. Ten si vzal, začal si s ním utírat slzy a ždímal ho oběma rukama, kdykoli se promáčel tak, že už nebyl k užitku. Za chvíli už i Lucinka stála v mokré lou-žičce.
"Pane Tumnusi!" houkla mu Lucinka do ucha a zatřásla s ním. "Nechtě toho. Okamžitě toho nechtě! Měl byste se stydět, takový veliký faun. Proč propána tak brečíte?"
"O - ó - ó!" vzlykal pan Tumnus. "Brečím, protože jsem hrozně zlý faun."
"Podle mě vůbec nejste zlý faun," namítla Lucinka. "Já myslím, že jste moc hodný faun. Jste ten nejhodnější faun, jakého jsem kdy potkala."
"O - ó - tohle byste neříkala, kdybyste jen věděla," zakvílel pan Tumnus mezi vzlyky. "Jsem zlý faun. Od počátku světa nejspíš nebyl horší faun než já."
"Ale co jste udělal?" chtěla vědět Lucinka.
"Můj starý otec, podívejte," řekl pan Tumnus, "támhle nad krbem je jeho portrét. Ten by takovou věc neudělal nikdy!"
"Ale jakou věc?" naléhala Lucinka.
"Jako jsem udělal já," odpověděl faun. "Dal jsem se do služeb Bílé čarodějnice. Takový jsem. Platí mě Bílá čarodějnice."
"Bílá čarodějnice? Kdo to je?"
"To ona má v moci celou Narnii. To ona dělá tu věčnou zimu. Jen si to představte, pořád zima a nikdy Vánoce!"
"No to je hrozné," souhlasila Lucinka. "Ale za co platí vám?66
"To je na tom to nejhorší," zasténal pan Tumnus. "Já jsem její únosce, ano, je to tak. Podívejte se na mě, dcero Evina. Věřila byste, že jsem takový faun, co potká v lese chudáčka nevinné dítě, které mu nikdy ničím neublížilo, dokáže se

tvářit přátelsky a pozvat ho domů do své jeskyně, a to všechno proto, aby ho ukolébal ke spaní a pak ho odevzdal Bílé čarodějnici?"
"Ne, nevěřím," zavrtěla Lucinka hlavou. "Něco takového byste určitě neudělal."
"Ale udělal jsem to," potřásl hlavou faun.
"Víte," začala Lucinka pomalu (protože chtěla mluvit upřímně, ale přitom na něj nechtěla být moc přísná), "je pravda, že to bylo dost ošklivé. Ale když je vám to tak strašně líto, tak to už určitě podruhé neuděláte."
"Dcero Evina, vy to pořád ještě nechápete?" řekl faun. "To jsem neudělal někdy v minulosti. To dělám právě teď, v tuhle chvíli."
"Jak to myslíte?" vykřikla Lucinka a zbělela jako křída.
"Vy jste to dítě," kývl Tumnus. "Mám příkaz od Bílé čarodějnice, že až někdy v lese uvidím syna Adamova nebo dceru Evinu, mám je chytit a předat jí je. A vy jste první, s kterou jsem se kdy setkal. Tak jsem předstíral, že jsem váš přítel, pozval jsem vás na čaj, a celou tu dobu jsem měl v úmyslu počkat, až tvrdě usnete, a pak jít a říct tojY."
"To přece neuděláte, pane Tumnusi," řekla Lucinka. "Neuděláte, že ne? To vážně, vážně nesmíte udělat."
"Když to neudělám," pokračoval zase faun a znova se rozplakal, "ona se to určitě dozví. Nechá mi useknout ocas, uřezat rohy, vytrhat vousy, mávne hůlkou nad mými krásnými rozdvojenými kopýtky a udělá z nich ta příšerná kopyta vcelku, jako bych byl nějaký ukoptěný kůň. A jestli se opravdu hodně rozzlobí, tak mě změní v kámen a bude ze mě jenom socha fauna v tom jejím strašném domě. Do doby, než se zaplní čtyři trůny na Cair Paravelu - a kdoví, kdy se to stane, jestli se to vůbec stane."
"To mě moc mrzí, pane Tumnusi," řekla Lucinka. "Ale prosím vás, nechtě mě jít domů."
"Jistěže nechám," pokyvoval faun. "To samozřejmě musím. Teď už to vidím. Nevěděl jsem, jací jsou lidé, než jsem se setkal s vámi. Ovšemže vás nemohu odevzdat Čarodějnici, když vás teď znám. Ale musíme vyrazit hned. Doprovodím vás zpátky k lampě. Předpokládám, že odtamtud už zpátky do země Prázdna a Pokoje a do Sat-Niku trefíte sama?"
"Určitě trefím," kývla Lucinka.
"Musíme jít co nejtišeji," nabádal pan Tumnus. "Celý les je plný jejích špehů. Dokonce i některé stromy jsou na její straně."
Oba vstali, nádobí od svačiny nechali ležet na stole.
Pan Tumnus znovu otevřel deštník, nabídl Lucince rámě a vyšli spolu do sněhu. Cesta zpátky se vůbec nepodobala cestě do faunovy jeskyně: plížili se, jak nejrychleji mohli, nepadlo mezi nimi ani slovo a pan Tumnus se držel nejtemnějších míst. Lucince se ulevilo, když se znovu dostali k pouliční lampě.
"Odtud už cestu znáte, dcero Evina?" zeptal se pan Tumnus.
Lucinka se velice soustředěně zadívala mezi stromy a v dáli rozeznala jasnou skvrnu, která vypadala jako denní světlo.
"Ano," kývla, "vidím dveře šatníku."
"Tak utíkejte domů, jak nejrychleji to jde," řekl faun, "a - mů-můžete mi někdy odpustit, co jsem chtěl udělat?"
"Ale samozřejmě, že ano," řekla Lucinka a srdečně mu stiskla ruku. "Doufám, že kvůli mně nebudete mít velké potíže."
"Sbohem, dcero Evina," řekl. "Nemohl bych si nechat ten kapesník?"
"Klidně," řekla Lucinka a rozběhla se ke vzdálené jasné skvrnce světla tak rychle, jak jen ji nohy nesly. Za chvilku už se o ni neotíraly drsné větve, ale kabáty, místo křupajícího sněhu ucítila pod nohama prkna, a najednou už vyskakovala ze skříně do stejného prázdného pokoje, ve kterém celé to dobrodružství začalo. Pevně za sebou zavřela dveře skříně a celá udýchaná se rozhlédla kolem sebe. Pořád ještě pršelo a venku na chodbě slyšela hlasy ostatních.
"Jsem tady," zavolala. "Tady jsem. Vrátila jsem se, nic mi není."

Kapitola 3
Edmund a skříň

Lucinka vyběhla z prázdného pokoje na chodbu a našla tam ostatní tři.
"Nic se nestalo," opakovala, "už jsem zpátky."
"Co to prosím tě vykládáš, Lucko?" zeptala se Zuzana.
"Copak jste se vůbec nedivili, co se mnou je?" ptala se užasle Lucinka.
"Aha, tak ty ses schovávala!" řekl Petr. "Chudinka Lucie, tak ona se schovává a nikdo si toho ani nevšimne! To se budeš muset schovávat déle, jestli chceš, aby tě někdo začal hledat."
"Ale vždyť jsem byla pryč celé hodiny," namítla Lucinka.
Ostatní se po sobě podívali.
"Zbláznila se," prohlásil Edmund a zaťukal si na čelo. "Úplně se zbláznila."
"Jak to myslíš, Lucko?" zeptal se Petr.
"Jak to říkám," odsekla Lucinka. "Bylo po snídani, když jsem vlezla do té skříně, a byla jsem pryč celé hodiny a měla jsem svačinu a stalo se hrozně moc věcí."
"Nebuď hloupá, Lucko," okřikla ji Zuzana. "Z toho pokoje jsme vyšli teprve před chviličkou, a to jsi s námi byla."
"Ale ona není hloupá," zastal se jí Petr, "to je jenom taková legrace, viď, Lucinko? Proč by si nemohla trochu vymýšlet?"
"Ne, Petře, ne," zavrtěla Lucinka hlavou. "Je tam kouzelná skříň. Uvnitř je les a sněží tam, je tam faun a čarodějnice a jmenuje se to tam Nar-nie. Pojďte se podívat."
Ostatní nevěděli, co si o tom mají myslet, ale Lucinka byla tak rozčilená, že se s ní všichni vrátili do pokoje. Běžela před nimi, otevřela dokořán dveře šatníku a vykřikla: "Tak! Jděte a přesvěd-čte se sami."
"Prosím tě, ty huso," ušklíbla se Zuzana, když rozhrnula kabáty a nakoukla dovnitř, "vždyť je to jen obyčejná skříň,

podívej! Tadyhle má zadní stěnu."
Pak i ostatní rozhrnuli kabáty a nakoukli dovnitř, a všichni viděli - i Lucinka sama to viděla -že je to úplně obyčejná skříň. Nebyl tam žádný les a žádný sníh, jen zadní stěna šatníku a na ní háčky. Petr vlezl dovnitř a zaklepal na ni klouby prstů, aby se přesvědčil, že je pevná.
"Pěkně sis z nás vystřelila, Lucko," prohlásil uznale, když zase vylezl ven. "Musím přiznat, že jsme ti na to všichni skočili. Málem jsme tomu uvěřili."
"Ale já jsem si z vás vůbec nechtěla vystřelit," namítla Lucinka, "vážně a doopravdy ne. Ještě před chvilkou to vypadalo úplně jinak. Bylo to tak. Přísahám."
"No tak, Lucie," řekl Petr, "už to přeháníš. Napálila jsi nás, dobře. Ale nechceš toho už nechat?"
Lucinka celá zrudla, pokusila se něco říct, i když sama vlastně nevěděla co, a pak se rozplakala.
Příštích pár dní byla velice nešťastná. Byla by se mohla s ostatními docela snadno usmířit, jen kdyby řekla, že si to celé vymyslela a že to byl vtip. Jenže k tomu se právě nedokázala přimět. Lucinka byla velice pravdomluvná dívka a věděla, že je v právu. Nedokázala se prostě přinutit něco takového říct. Ostatní si mysleli, že lže, hloupě lže, a hrozně jí znepříjemňovali život. Dva starší sourozenci to ani neměli v úmyslu, ale Edmund uměl být zlomyslný, když chtěl, a v tomhle případě chtěl. Vysmíval se jí, pošklebovał se a pořád se ptal, jaké nové země objevila v dalších skříních v domě. Bylo to o to horší, že jinak by to byly krásné dny. Počasí bylo nádherné, od rána do večera byli venku - koupali se, rybařili, lezli po stromech a leželi ve vřesu. Lucinku nic z toho ale pořádně netěšilo. Tak to šlo až do příštího deštivého dne.
Bylo už odpoledne a pořád to nevypadalo, že by se chtělo vyčasit, a tak se rozhodli zahrát si na schovávanou. Zuzana pikala a jen se všichni rozběhli schovat, Lucinka zamířila k pokoji, kde stál šatník. Nechtěla se v něm schovat, protože věděla, že by se jí ostatní zase začali posmívat. Chtěla se ale ještě jednou podívat dovnitř. Už si totiž ani sama nebyla jistá, jestli Narnie a faun nebyli jenom sen. Dům byl veliký, složitý, plný schovávaček a Lucinka byla přesvědčená, že klidně stačí nakouknout dovnitř do skříně a pak se schovat někde jinde. Jen k ní ale doběhla, uslyšela na chodbě kroky. Nezbylo jí nic jiného než skočit do šatníku a přidržet za sebou přivřené dveře. Úplně je nezabouchla, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříni, i když není kouzelná.
Kroky, které slyšela, patřily Edmundovi, a ten vešel do místnosti právě včas, aby zahlédl Lucinku mizet ve skříni. Okamžitě se rozhodl, že vleze dovnitř také - ne proto, že by šatník považoval za nějakou obzvlášť dobrou schovávačku, ale proto, že se jí chtěl dál posmívat kvůli její vymyšlené zemi. Otevřel dveře. Visely tam kabáty jako obvykle, byly tam cítit kuličky proti molům, byla tam tma a ticho, a Lucinka nikde. "Myslí si, že jsem Zuzana a hledám ji," řekl si Edmund, "tak se krčí někde vzadu a je zticha." Skočil dovnitř a zabouchl dveře, protože zapomněl, jaká hloupost to je. Pak začal ve tmě šmátrat po Lucince. Cekal, že ji za pár vteřin najde, a velice ho překvapilo, když se to nestalo. Rozhodl se, že zase otevře dveře, aby šlo dovnitř trochu světla, ale ani dveře už nemohl najít. Vůbec se mu to nelíbilo a začal horečně šmátrat kolem sebe všemi směry. Dokonce i zavolal: "Lucko! Lucko! Kde jsi? Já vím, že jsi tady."
Žádná odpověď nepřišla a Edmund si uvědomil, že i jeho vlastní hlas zní divně - ne tak, jak by člověk čekal, že bude znít ve skříni, ale spíš jako někde venku. Všiml si také, zeje mu nezvykle chladno, a pak uviděl světlo.
"Zaplať pánbůh," řekl si Edmund, "ty dveře se musely otevřít samy." Na Lucinku úplně zapomněl a zamířil ke světlu, které považoval za otevřené dveře šatníku. Ale místo aby vykročil zpátky do prázdného pokoje, vynořil se ze stínu tmavých jedlí na mýtinu uprostřed lesa.
Pod nohama mu suše křupal sníh a stejný sníh ležel i na větvích stromů. Nad hlavou měl světle modré nebe, takové, jaké člověk vídá po ránu za jasných zimních dnů. Přímo před sebou spatřil, jak mezi kmeny stromů vychází slunce, červené a jasné. Nikde se nic ani nepohnulo, jako by byl
Edmund jediný živý tvor v celé té zemi. Mezi stromy nebylo vidět dokonce ani červenku, ani veverku, a les se táhl na všechny strany, kam až dohlédl. Zachvěl se. Vzpomněl si, že vlastně hledal Lucinku, a také na to, jak na ni byl zlý kvůli té její "vymyšlené zemi", která, jak se teď ukázalo, vůbec vymyšlená nebyla. Pomyslel si, že Lucinka přece musí být někde blízko, a tak se rozkřikl: "Lucko! Lucko! Já jsem tady taky - Edmund!" Nic se neozvalo.
"Asi se zlobí kvůli tomu, co jsem jí říkal," pomyslel si Edmund. A i když se mu nechtělo přiznat, že se mýlil, také se mu moc nelíbilo být sám na tomhle divném, studeném, tichém místě. Křikl tedy znovu:
"Hej, Lucko! Omlouvám se, že jsem ti nevěřil. Už vidím, že jsi měla celou dobu pravdu. Pojď ven. Do smrti dobrý, co ty na to?"
Pořád žádná odpověď.
"Holka," ušklíbl se pro sebe Edmund. "Urazila se a je jí jedno, že se omlouvám." Znovu se rozhlédl kolem sebe a usoudil, že se mu tohle místo nijak zvlášť nelíbí. Skoro už se rozhodl vrátit domů, když někde daleko, hodně daleko v lese zaslechl rolničky. Naslouchal, zvuk se blížil a blížil, až nakonec vyjely z lesa saně tažené dvěma soby.
Sobi byli velcí asi jako shetlandští poníci a srst měli tak bílou, že v porovnání s nimi ani sníh nevypadal tak docela bíle. Jejich parohy byly pozlacené, a když se na nich zalesklo vycházející slunce, svítily tak, jako by hořely. Postroje měli z nachové kůže a plné rolniček. Soby řídil obtloustlý trpaslík, který,
kdyby se postavil, by byl vysoký sotva metr. Byl oblečený v kožichu z ledního medvěda a na hlavě měl červenou kápi s dlouhým zlatým střapcem na špičce. Mohutný plnovous mu zakrýval kolena a sloužil mu i za přikrývku. Postava, která seděla za ním na vyvýšeném sedadle uprostřed saní, byla ale něco docela jiného. Byla to velká dáma, vyšší než jakákoli žena, kterou Edmund kdy viděl. I ona byla až po krk zahalená do bílé kožešiny, v pravé ruce držela dlouhou zlatou hůlku a na hlavě měla zlatou korunu. Její tvář byla bílá - ne jen bledá, ale bílá jako sníh nebo papír nebo moučkový cukr, až na jasně červená ústa. Byla to krásná tvář, ale pyšná, chladná a přísná.
Saně se hnaly k Edmundovi, rolničky zvonily, trpaslík práskal bičem a od obou boků odletoval sníh. Byl to krásný pohled.

"Stát!" zavelela dáma a trpaslík zadržel soby tak prudce, že si málem sedli na zadek. Pak se vzpamatovali a zůstali stát, hryzali udidlo a funěli. V mrazivém vzduchu vypadal dech, který jim vycházel z nozder, jako kouř.
"Co jsi zač?" zeptala se dáma a přísně si Edmunda změřila.
"Já - já - jmenuji se Edmund," řekl Edmund celý nesvůj. Vůbec se mu nelíbil způsob, jakým na něj hleděla.
Dáma se zamračila: "Takhle se mluví s královnou?" zeptala se a dívala se ještě přísněji.
"Prosím za prominutí, Vaše Veličenstvo, nevěděl jsem," koktal Edmund.
"Ty neznáš královnu Narnie?" vykřikla: "Ha! Napříště nás už budeš znát lépe. Ale ptám se znova - co jsi zač?"
"Prosím, Výsosti," řekl Edmund, "já nevím, jak to myslíte. Chodím do školy - nebo chodil jsem -teď jsou prázdniny."

Kapitola 4
Turecký med

Ale co jsi zač?" naléhala královna. "Jsi velký přerostlý trpaslík s ostříhanými vousy?"
"Ne, Vaše Výsosti," řekl Edmund. "Vousy jsem nikdy neměl. Jsem kluk."
"Kluk!" opakovala. "Chceš říct, že jsi syn Adamův?"
Edmund stál bez hnutí a neříkal nic. Byl tak zmatený, že nechápal, co ta otázka znamená.
"Vidím, že jsi především hlupák, ať už jsi, co jsi," zlobila se královna. "Odpověz mi jasně a zřetelně, než ztratím trpělivost. Jsi člověk?"
"Ano, Vaše Výsosti," kývl Edmund.
"A jak ses dostal do mé říše?"
"Prosím, Výsosti, přišel jsem skříní."
"Skříní? Co tím chceš říct?"
"Já - otevřel jsem dveře a najednou jsem se ocitl tady, Výsosti," vysvětloval Edmund.
"Ha!" řekla královna spíš sama k sobě než k němu. "Dveře. Dveře ze světa lidí! Slyšela jsem o takových věcech. To by mohlo všechno zničit.
Ale je jen jeden, a nebude těžké si s ním poradit." Při těch slovech se zvedla ze sedadla a pohlédla Edmundovi přímo do tváře. Z očí jí šlehaly blesky. Pozvedla ruku s hůlkou. Edmund si byl jistý, že mu provede něco příšerného, ale měl pocit, že se nedokáže ani hnout. Když se už považoval za ztraceného, královna zřejmě změnila názor.
"Ubohé dítě," řekla docela jiným hlasem, "musí ti být strašná zima! Pojď, sedni si sem ke mně do saní. Zabalím tě do svého pláště a trochu si promluvíme."
Edmundovi se ten návrh ani trošku nelíbil, ale neodvážil se neposlechnout. Vylezl do saní, sedl si jí k nohám a ona ho obtočila jedním cípem pláště a dobře ho zachumlala.
"Což takhle něco horkého k pití?" zeptala se královna. "Měl bys chuť?"
"Ano, prosím, Vaše Výsosti," řekl Edmund, protože mu cvakaly zuby zimou.
Královna odněkud ze svých přikrývek vytáhla maličkou lahvičku, která vypadala jako měděná. Pak natáhla ruku a nechala z ní jen jednu jedinou kapku ukápnout do sněhu vedle saní. Edmund zahlédl kapku ve vzduchu, třpytila se jako diamant. Jakmile se dotkla země, ozvalo se zasyčení a stál tam šálek vykládaný drahokamy a v něm nějaká kouřící tekutina. Trpaslík okamžitě šálek vzal a podal ho Edmundovi s úklonou a s úsměvem. Moc příjemný úsměv to ale nebyl.
Edmundovi bylo mnohem lépe, když začal srkat ten horký nápoj. Nic takového ještě neochutnal, bylo to velice sladké, napěněné, krémové a zahřálo ho to až do špiček nohou.
"Lepší je k nápoji také něco sníst," podotkla královna po chvíli. "Co máš nejraději?"
"Prosím, turecký med, Vaše Výsosti," řekl Edmund.
Královna znovu ukápla z lahvičky do sněhu a okamžitě se objevila kulatá krabice převázaná zelenou hedvábnou stuhou. Když se krabice otevřela, byla v ní skoro dvě kila toho nejlepšího tureckého medu. Každý kousek byl sladký a měkký skrz naskrz a Edmund ještě nikdy nejedl nic tak dobrého. Už mu bylo docela teplo a moc příjemně.
Zatímco jedl, královna se ho vyptávala. Nejdřív se Edmund snažil pamatovat na to, zeje nevychovanost mluvit s plnou pusou, ale brzo na to zapomněl a myslel jen na to, jak by do sebe nacpal tolik tureckého medu, kolik jen mohl. Čím víc ho jedl, tím větší na něj měl chuť, a ani jednou se nepodivil, proč je královna tak zvědavá. Vytáhla z něj, že má bratra a dvě sestry a že jedna z jeho sester už v Narnii byla a setkala se tady s faunem. A že nikdo jiný než on a jeho bratr se sestrami o Narnii neví. Obzvlášť ji zajímalo, že jsou čtyři, a pořád se k tomu vracela. "Víš jistě, že jste zrovna čtyři?" ptala se. "Dva synové Adamovi a dvě dcery Eviny, ani víc, ani míň?" A Edmund s pusou plnou tureckého medu odpovídal pořád dokola: "Ano, to už jsem přece říkal," a zapomínal ji oslovovat,Výsosti', ale zdálo se, zejí to teď nevadí.
Nakonec byl všechen turecký med pryč a Edmund se velice významně díval na prázdnou krabici a přál si, aby se ho zeptala, jestli nechce ještě. Královna samozřejmě tušila velmi dobře, nač myslí, protože věděla něco, co Edmund nevěděl. Že to byl očarovaný turecký med a že každý, kdo ho jednou ochutná, ho chce víc a víc; ba dokonce, že kdyby měl tu možnost, nacpal by se jím, až by umřel. Ale další turecký med už mu nenabídla. Místo toho řekla:
"Synu Adamův, velmi ráda bych poznala tvého bratra a tvé sestry. Přivedeš je ke mně?"
"Zkusím to," slíbil Edmund, pohled stále ještě upřený na prázdnou krabici.
"Protože jestli opravdu přijdeš znova - samozřejmě i s nimi - dostaneš další turecký med. Teď už ti dát nemůžu, protože kouzlo funguje jen jednou. V mém vlastním domě to ale bude jiné."
"A proč do toho domu nemůžeme jet hned?" zeptal se Edmund. Když předtím lezl do saní, bál se, že ho královna odveze na nějaké neznámé místo, odkud se už nikdy nedostane zpátky. Ale teď na svůj strach úplně zapomněl.
"Mám velice krásný dům," řekla královna. "Určitě by se ti líbil. Jsou tam celé pokoje plné tureckého medu, a co víc,

nemám žádné vlastní děti. Hledám milého chlapce, kterého bych mohla vychovat jako prince a který by se po mně stal králem Narnie. Jako princ by nosil zlatou korunu a celý den jedl turecký med. A ty jsi ten nejchytřejší a nejhezčí mládenec, jakého jsem kdy poznala. Myslím, že bych ráda udělala princem tebe - jednou, až ke mně přivedeš na návštěvu ostatní."
"A proč ne teď?" naléhal Edmund. Obličej měl celý rudý, pusu i prsty ulepené. Nevypadal ani chytře, ani hezky, ať si královna říkala, co chtěla.
"Kdybych tě tam vzala teď," řekla, "tak bych neviděla tvého bratra a sestry. A já moc chci tvoje okouzlující sourozence poznat. Ty budeš princem a později králem, to je jasné. Ale musíš mít dvořany a šlechtice. Tvého bratra udělám vévodou a tvoje sestry vévodkyněmi."
"Na nich není nic tak zvláštního," ušklíbl se Edmund, "a vůbec, můžu je přece přivést někdy jindy."
"Jenže jak budeš jednou v mém domě," vysvětlovala královna, "mohl bys na ně zapomenout. Tak dobře by ses bavil, že by se ti nechtělo pro ně dojet. Ne. Musíš se hned teď vrátit zpátky do své vlastní země a přijít mě navštívit někdy jindy, spolu s nimi, rozumíš? Nemá cenu, abys chodil bez nich."
"Ale vždyť já do své vlastní země ani netrefím," žadonil Edmund.
"Snadná pomoc," odpověděla královna. "Vidíš tu lucernu?" Ukázala zlatou hůlkou. Edmund se otočil a uviděl právě tu pouliční lampu, pod kterou se Lucinka setkala s faunem. "Přímo za ní je cesta do světa lidí. A teď se podívej na druhou stranu," - namířila hůlku opačným směrem - "a řekni mi, jestli vidíš tamty dva kopečky, které se tyčí nad stromy."
"Myslím, že ano," kývl Edmund.
"Můj dům je právě mezi těmi kopečky. Takže až příště přijdeš, stačí, když najdeš lucernu, pak se rozhlédneš po těch dvou kopcích a půjdeš lesem rovnou k nim, dokud nenajdeš můj dům. Ale pamatuj si, ostatní musíš přivést sebou. Mohla bych se na tebe velice rozzlobit, kdybys přišel sám."
"Budu se snažit," slíbil Edmund.
"A mimochodem," dodala ještě královna, "o mně jim nic říkat nemusíš. Bude to legrace, mít takové tajemství, jenom ty a já, nemyslíš? Bude to pro ně překvapení. Jenom je přiveď ke kopcům - takový chytrý chlapec si jistě snadno vymyslí nějakou záminku - a až přijdete k mému domu, můžeš říct: ‚Pojďte se podívat, kdo tu bydlí' nebo něco takového. Tak to bude určitě nejlepší. Jestli se tvoje sestra setkala s některým faunem, mohla o mně slyšet všelijaké věci - ošklivé historky, kvůli kterým by se za mnou možná bála jít. Faunové ti navykládají cokoliv, víš? A teď -"
"Prosím, prosím," skočil jí Edmund náhle do řeči, "prosím, nemohl bych dostat aspoň jeden kousíček tureckého medu na cestu domů?"
"Ne, ne," odpověděla královna se smíchem. "Musíš počkat až do příště." Už při řeči pokynula trpaslíkovi, aby pokračoval v jízdě, a když saně zprudka vyrazily, zamávala královna na Edmunda a zavolala: "Příště! Příště! Nezapomeň. Přijď brzo!"
Edmund se stále ještě díval za saněmi, když uslyšel, jak ho někdo volá jménem. Když se ohlédl, uviděl, jak k němu z lesa běží Lucinka.
"Edo!" volala. "Tak ty ses sem dostal taky! Není to tu nádhera? A teď -"
"No dobře," řekl Edmund, "Vidím, že jsi měla pravdu a že je to přece jenom kouzelná skříň. Omluvím se ti, jestli chceš. Ale kde jsi proboha celou tu dobu byla? Všude jsem tě hledal."
"Kdybych věděla, že jsi tady, byla bych na tebe počkala," odpověděla Lucinka, která byla příliš šťastná a rozčilená, než aby si všimla, jak nevrle s ní Edmund mluví, jak je zardělý a jak divně se tváří. "Byla jsem na obědě s tím milým panem Tumnusem, s tím faunem. Má se výborně a Bílá čarodějnice mu nic neudělala za to, že mě pustil, takže si myslí, že na to třeba nepřišla a že přece jen všechno dobře dopadne."
"Bílá čarodějnice?" opakoval Edmund. "Kdo je to?"
"To je ti strašná osoba," vysvětlovala Lucinka. "Říká si královna Narnie, i když vůbec nemá žádné právo být královna, a fauni, dryády, najády, trpaslíci i zvířata - nebo aspoň všichni ti hodní -ji nenávidí. Ona umí měnit lidi v kámen a vůbec dělat strašné věci. A udělala takové kouzlo, že je v Narnii pořád zima - pořád zima, ale nikdy nepřijdou Vánoce. Jezdí na saních se soby, v ruce má kouzelnou hůlku a na hlavě korunu."
Edmundovi už tak nebylo zrovna dobře, jak se přecpal tureckým medem, a když uslyšel, že ta dáma, se kterou se spřátelil, je nebezpečná čarodějnice, udělalo se mu ještě hůř. Ale pořád ještě víc než cokoli jiného na světě chtěl znovu ochutnat ten turecký med.
"Kdo ti řekl to všechno o Bílé čarodějnici?" zeptal se.
"Pan Tumnus, ten faun," odpověděla Lucinka.
"Faunům nemůžeš vždycky věřit," prohlásil Edmund a snažil se tvářit, jako by o nich věděl mnohem víc než Lucinka.
"Kdo to říká?" ušklíbla se Lucinka.
"To ví každý," prohlásil Edmund, "zeptej se, koho chceš. Ale stát tady ve sněhu není žádná zábava. Pojď domů."
"Dobře," souhlasila Lucinka. "Páni, Edmunde, to jsem vážně ráda, že ses sem taky dostal. Ostatní teď budou muset uvěřit v Narnii, když jsme tady byli oba. To bude legrace!"
Ale Edmund tajně přemýšlel o tom, že pro něj to nebude taková legrace jako pro ni. Bude muset přede všemi přiznat, že Lucinka měla pravdu, a taky si byl jistý, že ostatní budou na straně faunů a zvířat. On ale byl už víc než z poloviny na straně Čarodějnice. Nevěděl, co řekne a jak si tohle tajemství uchrání, až budou všichni mluvit o Narnii.
Ušli pěkný kus cesty. Najednou kolem sebe ucítili kabáty místo větví a vzápětí oba stáli před skříní v prázdném pokoji.
"Poslyš," řekla Lucinka, "ty vypadáš hrozně, Edmunde. Je ti špatně?"
"Nic mi není," odsekl Edmund, ale nebyla to pravda. Bylo mu strašně zle.
"No tak pojď," pobídla ho Lucinka, "najdeme ostatní. Máme jim toho hodně co vyprávět. A kolik si teď užijeme dobrodružství, když tam půjdeme všichni společně!"

Kapitola 5
Zase přede dveřmi

Protože schovávaná ještě neskončila, Edmundovi a Lucince chvilku trvalo, než našli ostatní. Když byli konečně všichni pohromadě (v té dlouhé síni, kde stálo brnění), Lucinka vyhrkla:
"Petře! Zuzano! Je to všechno pravda. Edmund to taky viděl! V té skříni je opravdu země. Edmund i já jsme tam oba byli. Potkali jsme se tam, v lese. No tak, Edmunde, řekni jim to všechno."
"Co to má znamenat, Edmunde?" zeptal se Petr.
A teď se dostáváme k jedné z nejošklivějších věcí v celém tomhle příběhu. Až do té chvíle bylo Edmundovi špatně, byl uražený a taky naštvaný na Lucinku, že měla pravdu, ale ještě přesně nevěděl, co udělá. Když mu Petr najednou položil tuhle otázku, okamžitě se rozhodl, že udělá tu nejošklivější a nejzlomyslnější věc, která ho mohla napadnout. Rozhodl se Lucinku zradit.
"Tak povídej, Edmunde," pobídla ho Zuzana.
Edmund se zatvářil povýšeně, jako by byl mnohem starší než Lucinka (ve skutečnosti byl mezi nimi jen rok rozdíl), pak se uchichtl a řekl: "No, my jsme si s Luckou hráli - dělali jsme, že to její povídání o zemi ve skříni je pravda. Jenom z legrace, to se ví. Doopravdy tam nic není."
Chudák Lucinka se na Edmunda jen jednou podívala a utekla z pokoje.
Edmund, který se každou minutou měnil k horšímu, si myslel, že se mu to ohromně povedlo, a hned vykládal dál: "No vidíte, už zase. Co je jí pořád? To je na těch mrňatech nejhorší, že vždycky -"
"Tak koukej," obořil se na něj zostra Petr, "sklapni! Od té doby, co Lucka začala s těmi nesmysly o skříni, se k ní chováš úplně příšerně, a teď si s ní na to ještě hraješ, aby to všechno začalo nanovo. Určitě jsi to udělal ze zlomyslnosti."
"Ale vždyť je to celé nesmysl," ohradil se ohromeně Edmund.
"Samozřejmě, že je to nesmysl," kývl Petr, "o to právě jde. Když jsme odjížděli z domova, byla Lucka úplně normální, ale co jsme tady, tak to vypadá, že jí buď začíná v hlavě harašit, nebo že se z ní stává příšerná lhářka. Ať je to jak chce, myslíš, že něčemu prospěje, když ji jeden den budeš popichovat a posmívat se jí a druhý den ji v tom budeš ještě podporovat?"
"Já jsem myslel - myslel jsem -" začal Edmund, ale nemohl přijít vůbec na nic, co by řekl.
"Ty jsi vůbec nemyslel," vyštěkl na něj Petr, "je to jen zlomyslnost. Vždycky se ti líbilo trápit mladší, než jsi sám. To jsme dobře viděli už dřív ve škole."
"Už toho nechtě," okřikla je Zuzana. "Tím, že se pohádáte, nic nenapravíte. Pojďte najít Lucii."
Nikoho nepřekvapilo, že když ji za hodně dlouhou dobu našli, bylo vidět, že plakala. Ať jí vykládali, co chtěli, nepohnuli s ní. Trvala na své historce a řekla:
"Mně je jedno, co si myslíte, a je mi jedno, co řeknete. Můžete to říct panu profesorovi nebo to napište mamince nebo si dělejte, co chcete. Já ale vím, že jsem se tam uvnitř setkala s faunem a - a mrzí mě, že jsem tam nezůstala, a vy jste všichni hnusní, hnusní."
Byl to nepříjemný večer. Lucinka byla nešťastná a Edmund začínal mít pocit, že jeho plán nevychází tak, jak čekal. Oba starší sourozenci si skutečně začínali myslet, že se Lucinka zbláznila. Stáli na chodbě a šeptem si o tom povídali ještě dlouho po tom, co usnula.
Výsledkem bylo, že se druhý den ráno rozhodli jít a vyklopit to celé profesorovi. "Napíše tatínkovi, když si bude myslet, že s Luckou skutečně něco není v pořádku," řekl Petr. "Na tohle už sami nestačíme." Šli tedy a zaklepali na dveře pracovny, profesor řekl: "Dále!", vstal, našel jim židle a prohlásil, že je jim plně k dispozici. Pak seděl a poslouchal je, špičky prstů přitisknuté k sobě, ani jednou je nepřerušil, dokud nedopověděli celý příběh. Potom hodně dlouhou dobu neřekl nic Nakonec si odkašlal a řekl to poslední, co by od něj kdokoli z nich čekal:
"A jak víte," zeptal se, "že příběh vaší sestry není pravdivý?"
"Vždyť přece -" začala Zuzana, ale pak se zarazila. Z tváře starého pána bylo naprosto zřejmé, že mluví zcela vážně.
Zuzana se tedy sebrala a řekla: "Edmund ale říkal, že si na to jenom hráli." "To je fakt," řekl profesor, "který zcela jistě stojí za zvážení, velice důkladné zvážení. Například - odpusťte, že se tak ptám - máte z vlastní zkušenosti důvod považovat za spolehlivějšího svého bratra nebo svou sestru? Myslím tím, kdo z nich je pravdomluvnější?"
"To je na tom právě to divné, pane," pokýval hlavou Petr. "Až doteď bych byl samozřejmě řekl, že Lucie."
"A co si myslíš ty, moje milá?" obrátil se profesor k Zuzaně.
"No," zamyslela se Zuzana, "já bych řekla vlastně totéž, co Petr, ale tohle přece nemůže být pravda - myslím to o lese a o faunovi."
"Já bych si to tak jistě tvrdit netroufal," řekl profesor, "a obvinit ze lži někoho, kdo vždycky mluvil pravdu, je velice vážná věc. Skutečně velice vážná věc."
"My se bojíme, že ona ani nelže," vysvětlovala Zuzana, "říkali jsme si, jestli s ní třeba není něco v nepořádku."
"Myslíš, jestli neblázní?" zeptal se úplně klidně profesor. "Ale s tím si hlavu dělat nemusíte. Stačí jen se na ni podívat a promluvit si s ní, a bude vám jasné, že blázen není."
"Ale pak," řekla Zuzana a zarazila se. Nikdy by ji nenapadlo, že někdo dospělý bude mluvit jako teď profesor, a nevěděla, co si má myslet.
"Logika!" podotkl profesor spíš sám k sobě. "Proč je ve škole neučí logiku? Jsou jen tři možnosti. Buď vaše sestra lže, nebo je blázen, nebo mluví pravdu. Vy víte, že nelže, a je zjevné, že není bláznivá. Přinejmenším prozatím, dokud se neobjeví nějaké nové důkazy, tedy musíme předpokládat, že mluví pravdu."

Zuzana si ho velmi pozorně prohlédla a podle výrazu jeho tváře si byla docela jistá, že si z nich nedělá legraci.
"Ale jak by to mohla být pravda, pane?" namítl Petr.
"Co tím chceš říct?" zeptal se profesor.
"No, zaprvé," začal Petr, "kdyby to byla pravda, proč by každý tu zemi nenašel, kdykoli by vkročil do skříně? Víte, když jsme se tam dívali my, nebylo tam nic. Dokonce ani Lucie nepředstírala, že tam něco je."
"Co to s tím má společného?" optal se profesor.
"No přece, pane, když je něco skutečné, tak je to tam pořád."
"Myslíš?" opáčil profesor a Petr nevěděl, co na to říct.
"Ale vždyť na to neměla čas," namítla Zuzana. "Lucie neměla čas někam jít, i kdyby to místo opravdu existovalo. Vyběhla za námi hned, jak jsme vyšli z pokoje. Nebyla to ani minuta a ona dělala, že byla pryč několik hodin."
"Právě proto je její příběh tak pravděpodobný," kývl profesor. "Jestli v tomhle domě skutečně jsou dveře, které vedou do nějakého jiného světa (a musím vás upozornit, že tohle je velice zvláštní dům a i já sám o něm vím velmi málo) - pokud, jak říkám, se dostala do jiného světa, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ten jiný svět měl i vlastní čas. Takže ať byste tam zůstali jakkoli dlouho, nezabralo by to ani chvilku našeho času. Na druhou stranu si nemyslím, že by se našlo mnoho holčiček v jejím věku, které by na tenhle nápad přišly samy. Kdyby si vymýšlela, byla by se na nějakou dobu schovala, než by vyšla ven a začala tu historku vyprávět."
"Vy si vážně myslíte, pane," divil se Petr, "že můžou existovat jiné světy - kdekoliv a hned za rohem -jen tak?"
"Nic není pravděpodobnější," pokývl profesor, sundal si brýle a začal je čistit. Přitom si bručel: "To by mě zajímalo, co je v těch školách vůbec
UC1.
"Ale co máme dělat?" ptala se Zuzana. Měla pocit, že rozhovor se už zatoulal trochu daleko. "Moje milá mladá dámo," řekl profesor a z ničeho nic je oba přejel pronikavým pohledem, "ještě je tu jeden plán, o kterém se zatím nikdo nezmínil a který stojí za to vyzkoušet."
"A to je co?" zeptala se Zuzana.
"Můžeme se zkusit všichni starat o svoje," řekl profesor. A tím celý rozhovor skončil.
Potom bylo pro Lucinku všechno mnohem snazší. Petr se postaral o to, aby se jí Edmund přestal vysmívat, a ani ona, ani nikdo jiný neměl chuť o skříni vůbec mluvit. Stalo se z toho dost znepokojivé téma. Nějakou dobu to vypadalo, že dobrodružství skončilo; jenže tak to dopadnout nemělo.
Tenhle profesorův dům - o kterém i on sám věděl velice málo - byl tak starý a slavný, že sem přijížděli lidé ze všech koutů Anglie a žádali o dovolení, aby si ho směli prohlédnout. Byl to ten typ domu, o kterém se zmiňují turistické průvodce a dokonce i učebnice dějepisu. Nebylo divu, protože se o něm vyprávěly nejrůznější příběhy, některé z nich dokonce podivnější než ten, který vám vykládám teď. Když přijela taková skupinka návštěvníků a chtěla si dům prohlédnout, profesor jim to vždycky dovolil a hospodyně paní Macrea-dyová je vodila po domě, vykládala jim o obrazech a brnění, o vzácných svazcích v knihovně. Paní Macreadyová neměla moc ráda děti a nesnášela vyrušování, když vykládala návštěvníkům všechno, co věděla. Hned první den ráno řekla Zuzaně a Petrovi (spolu s dlouhou řadou dalších instrukcí): "A pamatujte si, prosím, že se máte držet z dohledu, když po domě provádím návštěvníky."
"Jako kdyby někdo stál o to kazit si půlku dopoledne couráním za nějakými cizími dospělými," ušklíbl se Edmund a ostatní tři si mysleli totéž.
O pár dní později dopoledne si Petr s Edmundem prohlíželi brnění a uvažovali, jestli by se dalo rozebrat, když dovnitř vběhly dívky a varovaly: "Pozor! Jde sem Macreadyová a s ní celá parta."
"Mizíme," prohlásil Petr a všichni čtyři vyběhli dveřmi na opačném konci pokoje. Když proběhli přes zelený pokoj do knihovny, uslyšeli najednou hlasy před sebou. Uvědomili si, že paní Macready-ová nejspíš vede návštěvníky po zadním schodišti, a ne po předním, jak čekali. Od té chvíle - jestli snad ztratili hlavu, nebo že seje paní Macreadyo-vá snažila chytit, nebo v domě oživlo nějaké kouzlo a zahánělo je do Narnie - ať se hnuli, kam se hnuli, byla jim paní Macreadyová v patách, takže si Zuzana nakonec ulevila: "Mizerní výletníci! Pojďte, půjdeme do toho pokoje se skříní. Tam za námi nikdo chodit nebude." Ale jen vběhli dovnitř, uslyšeli z chodby hlasy - a pak se někdo zastavil u dveří a klika se pohnula.
"Honem!" sykl Petr. "Nikam jinam to nejde," a otevřel šatník dokořán. Všichni čtyři se schoulili dovnitř a ve tmě lapali po dechu. Petr přidržel dveře přivřené, ale nezaklapl je, protože jako každý, kdo má jen trochu rozumu, si samozřejmě pamatoval, že se člověk nikdy, nikdy nemá zavírat ve skříni.

Kapitola 6
Do lesa

Ať si ta Macreadyová pospíší a už ty lidi odvede," řekla po chvíli Zuzana. "Už mě všechno bolí."
"Strašně to tu smrdí naftalínem," přidal se Edmund.
"Nejspíš ho ty kabáty mají plné kapsy," vysvětlovala Zuzana. "Proti molům."
"Něco se mi lepí na záda," postěžoval si Petr.
"Není to studené?" zeptala se Zuzana.
"Víš, že máš pravdu? Je to studené," odpověděl Petr, "zatracená práce, je to taky mokré. Co to tady je? Sedím na něčem mokrém. A je to pořád mokřejší." Ztěžka se zvedl.
"Pojďte ven," vybídl je Edmund. "Už jsou pryč."
"Auauau!" vykřikla náhle Zuzana a všichni se jí ptali, co se děje.
"Opírám se o strom," vysvětlovala, "a koukejte! Támhle je světlo."

"Páni, je to tak!" zvolal Petr, "A koukněte támhle - a támhle. Všude kolem jsou stromy. A to mokré je sníh. Tak to vypadá, že jsme se nakonec přece jenom dostali do Lučina lesa."
Opravdu, už se o tom nedalo pochybovat. Všechny čtyři děti mhouřily oči do světlého zimního dne. Za nimi visely na věšácích kabáty, před nimi stály zasněžené stromy.
Petr se okamžitě obrátil k Lucince.
"Omlouvám se, že jsem ti nevěřil," řekl. "Podáš mi ruku?"
"Jasně," řekla Lucinka a napřáhla ji.
"Co uděláme teď?" zeptala se Zuzana.
"Co uděláme?" opakoval nevěřícně Petr. "Přece prozkoumáme ten les, ne?"
"Brrr!" otřásla se Zuzana a zadupala. "Je hrozná zima. Co kdybychom si každý vzali jeden kožich?"
"Nejsou naše," namítl Petr pochybovačně.
"Určitě to nebude nikomu vadit," ujišťovala ho Zuzana. "Neponeseme je nikam pryč z domu, ne? Dokonce je ani nevytáhneme ze skříně."
"Vidíš, to mě nenapadlo," prohlásil uznale Petr. "Ale máš pravdu. Nikdo nemůže říct, že jsme kožichy ukradli, když je vlastně necháme v té skříni, kde jsme je našli. A podle mě je celá tahle země ve skříni."
Okamžitě tedy Zuzanin rozumný plán uskutečnili. Kožichy jim byly sice trochu velké, takže když šije oblékli, sahaly jim až na paty a vypadaly spíš jako královské pláště než jako kabáty. Všem ale bylo mnohem tepleji a všichni si pomysleli, že ostatní vypadají v novém odění lépe a také se víc hodí do téhle krajiny.
"Můžeme si hrát, že jsme polárníci v Arktidě," navrhla Lucinka.
"Tohle bude dost velké dobrodružství, i když si nebudeme na nic hrát," řekl Petr a první vykročil do lesa. Nad hlavou se sbíraly těžké temné mraky a vypadalo to, že do večera bude zase sněžit.
"Počkej," ozval se za chvíli Edmund, "neměli bychom se držet trochu víc doleva, tedy jestli máme namířeno k té lucerně?" Na okamžik zapomněl předstírat, že v lese ještě nikdy nebyl. Jen ta slova vypustil z úst, uvědomil si, že se prozradil. Všichni se zastavili a dívali se na něj. Petr hvízdl.
"Tak ty jsi tady opravdu byl," řekl, "tenkrát, jak Lucka říkala, že tě tu potkala, a ty ses tvářil, že lže."
Nastalo mrtvé ticho. "Tedy takovouhle jedovatou bestii -" začal Petr, pak pokrčil rameny a nedořekl. Skutečně se zdálo, že není co dál říct, a tak se všichni čtyři znovu vypravili na cestu. Edmund si ale pro sebe syčel: "Tak za tohle mi všichni zaplatíte, vy nafoukaní samolibí fouňové."
"A kam vlastně jdeme?" zeptala se Zuzana ve snaze změnit téma.
"Myslím, že by nás měla vést Lucinka," řekl Petr. "Zaslouží si to víc než dost. Kam půjdeme, Lucko?"
"Co zajít na návštěvu k panu Tumnusovi?" navrhla Lucinka. "To je ten hodný faun, o kterém jsem vám vyprávěla."
S tím všichni souhlasili, a tak svižně vykročili tím směrem. Lucinka je vedla dobře. Nejdřív se bála, jestli vůbec dokáže najít cestu, ale pak poznala zvláštně zkroucený strom, na jiném místě zase pařez a dovedla je tak až na místo, kde začala být cesta nerovná. Až do malého údolíčka a nakonec přímo ke dveřím jeskyně pana Tumna. Tam na ně ale čekalo hrozné překvapení.
Dveře byly vylomené z pantů a rozsekané na kousíčky. Jeskyně byla uvnitř temná a chladná a bylo to tu cítit vlhce, jak to bývá na místech, kde už několik dní nikdo nebyl. Pod dveřmi navál vítr dovnitř sníh a vytvořil tam malou hromádku smíchanou s čímsi černým. Ukázalo se, že jsou to uhlíky a popel z krbu. Někdo ho zřejmě smetl do místnosti a pak zadupal. Nádobí leželo rozbité na podlaze a obrázek faunova otce někdo rozřezal nožem na cáry.
"Vybílené je to tu důkladně," ušklíbl se Edmund. "To jsme si pomohli, že jsme sem šli."
"Co je tohle?" shýbl se Petr. Povšiml si kusu papíru, přibitého přes koberec k podlaze.
"Je na tom něco napsáno?" ptala se Zuzana.
"Ano, myslím, zeje," kývl Petr, "ale v téhle tmě to nepřečtu. Pojďte ven na světlo."
Všichni vyšli před jeskyni a shlukli se kolem Petra, který četl následující slova:
Dřívější obyvatel tohoto obydlí, faun Tumnus, byl zatčen a bude postaven před soud pro velezradu proti Její císařské Výsosti Jadis, královně Narnie, paní na Cair Paravelu, Císařovně Osamělých ostrovů atd., a také za napomáhání nepřátelům svrchu-řečené Výsosti, přechovávání špehů a bratříčkování s lidmi.
Podepsán MAUGRIM, kapitán tajné policie.
NECHŤ DLOUHO ŽIJE NAŠE KRÁLOVNA!
Děti se po sobě podívaly. "Tak myslím, že se mi tady přece jenom nebude líbit," řekla Zuzana.
"Kdo to je, ta královna, Lucko?" zeptal se Petr. "Víš o ní něco?"
"Ona vůbec není opravdová královna," vysvětlovala Lucinka. "Je to hrozná čarodějnice. Každý - všichni z lesa - ji nenávidí. Začarovala celou zemi, takže je tady pořád zima a nikdy Vánoce."
"Já -já nevím, jestli má cenu chodit dál," ozvala se Zuzana. "Totiž, nepřipadá mi to tady dvakrát bezpečné a asi tady nebude ani moc velká zábava. A je pořád větší zima, a nevzali jsme si nic k jídlu. Co se prostě vrátit domů?"
"Ale to přece nemůžeme, to nemůžeme," ohradila se náhle Lucinka. "Copak to nechápeš? Nemůžeme se prostě vrátit domů, když se stalo tohle. To kvůli mně se ten chudák faun dostal do takových nepříjemností. Schoval mě před Čarodějnicí a ukázal mi cestu zpátky. To bylo to napomáhání královniným nepřátelům a bratříčkování s lidmi. Musíme se pokusit ho zachránit, prostě musíme!"
"My toho tak asi naděláme," namítl Edmund, "když ani nemáme nic k jídlu."
"Ty mlč!" okřikl ho Petr, který na něj byl pořád ještě velice rozzlobený. "Co ty myslíš, Zuzano?"
"Mám nepříjemný pocit, že má Lucka pravdu," kývla Zuzana. "Nemám chuť udělat už ani krok dál a jenom si přeju, abychom sem nebyli vůbec chodili. Ale myslím, že se musíme pokusit udělat něco pro pana Jaksejmenuje - prostě pro toho fauna."

"Já si to myslím taky," kývl Petr. "Taky mi dělá starost, že s sebou nemáme jídlo. Navrhl bych vrátit se a vzít si něco ze spíže, jenže jak to vypadá, není vůbec jisté, že bychom se sem dokázali znova dostat. Takže myslím, že musíme jít dál."
"Já taky," řekly obě dívky.
"Kdybychom jen věděli, kam toho chudáka zavřeli!" přemýšlel Petr nahlas.
Pořád ještě uvažovali, co dělat, když Lucinka vykřikla: "Koukejte! Támhle je červenka se zářivě červenou náprsenkou. To je první pták, kterého jsem tady viděla. A vůbec - co když v Narnii umějí ptáci mluvit?" Pak se obrátila k července a řekla: "Prosím tě, můžeš nám říct, kam odvedli fauna Tumnuse?" Během řeči popošla k ptákovi o krok blíž. Pták okamžitě ulétl, ale jen na nejbližší strom. Tam se posadil a upřeně se na ně díval, jako by rozuměl všemu, co si povídali. Všechny čtyři děti ani nepostřehly, že popošly o krok o dva blíž. Červenka pak znovu poodlétla na nejbližší strom a znovu se na ně velice upřeně zadívala. (Nenašli byste druhou červenku s tak červenou náprsenkou a s tak jasným pohledem.)
"Víte co," řekla Lucinka, "já si myslím, že chce, abychom šli za ní."
"Taky bych řekla," kývla Zuzana. "Co ty myslíš, Petře?" "No, můžeme to zkusit," souhlasil Petr. Zdálo se, že červenka přesně ví, co dělá. Přelé-tala ze stromu na strom, vždycky pár metrů před nimi, ale pořád tak blízko, aby mohli snadno jít za ní. Tak je vedla dál, z mírného kopce. Kdekoli červenka usedla, z větve se sesypala sprška sněhu. Po chvíli se mraky na nebi roztrhaly, ukázalo se zimní slunce a sníh kolem nich se jiskřivě rozzářil. Takhle postupovali asi půl hodiny, obě dívky vpředu, když Edmund řekl Petrovi: "Jestli není pod tvou nedostižnou úroveň se mnou mluvit, tak ti chci říct něco, co bys radši měl dobře poslouchat."
"A co to je?" zeptal se Petr.
"Pšt! Ne tak nahlas!" okřikl ho Edmund, "nemá cenu vyděsit holky Ale uvědomil sis, co teď zrovna děláme?"
"A co?" ztišil Petr hlas do šepotu.
"Jdeme za průvodcem, o kterém nic nevíme. Jak můžeme vědět, na čí straně ten pták je? Co když nás vede do pasti?"
"Nepříjemná představa. Ale víš co - je to přece červenka. Ve všech pohádkách, které jsem kdy četl, jsou červenky hodné. Červenka by určitě nebyla na nesprávné straně."
"Tedy, když už jsme u toho, která strana vlastně je ta nesprávná? Jak víme, že faun je dobrý a že královna, (jo? já vím, slyšel jsem, že je to čarodějnice) je špatná? Nevíme přece nic ani o jednom, ani o druhém."
"Faun zachránil Lucku."
"Říkal, zeji zachránil. Ale jak to víme? A ještě je tu jedna věc. Má někdo aspoň přibližně ponětí, kudy se odtud dostaneme domů?"
"Propána!" polekal se Petr. "Na to jsem vůbec nepomyslel."
"A oběd taky nikde v dohledu," dodal zachmuřeně Edmund.

Kapitola 7
Den s bobry

Zatímco oba chlapci si vzadu šeptali, obě dívky náhle vykřikly: "Je!" a zastavily se.
"Červenka!" vykřikla Lucinka. "Červenka uletěla!" A byla to pravda - červenka byla pryč.
"Co budeme dělat teď?" řekl Edmund a vrhl na Petra významný pohled, který říkal: "Co jsem povídal?"
"Pšt! Koukejte!" řekla Zuzana.
"Na co?" zeptal se Petr.
"Támhle nalevo mezi stromy se něco hýbe."
Napínali zrak, jak se dalo, a nikomu z nich nebylo dvakrát dobře po těle.
"Už se to zase pohnulo," řekla po chvilce tiše Zuzana.
"Teď jsem to viděl taky," přikývl Petr. "Pořád to tam ještě je. Jen to zalezlo za ten velký strom."
"Co je to?" ptala se Lucinka a velice se snažila, aby to neznělo nervózně.
"Ať je to, co je to," řekl Petr, "schovává se to před námi. Je to něco, co nechce být vidět."
"Pojďte domů," řekla Zuzana. A v té chvíli, ačkoli to nikdo nevyslovil nahlas, si všichni uvědomili právě to, co před chvílí Edmund šeptal Petrovi: ztratili se.
"Jak to vypadá?" ptala se Lucinka.
"Je to -je to nějaké zvíře," řekla Zuzana. A pak vykřikla: "Hele! Hele! Honem! Támhle je to."
Teď už to viděli všichni: chlupatou tvář s vousy, která se na ně dívala zpoza stromu. Ale tentokrát nezmizela hned. Místo toho si zvíře přiložilo packu k tlamičce, jako si lidé pokládají prst na ústa, když chtějí někomu naznačit, aby byl zticha. Pak zase zmizelo. Všechny děti zůstaly stát a tajily dech.
O chviličku později neznámý vykoukl za stromem, rozhlédl se kolem dokola, jako by se bál, že je někdo sleduje, řekl: "Pšt!", gestem naznačil, ať jdou k němu do hustšího lesa, a zase zmizel.
"Já už vím, co to je," řekl Petr. "Je to bobr. Viděl jsem ocas."
"Chce, abychom šli k němu," přidala se Zuzana, "a nemáme dělat hluk."
"Já vím," kývl Petr. "Otázka je, jestli k němu máme jít nebo ne. Co ty myslíš, Lucko?"
"Podle mě je to hodný bobr," prohlásila Lucinka přesvědčivě.
"Ano, ale jak to víme?" namítl Edmund.
"Stejně to asi budeme muset risknout," řekla Zuzana. "Chci říct - jen tak tady stát stejně není k ničemu dobré, a já bych si docela dala nějaký oběd." V té chvíli bobr znova vystrčil hlavičku za stromem a vážně na ně zakýval.
"Tak pojďte," rozhodl Petr, "zkusíme to. Držte se všichni pohromadě. Kdyby se ukázalo, že je to nepřítel, tak my čtyři snad na jednoho bobra stačíme."

Děti se tedy semkly těsně k sobě, přiblížily se ke stromu, obešly ho a tam opravdu našly bobra. Ale on před nimi zase couvl a chraplavým, hrdelním šepotem pobízel: "Ještě dál, pojďte ještě dál. Sem za mnou. Tady venku nejsme v bezpečí!" Teprve když je dovedl na temné místečko, kde rostly čtyři stromy tak těsně u sebe, že se jejich koruny dotýkaly a pod nimi byla hnědá zem a borové jehličí, protože tam nemohla propadnout ani vločka, začal na ně bobr mluvit.
"Jste synové Adamovi a dcery Eviny?" řekl. "Patříme k nim," odpověděl Petr. "Pšššššt!" sykl bobr. "Ne tak nahlas, prosím. Dokonce ani tady nejsme v bezpečí."
"Ale proč, koho se bojíte?" divil se Petr. "Není tu nikdo než my."
"Jsou tu stromy," vysvětloval bobr. "Ty pořád poslouchají. Většina z nich je na naší straně, ale jsou mezi nimi i takové, které by nás zradily jí. Víte, koho myslím," a několikrát pokýval hlavou. "No, když o tom mluvíme," ozval se Edmund, "jak máme vědět, že jste náš přítel?"
"Nic ve zlém, pane Bobře," dodal Petr, "ale jak víte, jsme tu cizí."
"Správně, správně," řekl bobr. "Tady mám zástavu." S těmi slovy jim ukázal něco malého, bílého. Všichni se na to překvapeně dívali, až najednou Lucinka zvolala: "No ano! To je můj kapesník - ten, který jsem dala chudákovi panu Tumnusovi."
"Správně," kývl bobr. "Ubožák, dozvěděl se o zatčení dřív, než k němu doopravdy došlo, a tohle mi dal. Říkal, že kdyby se mu něco stalo, musím na vás tady počkat a odvést vás -" tady se bobr odmlčel a jen jednou dvakrát velice záhadně pokýval hlavou. Pokynem naznačil dětem, aby si stouply tak blízko k němu, jak to jen jde, takže je doslova šimral vousy ve tváři, a dodal velmi tichým šepotem:
"Říká se, že Aslan je na cestě - možná už dokonce přistál."
V tu chvíli se stala velice zvláštní věc. Nikdo z dětí netušil, kdo Aslan je, stejně jako to netušíte vy. Ale ve chvíli, kdy bobr ta slova vyřkl, všichni se najednou cítili docela jinak. Možná se vám to stalo někdy ve snu, že někdo řekne něco, čemu nerozumíte, ale v tom snu se vám zdá, že to má obrovský význam - buď děsivý, který změní sen v noční můru, a nebo nádherný, tak nádherný, že ho nelze slovy vyjádřit a díky němuž se sen stane tak úžasným, že si ho pamatujete po celý život. A jen si přejete, abyste se do něj mohli vrátit. Právě to se teď stalo. Při jménu Aslan se v každém z dětí něco uvnitř pohnulo. Edmund pocítil záhadnou hrůzu. Petr si náhle připadal jako statečný dobrodruh. Zuzana měla dojem, jako by kolem ní právě přelétl závan nádherné vůně nebo útržek půvabné melodie. A Lucinka se cítila tak, jako když se ráno vzbudíte a uvědomíte si, že právě začínají prázdniny nebo že přišlo léto.
"A co pan Tumnus?" zeptala se Lucinka. "Kde je?"
"Pšššššt," řekl bobr, "Tady ne. Musím vás odvést někam, kde si budeme moci pořádně promluvit a taky se najíst."
Všichni kromě Edmunda už teď bobrovi důvěřovali, a všichni včetně Edmunda moc rádi slyšeli slovo "najíst". Spěchali proto za svým novým přítelem, který je vedl překvapivě rychle těmi nejhustšími úseky lesa víc než hodinu. Všichni už byli hrozně unavení a hrozně hladoví, když náhle stromy před nimi začaly řídnout a země se prudce svažovala. Za minutku vyšli pod širé nebe (slunce ještě svítilo) a naskytl se jim krásný pohled.
Stáli na kraji příkrého úzkého údolí, na jehož dně tekla - nebo byla by tekla, nebýt zamrzlá -poměrně velká řeka. Přímo pod nimi byla na řece postavená hráz. Když ji uviděli, všichni si najednou vzpomněli, že bobři samozřejmě vždycky stavějí hráze, a byli si jistí, že tuhle postavil jejich pan Bobr. Všimli si také, že se tváří nápadně skromně - jak se tvářívají lidé, když si prohlížíte jejich zahradu nebo čtete jejich povídku. Z čiré zdvořilosti tedy Zuzana zvolala: "To je krásná hráz!" Pan Bobr tentokrát neřekl: "Pšššššt!", ale "To nic není! To nic není!! A není ani hotová."
Nad hrází by správně mělo být hluboké jezero, ale byla tam jen rovná plocha tmavě zeleného ledu. Pod hrází, mnohem níž, byl zase led, ale ten nebyl hladký - zmrzl do vlnitých a napěněných tvarů tak, jak se voda právě hnala, když přišel mráz. A tam, kde voda v pramíncích stékala a tryskala z hráze, byla teď lesknoucí se stěna rampouchů, jako by hráz byla celá ověšená květy, věnečky a girlandami z nejčistšího cukru. Uprostřed hráze a zčásti i na ní stál zvláštní domeček, který tvarem připomínal nejspíš včelí úl, z díry ve stropě stoupal kouř, takže když jste ho uviděli (a zvlášť, když jste měli hlad), okamžitě jste si vzpomněli na vaření a byli jste ještě hladovější než předtím.
Domečku si všimli skoro všichni, ale Edmund postřehl ještě něco jiného. O kousek dál po proudu se do řeky vlévala jiná malá říčka, která sem přitékala z dalšího údolí. A skrz to druhé údolí uviděl Edmund dva malé kopečky a byl si skoro jistý, že to jsou právě ty kopečky, které mu ukazovala Bílá čarodějnice, když se loučili u lampy. V tom případě, myslel si Edmund, tam mezi nimi musí ležet její palác, a je to k němu jen nějaké dva kilometry, nebo možná i míň. A myslel na turecký med a na to, jak bude králem. ("Uvidíme, co na to bude říkat Petr!") Začaly ho napadat strašné myšlenky.
"Tak jsme tady," řekl pan Bobr, "a zdá se, že paní Bobrová nás očekává. Půjdu první. Jen dávejte pozor, ať neuklouznete."
Vršek hráze byl tak široký, že se po něm dalo jít, i když (aspoň pro lidi) to nebylo nic snadného, protože byl samý led. Na jedné straně byla zmrzlá hladina stejně vysoko jako hráz, na druhou stranu by byli padali do ošklivé hloubky. Touhle cestou je pan Bobr vedl v řadě za sebou přímo doprostřed, odkud bylo vidět daleko vzhůru po řece i dolů po proudu. Došli přímo ke dveřím domku.
"Jsme tady, paní Bobrová, "zavolal pan Bobr, "našel jsem je, syny a dcery Adama a Evy." Všichni vešli dovnitř.
První, čeho si Lucinka uvnitř povšimla, byl záhadný vrčivý zvuk. První, co spatřila, byla vlídná stará bobřice, která seděla v rohu s nitkou v ústech a pilně šila na šicím stroji. To byl ten zvuk. Jakmile děti vešly, nechala práce a vstala.
"Konečně jste přišli!" řekla a vztáhla k nim vrásčité staré packy. "Konečně! Ani jsem nevěřila, že se tohoto dne dožiju! Brambory se vaří a konvice zpívá, a já bych řekla, pane Bobře, že nám opatříš nějaké ryby."
"To opatřím," kývl pan Bobr a vyšel z domu (Petr šel s ním). Šli přes hlubokou zamrzlou tůň až doprostřed, kde měl v ledu malou díru. Každý den ji musel znovu prorážet sekerou. Vzali si s sebou vědro. Pan Bobr se tiše posadil na okraj díry (zdálo se, že mu mráz vůbec nevadí), upřeně se do ní zadíval, pak najednou vystřelil pracku a než byste řekli

třiatřicet stříbrných křepelek, vytáhl krásného pstruha. To opakoval znova a znova, dokud neměli hezký úlovek.
Dívky mezitím pomáhaly paní Bobrové naplnit konvici a vložit talíře do trouby, aby se zahřály, natočit velký džbán piva ze sudu, který stál v jednom rohu domu, přistavit na oheň pánev a rozpálit v ní omastek. Lucinka si pomyslela, že bobři mají moc hezký a útulný domeček, i když se vůbec nepodobal jeskyni pana Tumna. Nebyly tu knihy ani obrazy a místo postele tu byla lehátka jako na lodi, zabudovaná do stěny. Ze stropu visely šunky a pletence cibule a kolem stěn byly holínky, pláštěnky, sekerky, zahradní nůžky, rýče, zednické lžíce a nádoby na maltu, rybářské pruty a sítě. Ubrus na stole byl sice vzorně čistý, ale velice hrubý.
Když pánev začínala pěkně syčet, vrátili se Petr a pan Bobr s rybami, které pan Bobr už venku rozřízl nožem a očistil. Umíte si představit, jak ty čerstvé ryby voněly, když se smažily, jak se hladové děti nemohly dočkat, až budou hotové, a o kolik větší hlad měly, než pan Bobr řekl: "Tak, už to skoro bude." Zuzana slila brambory, vrátila je do prázdného hrnce, který přistavila na okraj plotny, aby oschly, Lucinka pomáhala paní Bobrové nakládat ryby na talíře. Za pár minut si už všichni přisouvali stoličky (v domě Bobrových byly jen třínohé stoličky, až na speciální houpací křeslo paní Bobrové, které stálo u ohniště) a těšili se, jak si pochutnají.
Byl tu džbán smetany pro děti (pan Bobr zůstal u piva) a veliký kus žluťoučkého másla uprostřed stolu, z kterého si každý na brambory nabral, kolik chtěl, a všechny děti si myslely - a já s nimi souhlasím - že se nic nevyrovná sladkovodní rybě, která byla ještě před hodinou živá a ještě před minutou na pánvi.
Když dojedli ryby, paní Bobrová nečekaně vytáhla z trouby velikou nádherně lepkavou marmeládovou roládu, ze které se ještě kouřilo, a zároveň přistavila konvici, takže když dojedli roládu, byl i čaj hotový, jen ho nalévat. Když všichni měli svůj šálek čaje, odstrčili svou stoličku tak, aby se zády mohli opřít o zeď, a dlouze, spokojeně si povzdechli.
"A teď," řekl pan Bobr, když odstrčil vlastní prázdnou sklenici od piva a přitáhl si čaj, Ještě chvilku počkejte, než si zapálím a pěkně rozdý-mám dýmku - tak, a můžeme se do toho pustit. Už zase sněží," dodal, když vykoukl oknem ven. "To je dobře, protože to znamená, že nebudeme mít žádné návštěvy. A jestli se vás někdo pokoušel sledovat, nenajde stopy."

Kapitola 8
Co se stalo po večeři

A teď," řekla Lucinka, "nám prosím povězte, co se stalo s panem Tumnusem."
"Ach, to je zlé," potřásl hlavou pan Bobr. "To je velice, velice zlé. Je jisté, že ho odvedla policie. To vím od ptáka, který to viděl na vlastní oči."
"Ale kam ho odvedli?" ptala se Lucinka.
"No, když je viděli naposled, tak měli namířeno na sever, a všichni víme, co to znamená."
"Ne, my to nevíme," namítla Zuzana. Pan Bobr velice zachmuřeně zavrtěl hlavou.
"Obávám se, že ho vedli do jejího domu," řekl.
"Ale co mu udělají, pane Bobře?" zajíkla se Lucinka.
"No," odpověděl pan Bobr, "to se nedá říct jistě. Ale málokdo z těch, které tam odvedou, ještě někdy vyjde ven. Prý je to tam plné soch - na nádvoří, na schodišti i v síni. Jsou to ti, které změnila" - odmlčel se a otřásl - "v kámen."
"Ale pane Bobře," řekla Lucinka, "nemůžeme - musíme ho přece nějak zachránit. Vždyť je to strašné a všechno je to kvůli mně."
"Nepochybuji o tom, že bys ho zachránila, kdybys moh^a, miláčku," vložila se do toho paní Bobrová, "a^e nemáš šanci dostat se do toho domu proti jej* vůli a vyváznout z toho živá."
"Nemohli bychom vymyslet nějaký plán?" přemýšlel í*uhlas Petr. "Myslím za něco se převléknout, n#bo předstírat, že jsme třeba kupci nebo tak něco - nebo počkat, až ona odjede. Nebo - pro všechno na světě - nějak to přece jít musí. Pane Bobře, ten faun zachránil moji sestru, i když věděl, co laškuje. Nemůžeme ho přece nechat změnit - udolat - nemůžeme dovolit, aby se mu stalo něco takSvého."
"Nem# to cenu, synu Adamův. A už vůbec nemá cenu, ab>ste se o to pokoušeli zrovna vy. Ale teď, když přichází Aslan -"
"Ano, too! Povězte nám o Aslanovi!" ozvalo se několik ^lasů najednou. Znovu se jich totiž zmocnil ten zvláštní pocit -jako když se rodí jaro, jako když přijde dobrá zpráva.
"Kdo fi Aslan?" zeptala se Zuzana.
"Aslaí*?" opakoval nevěřícně pan Bobr. "Copak vy t° nevíte? Je to král. Je to pán celého lesa, ale víte, bývá tady málokdy. Za mého života ani za života mého otce se to nestalo. Ale doneslo se nám, že ^e vrátil. Teď, právě v tuhle chvíli je tady v Narnii. Ten už si to s Bílou čarodějnicí vyřídí. To on, ne vy, zachrání pana Tumna."
"Nemůže ho čarodějnice taky změnit v kámen?" vyptával se Edmund.
"Pán tě potěš, synu Adamův, taková hloupost!" rozesmál se z plna hrdla pan Bobr. "Jeho změnit v kámen? Ta bude ráda, když se udrží na nohou a dokáže mu pohlédnout přímo do tváře. Podle mého názoru nesvede ani to. Ne, ne. On všechno napraví, ostatně je o tom u nás taková říkanka:
Zlu se všechny plány zhatí, až se Aslan zpátky vrátí, přinese nám jeho řev místo smutku smích a zpěv. Kde král Aslan zuby cení, tam se zima v jaro změní, kde ta hříva zavlaje, sníh a led hned roztaje.
Však to pochopíte, až ho uvidíte."
"A uvidíme ho?" ptala se Zuzana.
"Proto jsem vás sem přece přivedl, dcero Evina. Mám vás dovést tam, kde se s ním setkáte," vysvětlil pan Bobr.
"Je -je to člověk?" zeptala se Lucinka.
"Aslan a člověk!" pokáral ji přísně pan Bobr. "To rozhodně ne. Říkám vám, že je to král lesa a syn Císaře za mořem.

Víte, kdo je králem zvířat? Aslan je lev, a jaký lev - veliký, největší lev!"
"Ach!" zajíkla se Zuzana. "Já jsem myslela, že je to člověk. A není - nebezpečný? Já -já asi budu mít strach setkat se se lvem."
"To budeš, miláčku, to určitě budeš," pokyvovala paní Bobrová. "Ten, kdo dokáže předstoupit před Aslana a neklepou se mu přitom kolena, ten je buď statečnější než většina ostatních, nebo zkrátka hloupý."
"Takže je nebezpečný?" ptala se Lucinka.
"Nebezpečný?" opakoval pan Bobr. "Copak jste neslyšeli, co vám říkala paní Bobrová? Kdo tvrdil, zeje to bezpečné? Samozřejmě, zeje nebezpečný. Ale je dobrý. Říkám vám, je to král."
"Moc rád bych ho viděl," řekl Petr, "i když bych byl nejspíš taky vyděšený, kdyby k tomu doopravdy došlo."
"Správně, synu Adamův," pochválil ho pan Bobr a uhodil pěstí do stolu, až šálky a talířky zarachotily. "A také se to stane. Dostal jsem zprávu, že se s ním máte sejít, pokud možno zítra, u Kamenného stolu."
"Kde to je?" ptala se Lucinka.
"Ukážu vám to," odpověděl pan Bobr. "Je to pěkný kus cesty po proudu. Dovedu vás tam."
"Ale co zatím bude s chudákem panem Tumnu-sem?" starala se Lucinka.
"Nejrychleji mu pomůžete, když se setkáte s Aslanem," vysvětloval pan Bobr. "Jak bude jednou s námi, můžeme něco dělat. A vás potřebujeme také. O tom je další stará říkanka:
V Cair Paravel až k trůnu znova pozvedne se krev Adamova, nastane dobra vláda nová.
On je tady, vy jste tu také, a to znamená, že rozhodující chvíle se blíží. Slyšeli jsme, že Aslan tady už kdysi pobýval - převelice dávno, nikdo přesně neví kdy Ale nikdo z vašeho rodu tu nebyl."
"Tomu nerozumím, pane Bobře," řekl Petr. "Copak čarodějnice není člověk?"
"Chtěla by, abychom tomu věřili," pokývl Bobr, "a právě na tom zakládá svoje nároky na královský titul. Jenže ona není dcera Evina. Pochází z první manželky vašeho otce Adama" - při tom jménu se pan Bobr zlehka uklonil - "té říkali Lilith a byla to džinna. Z matčiny strany tedy patří k džinům a z otcovy k rodu obrů. Ne, ne, čarodějnice nemá v žilách ani kapku skutečné lidské krve."
"Proto je taky skrz naskrz zlá, na to nezapomeň, pane Bobře," připomněla paní Bobrová.
"Svatá pravda, paní Bobrová," odpověděl. "Na lidi sice existují dva názory (to nemyslím osobně, chápejte), ale na to, co vypadá jako člověk a není, existuje názor docela jednoznačný."
"Poznala jsem i dobré trpaslíky," namítla paní Bobrová.
"No, když o tom tak mluvíš, já vlastně také," připustil pan Bobr, "ale je jich hodně málo a byli to obvykle ti nejméně podobní lidem. Ale obecně vzato, dejte na mou radu, když se setkáte s něčím, co má být člověkem, ale ještě není, nebo co jím kdysi bylo a už není, nebo co by mělo být člověkem a není, nespouštějte z toho oči a popadněte do ruky sekeru. Proto také čarodějnice neustále pase po každém člověku, který by se snad v Narnii objevil. Cekala na vás mnoho let, a kdyby věděla, že jste čtyři, byla by ještě mnohem nebezpečnější."
"Co to s tím má společného?" divil se Petr.
"To je další proroctví," vysvětloval pan Bobr. "V Cair Paravelu - to je hrad na mořském pobřeží, u ústí téhle řeky, který by měl být také hlavním městem téhle země, kdyby bylo všechno, jak být má - tedy v Cair Paravelu jsou čtyři trůny a v Narnii se říká, že až na ty čtyři trůny usednou dva synové Adamovi a dvě dcery Eviny, skončí nejen vláda Bílé čarodějnice, ale i její život. Proto jsme museli být cestou tak opatrní, protože kdyby o vás čtyřech věděla, nestál by váš život ani zajedno zatřepání mých vousků!"
Všechny děti tak pozorně poslouchaly, co jim pan Bobr povídá, že si už dlouhou dobu nevšímaly ničeho jiného. Když po poslední větě pana Bobra nastala chvíle ticha, Lucinka se najednou zeptala: "Počkat - kde je Edmund?"
Chvilku bylo vyděšené ticho a pak se všichni začali jeden přes druhého ptát: "Kdo ho viděl naposled? Jak dlouho už tu není? Je venku?" a pak se všichni rozběhli ke dveřím a vyhlédli ven. Hustě a vytrvale sněžilo, zelený led na jezírku zmizel pod silnou bílou pokrývkou, a z prostředku hráze, kde stál domeček, pomalu nebylo vidět ani na jeden břeh.
Vyběhli ven, zabořili se až po kotníky do čerstvého sněhu a obcházeli dům ze všech stran. "Edo! Edmunde!" volali, až chraptěli. Ale tiše padající sníh tlumil jejich hlasy a neodpověděla jim dokonce ani ozvěna.
"To je strašné!" zoufala si Zuzana, když se vrátili s nepořízenou. "Kéž bychom sem vůbec nebyli chodili!"
"Co máme teď dělat, pane Bobře?"
"Dělat?" opakoval nevěřícně pan Bobr, který si už natahoval boty do sněhu. "Dělat? Musíme okamžitě odtud! Nesmíme ztratit ani chviličku!"
"Měli bychom se asi rozdělit a vydat se na všechny čtyři strany," plánoval Petr. "Kdo ho najde, musí se hned vrátit sem a -"
"Na čtyři strany, synu Adamův?" ptal se pan Bobr. "A proč?"
"No přece hledat Edmunda!"
"Toho nemá cenu hledat," řekl pan Bobr.
"Jak to myslíte?" ptala se Zuzana. "Nemůže být ještě daleko. Musíme ho přece najít. Jak to myslíte, že ho nemá cenu hledat?"
"Důvod, proč nemá cenu ho hledat," vysvětloval pan Bobr, "je ten, že víme, kam šel!" Všichni na něj vytřeštili oči.
"Copak to nechápete? Sel k ní, k Bílé čarodějnici. Všechny nás zradil."
"Ale prosím vás, to je přece nesmysl!" ohradila se Zuzana. "To by neudělal."
"Myslíte?" podíval se pan Bobr pronikavým pohledem po všech třech dětech, a všechno, co snad chtěly namítnout, jim zamrzlo na rtech, protože náhle hluboko uvnitř s naprostou jistotou věděly, že právě tohle Edmund udělal.
"Odkud by znal cestu?" ptal se Petr.
"Byl už někdy v téhle zemi?" ptal se pan Bobr. "Byl tady někdy sám?"

"Ano," odpověděla Lucinka skoro šeptem. "Bohužel byl."
"A řekl vám, co tu dělal nebo s kým se setkal?"
"Ne, to ne," uvědomila si Lucinka.
"V tom případě dejte na mě," prohlásil pan Bobr, "ten se už s Čarodějnicí setkal a přidal se na její stranu. Ona mu řekla, kde bydlí. Nechtělo se mi o tom mluvit dřív (přece jen je to váš bratr), ale jen jsem ho uviděl, řekl jsem si ‚to je zrádce'. Má pohled těch, kdo se setkali s Čarodějnicí a jedli její jídlo. Když jeden žije v Narnii dost dlouho, vždycky je pozná. Změní se jim něco v očích."
"Ale i tak," namítl Petr přidušeným hlasem, "stejně ho musíme jít hledat. Přece jenom je to náš bratr, i když umí být pěkný mizera. Je to ještě malý kluk."
"Jít do domu Čarodějnice?" lomil rukama pan Bobr. "Copak nechápete, že jediný způsob, jak zachránit jeho i sebe, je držet se od ní co nejdál?"
"Jak to myslíte?" ptala se Lucinka.
"Ona přece nechce nic jiného, než dostat vás čtyři do rukou - pořád myslí na ty čtyři trůny v Cair Paravelu. Jak byste jednou byli všichni čtyři v jejím domě, měla by vystaráno - a než byste stačili třeba jen otevřít ústa, měla by o čtyři nové sochy ve sbírce víc! Dokud má jenom jeho, nechá ho naživu, protože ho bude chtít použít jako lákadlo, jako návnadu, na kterou by chytila i vás tři."
"Copak nám vůbec nikdo nepomůže?" zakvílela Lucinka.
"Jenom Aslan," odpověděl pan Bobr. "Musíme jít za ním. On je teď naše jediná šance."
"Připadá mi, miláčkové," vložila se do toho paní Bobrová, "že je velice důležité zjistit, kdy přesně vyklouzl ven. Kolik jí toho může říct, závisí na tom, kolik toho slyšel. Například: začali jsme mluvit o Aslanovi předtím, než odešel? Jestli ne, tak jsme na tom dobře, protože ona nebude vědět, že se Aslan vrátil do Narnie ani že se s ním máme sejít, a v tomhle směru si nebude vůbec dávat pozor."
"Nevzpomínám si, že by tu byl, když jsme mluvili o Aslanovi -" začal Petr, ale Lucinka ho přerušila:
"Ale ano, byl tady! Ptal se přece, jestli čarodějnice může Aslana taky proměnit v kámen, vzpo-minasr
"To máš pravdu, propána," lekl se Petr. "Taková otázka, to je celý on!"
"Čím dál hůř," potřásal hlavou pan Bobr, "a teď další věc: Byl tady ještě, když jsem vám říkal, že se máme s Aslanem sejít u Kamenného stolu?"
Na tuhle otázku nikdo odpovědět neuměl.
"Protože jestli tu byl," pokračoval pan Bobr, "tak ona prostě sedne do saní a pojede tím směrem, dostane se mezi nás a Kamenný stůl a chytí nás cestou. Od Aslana pak budeme docela odříznutí."
"Jenže jak já ji znám, to nebude to první, co udělá," nesouhlasila paní Bobrová. "Když jí Edmund řekne, že jsme všichni tady, bude nás chtít chytit ještě dnes v noci, a jestli on je pryč půl hodiny, tak ona tu bude za dalších dvacet minut."
"Máš pravdu, paní Bobrová," řekl její manžel, "musíme pryč. Nesmíme ztratit ani chviličku."

Kapitola 9
V domě Čarodějnice

Teď určitě chcete vědět, co se stalo s Edou. Snědl svou porci večeře, ale nijak zvlášť mu nechutnala, protože celou dobu myslel na turecký med - a nic vám nezkazí chuť dobrého obyčejného jídla tolik, jako vzpomínka na špatné kouzelné jídlo. Poslouchal, o čem se hovoří, a také se mu to moc nelíbilo, protože si pořád myslel, že si ho ostatní nevšímají a že s ním nemluví. Nebyla to pravda, ale jemu to tak připadalo. Poslouchal až do chvíle, kdy jim pan Bobr vyprávěl o Asla-novi a vysvětlil jim celý plán setkání s Aslanem u Kamenného stolu. V té chvíli se začal tichounce protahovat pod závěsem, který visel ve dveřích. Zmínka o Aslanovi v něm totiž vyvolávala záhadný děsivý pocit, stejně jako v ostatních vyvolávala záhadný nádherný pocit.
Když pan Bobr opakoval říkanku o krvi Adamově, tiskl Edmund tichounce kliku u dveří, a těsně před tím, než pan Bobr začal vysvětlovat, že Bílá čarodějnice ve skutečnosti není vůbec člověk, ale napůl džinna a napůl obryně, vyklouzl Edmund ven do sněhu a opatrně za sebou zavřel.
Nesmíte si ale myslet, že byl Edmund tak zlý, že by chtěl svého bratra a sestry vidět zkamenělé. Chtěl turecký med a chtěl být princem (a později králem) a chtěl se Petrovi pomstít za to, že ho nazval jedovatou bestií. Pokud šlo o to, co čarodějnice udělá s ostatními - nechtěl samozřejmě, aby na ně byla nějak obzvlášť hodná a rozhodně nestál o to, aby je pozvedla na stejnou úroveň, jakou bude mít on sám. Přesto věřil, nebo aspoň dělal, že věří, že jim nic tak zlého udělat nemůže. "Protože," říkal si, "ti všichni, co o ní říkali ty ošklivé věci, jsou její nepřátelé, a nejspíš ani polovina z toho není pravda. Na mě byla moc hodná, rozhodně hodnější než oni. Podle mě je to opravdová královna. Rozhodně bude lepší než ten příšerný Aslan!" Přinejmenším takhle si v duchu omlouval to, co dělal. Moc dobrá výmluva to ale nebyla, protože v hloubi duše i on věděl, že Bílá čarodějnice je zlá a krutá.
Když se ocitl venku a uviděl, že sněží, vzpomněl si, že nechal kabát v domě u bobrů. Vrátit se pro něj samozřejmě nemohl. Další věc, kterou si uvědomil, byla, že už se skoro setmělo, protože když si sedali k jídlu, byly už skoro tři hodiny a zimní dny jsou krátké. S tím nepočítal, ale musel si s tím nějak poradit. Zvedl si tedy límec a šoural se po hrázi ke břehu (když na ni napadal sníh, naštěstí už tolik neklouzala). Vylezl na břeh, a moc dobře po těle mu nebylo. Stmívalo se čím dál tím víc a kolem něj vířily vločky tak, že neviděl pomalu ani ná metr před sebe. A nebyla tu vůbec žádná cesta. Zapadal do hlubokých závějí a každou
chvíli uklouzl po zamrzlé louži, zakopával o padlé kmeny, sjížděl po příkrých svazích a narážel do kamenů, takže byl nakonec úplně mokrý, promrzlý a otlučený. Děsivé bylo také ticho a osamělost. Popravdě řečeno, myslím, že by byl

nejraději na celý svůj plán zapomněl a vrátil se, omluvil se a vyžehlil si to u ostatních, kdyby ho bylo náhodou nenapadlo: "Až budu králem Narnie, tak ze všeho nejdřív dám postavit nějaké slušné silnice." A pak začal přemýšlet o tom, jaké to bude, až bude králem, co všechno udělá, a to ho hodně povzbudilo. Rozhodoval se, jaký palác si nechá postavit a kolik bude mít aut, jak bude vypadat jeho soukromé kino a kudy povedou hlavní železniční trati, jaké zákony vydá proti bobrům a hrázím. A právě když v duchu piloval několik vynikajících plánů, jak odkázat Petra do patřičných mezí, počasí se změnilo. Nejdřív přestalo sněžit. Pak se zvedl vítr a začalo strašně mrznout. Nakonec se mraky roztrhaly a na čistém nebi se objevil měsíc. Byl úplněk, a protože svítil na takovou spoustu sněhu, bylo všude světlo skoro jako ve dne - jen ty stíny byly trochu matoucí.
Nikdy by byl nenašel cestu, kdyby měsíc nevyšel ještě dřív, než se dostal ke druhé řece - vzpomínáte si, že když přicházeli k Bobrovým, viděl menší říčku, která se do větší vlévala o kus níž po proudu. K ní teď došel a vypravil se podle ní vzhůru. Ale malé údolíčko, kterým tekla, bylo mnohem příkřejší a kamenitější než to, ze kterého právě vyšel, a také víc zarostlé křovím, takže ve tmě by se jím neprodral vůbec. Už takhle byl promočený na kůži, protože musel podlézat větve a každou chvilku mu na záda sjel pěkný náklad sněhu. A kdykoli se to stalo, myslel na to, jak víc a víc nenávidí Petra -jako by tohle všechno byla Petrova vina.
Nakonec se dostal do míst, kde byla země rovnější a údolí se rozšířilo. A tam, na protějším břehu řeky, už velice blízko, uviděl na malé planince mezi dvěma kopečky - ano, to určitě musel být dům Bílé čarodějnice. Měsíc zářil ještě jasněji než předtím. Dům byl vlastně malý hrad. Vypadalo to, že se skládá skoro jenom z věží - malých věží s dlouhými špičatými střechami, ostrými jako jehly. Vypadaly jako čarodějnické klobouky. A ty věže a klobouky v měsíčním světle zářily a jejich dlouhé stíny vypadaly na sněhu divně. Edmund se začal toho domu bát.
Jenže teď bylo už příliš pozdě uvažovat o návratu. Překročil po ledě řeku a došel až k domu. Nic se tam ani nepohnulo. Neozval se sebemenší zvuk. Dokonce ani jeho vlastní nohy nevydávaly v čerstvě napadaném sněhu vůbec žádný hluk. Sel dál a dál, obcházel roh za rohem, vížku za vížkou, aby našel nějaké dveře. Musel dojít až úplně na opačnou stranu
hradu, než na ně narazil. Byl tam veliký kamenný oblouk a dokořán otevřená těžká kovová brána.
Edmund se připlížil k bráně, nakoukl do nádvoří, a při tom pohledu ^e mu srdce v těle málem zastavilo. Hned zabranou, zalitý měsíčním světlem, stál obrovský lev, přikrčený, jako by se chystal ke skoku. Edmund stál ve stínu portálu, bál se jít dál a bál se vrátit, a kolena mu narážela o sebe. Stál tam tak dlouho, že by mu zuby začaly drkotat zimou, kdyby mu už nedrkotaly strachem. Jak dlouho to ve skutečnosti trvalo, netušil, ale připadalo mu to jako několik hodin.
Pak mu začalo být něco divné. Proč se ten lev vůbec nehýbe? Nepohnul se ani o vlásek od chvíle, kdy ho poprvé uviděl. Edmund se odvážil maličko blíž, ale držel se pořád ve stínu brány, jak nejvíc to šlo. Viděl teď lépe, jak lev stojí, a uvědomil si, že se vůbec nedívá na něho ("Co když otočí hlavu?" pomyslel si). Ne, lev upřeně hleděl na něco jiného - přesněji řečeno na malého trpaslíka, který stál zády k němu asi metr a půl daleko. "Vida," pomyslel si Edmund. "Až po něm skočí, budu mít šanci utéct." Ale lev se pořád ani nepohnul a trpaslík také ne. A Edmund si teď konečně vzpomněl, co říkali ostatní - že Bílá čarodějnice mění živé tvory v kámen. Třeba je to jenom kamenný lev. Jen ho to napadlo, povšiml si, že lví záda i hlavu pokrývá sníh. Samozřejmě, to musí být jen socha! Žádné živé zvíře by se takhle nenechalo zapadat sněhem. Edmund se tedy velice pomaloučku odvážil připlížit ke lvu. Srdce mu přitom bušilo, jako by mělo prasknout. Stále se ještě neodvažoval lva dotknout, ale nakonec rychle vystřelil rukou dopředu a udělal to. Byl to chladný kámen. Nechal se vyděsit pouhou sochou!
Edmundovi se tak ulevilo, že i přes ten mráz mu najednou bylo teplo po celém těle až do konečků prstů, a zároveň ho napadlo něco úžasného. "Možná," myslel si, "je tohle ten velký lev Aslan, o kterém mluvili. Už ho chytila a změnila v kámen. A to je konec všech těch jejich představ, jaký je skvělý a vůbec! Pche! Kdo se bojí nějakého Aslana?"
Tak tam stál a naparoval se nad kamenným lvem, a pak udělal něco velice hloupého a dětinského. Vytáhl z kapsy špačka tužky a přimaloval lvovi pod nos knírek a kolem očí brýle. Pak řekl: "Tak, Aslane jeden hloupý! Jak se ti líbí být kamenný? Myslel sis, jak nejsi skvělý, viď?" Ale i přes tu počmáranou tvář vypadalo veliké kamenné zvíře tak strašlivě a smutně a vznešeně, že Edmunda vlastně nijak netěšilo se mu posmívat. Odvrátil se a vydal se přes nádvoří.
Než došel do poloviček, všiml si, že všude kolem jsou desítky soch - rozmístěných bez ladu a skladu trochu jako figurky na šachovnici, když je partie v polovině. Kamenní satyrové a kamenní vlci, medvědi, lišky a horské pumy, všichni z kamene. Půvabné kamenné sochy, které vypadaly jako ženy, byly ve skutečnosti stromové víly. Byla tu mohutná postava kentaura a okřídleného koně a také nějaký dlouhý, původně zřejmě pružný tvor, o němž Edmund usoudil, že je to drak. Všichni vypadali hrozně zvláštně, když tam tak stáli v jasném měsíčním světle úplně jako živí a přitom docela nehybní. Nebylo snadné přejít přes tak strašidelné nádvoří. Přímo v samém středu stála velikánská postava, která vypadala jako člověk, ale vysoká byla jako strom, měla divoký výraz ve tváři, rozježený plnovous a v pravé ruce obrovský kyj. I když Edmund věděl, že obr není živý, ale jen kamenný, stejně se mu moc nechtělo kolem něj projít. Zpozoroval na opačném konci nádvoří dveře, ze kterých vycházelo slabé světlo. Došel k nim. Byly otevřené a vedlo k nim kamenné schodiště. Edmund po něm vystoupil. Na prahu ležel mohutný vlk.
"To nic, to nic," uklidňoval sám sebe, "to je jenom kamenný vlk. Nemůže mi nic udělat." Zvedl nohu, aby zvíře překročil. Mohutný tvor okamžitě vstal, chlupy na zádech se mu naježily, otevřel velikou rudou tlamu a zavrčel: "Kdo je to? Kdo je to? Stůj, cizince, a řekni mi, kdo jsi."
"S dovolením, pane," vykoktal Edmund, který se třásl tak, že skoro nemohl mluvit, "já jsem Edmund a jsem syn Adamův, kterého Její Výsost potkala nedávno v lese. Nesu jí zprávu, že můj bratr a sestry jsou tady v Narnii - docela blízko, v domě Bobrových. Chtěla je vidět."
"Řeknu to Její Výsosti," kývl vlk. "Ty zatím stůj tady na prahu, jestli je ti život milý." Vlk zmizel v domě.
Edmund stál a čekal, prsty ho bolely zimou a srdce mu v hrudi bušilo. Konečně velký vlk -jmenoval se Maugrim a byl to náčelník tajné policie Bílé čarodějnice - přiběhl zpátky a řekl: "Pojď dál! Pojď dál! Šťastný miláčku královnin - nebo

nešťastníku, pokud tomu tak není."
Edmund vešel a dával si přitom veliký pozor, aby vlkovi nešlápl na tlapu.
Ocitl se v dlouhé potemnělé síni s mnoha sloupy, která byla, stejně jako předtím nádvoří, plná soch. Nejblíž u dveří stál malý faun s velice smutným výrazem ve tváři a Edmunda chtě nechtě napadlo, jestli tohle je ten Lučin přítel. Světlo vrhala jen jediná lampa a blízko u ní seděla Bílá čarodějnice.
"Jsem tady, Vaše Veličenstvo," řekl Edmund a spěchal k ní.
"Jak se opovažuješ přijít sám?" obořila se na něj strašným hlasem čarodějnice. "Neřekla jsem ti snad, abys s sebou přivedl i ostatní?"
"Prosím, Vaše Veličenstvo," vysvětloval Edmund, "dělal jsem, co jsem mohl. Přivedl jsem je docela blízko. Jsou v tom malém domku na hrázi kus po proudu řeky - u Bobrových."
Na tváři Čarodějnice se pomalu zrodil krutý úsměv.
"To je všechno, co mi chceš říct?" zeptala se.
"Ne, Vaše Výsosti," zavrtěl Edmund hlavou a vyklopil jí všechno, co slyšel, než odešel z bobřího domku.
"Cože? Aslan?" vykřikla královna. "Aslan! Je to pravda? Jestli zjistím, že mi lžeš -"
"Prosím, já jenom opakuji, co říkali oni," koktal Edmund.
Ale královna si ho už nevšímala a zatleskala. Okamžitě se objevil týž trpaslík, kterého Edmund už viděl minule.
"Připrav rychle naše saně," poručila Čarodějnice, "a vezmi postroj bez rolniček."

Kapitola 10
Kouzlo se začíná lámat

Teď se musíme vrátit k Bobrovým a ke třem ostatním dětem. Jen pan Bobr řekl: "Nesmíme ztratit ani chviličku," všichni se začali balit do kožichů. Paní Bobrová ale začala sbírat různé sáčky, skládat je na stůl a vydávat pokyny: "Pane Bobře, sundej dolů tamtu šunku. A ještě balíček čaje, cukr a nějaké zápalky. A podejte někdo dva nebo tři bochníky chleba z pece tamhle v koutě."
"Co to děláte, paní Bobrová?" vykřikla rozčileně Zuzana.
"Balím ranec pro každého z nás, miláčku," prohlásila klidně paní Bobrová. "Nemůžeme se přece vydat na cestu úplně bez jídla, ne?"
"Už nemáme čas!" prohlásila Zuzana a zapínala si límec kabátu "Může tady být každou chvilku."
"To říkám taky," přizvukoval pan Bobr.
"Ale dejte pokoj," okřikla je jeho manželka. "Přemýšlej trochu, pane Bobře. Nemůže tu být ještě nejméně čtvrt hodiny."
"Potřebujeme přece mít co největší náskok," namítal Petr, "jestli se máme ke Kamennému stolu dostat před ní."
"Na tohle musíte pamatovat, paní Bobrová," přidala se Zuzana. "Jak sem nakoukne a zjistí, že jsme pryč, tak bude uhánět plnou rychlostí ke Kamennému stolu."
"To bude," potvrdila paní Bobrová. "Ale ať uděláme cokoli, rychleji než ona se tam nedostaneme, protože ona má saně a my jdeme pěšky."
"Takže nemáme naději?" zeptala se Zuzana.
"Jenom nezačni vyvádět, buď tak hodná," napomenula ji paní Bobrová, "a místo toho vezmi támhle z té zásuvky pět šest čistých kapesníků. Samozřejmě, že máme naději. Nemůžeme se tam dostat dřív než ona, ale můžeme se skrývat a chodit cestičkami, kde nás nebude čekat, pak možná projdeme."
"To je pravda, paní Bobrová," souhlasil její manžel. "Ale opravdu je nejvyšší čas odtud zmizet."
"Ty taky neztrácej hlavu, pane Bobře," napomenula ho jeho manželka. "Tak. Takhle se mi to líbí. Tady je pět ranců, ten nejmenší je pro nejmenšího z nás, a to jsi ty, miláčku," dodala s pohledem na Lucinku.
"Prosím, moc prosím, pojďte už," žadonila Lucinka.
"No, už jsem skoro hotová," řekla konečně paní Bobrová a dovolila manželovi, aby jí pomohl na-soukat se do sněhulí.
"Sici stroj je asi moc těžký, než abychom ho mohli vzít také, že?"
"Ano. To tedy je," odsekl její manžel. "Rozhodně je strašně těžký. A nejspíš bychom ho ani neužili. Budeme přece na útěku!"
"Nesnesu představu, že ho dostane do rukou Čarodějnice," stěžovala si paní Bobrová, "buď ho rozbije, nebo ukradne."
"Prosím, prosím,prosím, pospěšte si," naléhaly všechny tři děti. Konečně byli venku. Pan Bobr zamkl dveře ("To ji aspoň trochu zdrží," vysvětlil) a vydali se na cestu s ranci přes rameno.
Když odcházeli, přestalo sněžit a vyšel měsíc. Šli v řadě za sebou - nejdřív pan Bobr, pak Lucinka, pak Petr, pak Zuzana a poslední ze všech paní Bobrová. Pan Bobr je vedl přes hráz na pravý břeh řeky a pak velice neschůdnou cestičkou mezi stromy podél řeky. Oba svahy údolí, zalité měsíčním světlem, se tyčily vysoko nad nimi. "Bude nejlepší držet se co nejvíc tady dole," vysvětlil. "Ona bude muset zůstat nahoře, protože sem se se saněmi nedostane."
Na místa, kudy šli, by byl moc hezký pohled přes okno z pohodlného křesla. Lucince se to dokonce zpočátku líbilo i takhle. Ale jak pořád šli a šli a zase šli - a jak jí ranec, který nesla, připadal těžší a těžší - začínala se obávat, jestli to vůbec zvládne. Přestala se rozhlížet po jiskřivém ledu řeky s nejrůznějšími vodopády a po bílých duchnách v korunách stromů i po velikém zářícím měsíci a po nesčetných hvězdách. Dokázala už jen sledovat malé nožičky pana Bobra, jak jdou před ní - ťap ťap ťap ťap -jako by se už nikdy neměly zastavit. Pak se měsíc schoval a začalo zase sněžit. Nakonec už byla Lucinka tak unavená, že vlastně spala v chůzi a v polospánku si všimla, že pan Bobr odbočil od řeky doprava a vede je do prudkého kopce mezi nejhustší keře. Když se docela probudila, zahlédla, že pan Bobr zrovna mizí v malé díře

ve břehu, která byla skoro úplně schovaná v křoví, dokud člověk nedošel přímo k ní. Vlastně než si uvědomila, co se děje, bylo už vidět jen jeho plochý ocas.
Lucinka se okamžitě sehnula a vlezla dovnitř za ním. Za sebou slyšela funění, supění a škrábání a už jich bylo uvnitř všech pět.
"Co to je?" zeptal se Petr a jeho hlas zněl ve tmě pobledle a unaveně. (Doufám, že víte, co myslím, když řeknu, že hlas zněl pobledle.)
"To je stará bobří skrýš pro zlé časy," vysvětloval pan Bobr, "a velké tajemství. Moc pohodlné to tady není, ale musíme si odpočinout a pár hodin se prospat."
"Kdybys nebyl tak otravně panikařil, když jsme odcházeli, byla bych sbalila pár polštářů," vyčetla mu paní Bobrová.
Není to zdaleka tak hezká jeskyně jako ta, kde bydlel pan Tumnus, myslela si Lucinka - jenom díra v zemi, ale je tu sucho a voní to tu hlínou. Jeskyně byla velice malá, takže když si všichni lehli, byl z nich jeden velký chumel šatstva, ale právě proto, a také protože byli rozehřátí z dlouhé cesty, jim to připadalo docela útulné. Jen kdyby podlaha jeskyně byla trochu hladší! Paní Bobrová dala ve tmě kolovat malou lahvičku, ze které se všichni něčeho napili - člověk po tom kašlal a trochu se zalykal a pálilo to v krku, ale když jste to spolkli, moc hezky vás to zahřálo - a všichni hned usnuli.
Lucinka se vzbudila - měla pocit, že hned v příští minutě, ačkoli ve skutečnosti to bylo za mnoho hodin - trochu prochladlá a strašně ztuhlá a hned ji napadlo, jaká by to byla nádhera, dát si horkou koupel. Pak ucítila, že ji na tváři šimrají dlouhé vousky, a všimla si, že vchodem vniká chladné denní světlo. V následujícím okamžiku byla dokonale vzhůru nejen ona, ale i všichni ostatní. Po pravdě řečeno, všichni seděli s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima, protože se ozval zvuk, na který všichni mysleli (a občas si ho představovali) během včerejšího pochodu. Byl to zvuk rolniček.
Jen ho pan Bobr zaslechl, byl ve vteřince venku z jeskyně. Možná si myslíte, stejně jako si to na okamžik myslela Lucinka, zeje to pěkná hloupost. Jenže ve skutečnosti to naopak bylo velice rozumné. Byl si jistý, že se dokáže vyškrábat nahoru na břeh mezi křoví a ostružiny, aniž by ho někdo viděl. Víc než co jiného chtěl vědět, kam saně Bílé čarodějnice míří. Ostatní seděli v jeskyni, čekali a byli zvědaví. Cekali skoro pět minut. Pak uslyšeli něco, co je velice vyděsilo: uslyšeli hlasy. "To ne," zoufala si v duchu Lucinka. "Viděla ho! Chytila ho!" Jaké bylo jejich překvapení, když o chvilku později uslyšeli, jak na ně pan Bobr před jeskyní volá.
"Je to dobrý," hulákal. "Pojď ven, paní Bobrová. Pojďte ven, synové a dcery Adamovi. Je to dobrý, není to vona!" To samozřejmě nebylo příliš spisovně, ale bobři tak mluví, když jsou rozčilení. Myslím tedy v Narnii, v našem světě obvykle nemluví vůbec.
Paní Bobrová a děti vylezli z jeskyně. Stáli v hloučku a mžourali do denního světla, celí umazaní od hlíny, ukoptění, neupravení, rozcuchaní a pořád ještě ospalí.
"Pojďte!" vykřikoval pan Bobr a skoro tancoval radostí. "Pojďte se podívat! To bude pro Čarodějnici pěkná rána! Vypadá to, že její moc se drolí už teď."
"Jak to myslíte, pane Bobře?" vyrážel ze sebe bez dechu Petr, když se spolu s ostatními škrábal vzhůru po prudkém svahu.
"Neříkal jsem vám," odpověděl pan Bobr, "že tady vyčarovala napořád zimu a nikdy Vánoce? Neříkal jsem vám to? No tak se pojďte na něco podívat!"
To už se všichni vyškrábali z údolí a viděli to také.
Byly to saně a byli to sobi s rolničkami na postrojích. Ale byli mnohem větší než sobi Čarodějnice, a nebyli bílí, ale hnědí. A v saních seděla osoba, kterou všichni poznali na první pohled. Byl to mohutný muž v jasně červeném plášti (červeném jako brusinky) s kapuci, která měla uvnitř bílou kožešinu, a mohutný bílý plnovous mu dopadal na hruď jako pěnivý vodopád. Všichni ho znali, protože i když lidi tohoto druhu můžete potkat jedině v Narnii, dokonce i v našem světě můžete vidět jejich obrázky a slyšíte o nich mluvit - myslím ve světě na téhle straně šatníkových dveří. Ale když je v Narnii uvidíte doopravdy, je to něco docela jiného. Na některých obrázcích, které vidíte v našem světě, vypadá Santa Claus jenom legračně a vesele. Ale když teď děti stály a doopravdy se na něj dívaly, viděly, že to tak docela není. Byl tak mohutný a tak šťastný a tak skutečný, že všichni docela znehybněli. Připadali si také šťastní, ale zároveň vážní.
"Konečně jsem přijel," řekl. "Dlouhou dobu mě sem nepustila, ale konečně jsem se sem dostal. Aslan je na postupu. Kouzla Čarodějnice slábnou."
Lucinka ucítila onen hluboký záchvěv štěstí, který ucítíte, jen když jste vážní a nehýbete se.
"A teď," pokračoval Santa Claus, "vaše dárky. Pro vás tady mám nový a lepší šicí stroj, paní Bobrová. Až pojedu kolem vašeho domu, nechám vám ho tam."
Paní Bobrová udělala pukrlátko a řekla: "S dovolením, pane, je tam zamčeno."
"Zámky a závory pro mě nic neznamenají," řekl Santa Claus. "A pokud jde o vás, pane Bobře, až se vrátíte domů, najdete svou hráz hotovou a opravenou, ucpanou všude, kde prosakovala, a s novým stavidlem."
Pan Bobr měl takovou radost, že otevřel ústa dokořán a pak zjistil, že nedokáže říct vůbec nic.
"Petře, synu Adamův," řekl Santa Claus.
"Tady, pane," řekl Petr.
"Toto jsou tvoje dárky," zněla odpověď, "a jsou to nástroje, ne hračky. Cas k jejich užití je možná velmi blízko. Nos je se ctí." S těmi slovy podal Petrovi štít a meč. Štít byl stříbrné barvy a na něm lev ve skoku, zářivě červený jako zralá, právě utržená jahoda. Jílec meče byl ze zlata a byla k němu i pochva a pás a všechno, co bylo třeba. Byl právě tak velký a těžký, aby ho Petr mohl použít. Petr přijal dary mlčky a vážně, protože cítil, že je to velice závažný dar.
"Zuzano, dcero Evina," pokračoval Santa Claus, "to je pro tebe." Podal jí luk a toulec plný šípů a malý roh ze slonoviny. "Luk smíš použít pouze v nejvyšší nouzi," řekl, "protože nechci, abys bojovala v bitvě. Je obtížné nezasáhnout s ním cíl. A když tento roh přiložíš k ústům a zaduješ, pak ať jsi kdekoli, myslím, že se dostaví nějaká

pomoc."
Nakonec řekl: "Lucie, dcero Evina," a Lucinka udělala krok dopředu. Podal jí lahvičku, která vypadala jako skleněná (lidé ale později říkali, že byla vyrobená z diamantu) a malou dýku. "V téhle lahvičce," vysvětlil, , je lék připravený ze šťávy jedné z ohnivých květin, které rostou na Slunečních horách. Když budete ty nebo někdo z tvých přátel zraněni, pár kapek vás uzdraví. A dýkou se braň v krajní nouzi. Protože ani ty se nemáš účastnit bitvy"
"Proč, pane?" zeptala se Lucinka. "Já myslím -nevím - ale myslím, že bych dokázala být dost statečná."
"O to nejde," řekl. "Ale bitvy jsou nehezké, když v nich bojují ženy. A nyní," - v té chvíli se náhle zatvářil méně vážně - "tu mám pro vás všechny něco, co se vám bude hodit teď hned!" A vytáhl (nejspíš z toho velkého pytle, který měl na zádech, ale nikdo přesně neviděl, jak to udělal) velký tác s pěti šálky a talířky, cukřenku, džbánek smetany a velikou konvici s vařícím čajem. Pak zvolal: "Veselé Vánoce! Ať žije skutečný král!" a šlehl bičem. On a jeho sobi i saně zmizeli z dohledu dřív, než si kdo vůbec uvědomil, že vyjeli.
Petr právě vytáhl meč z pochvy a ukazoval ho panu Bobrovi, když je paní Bobrová napomenula:
"No tak, no tak! Nestůjte tam a nevykládejte, budete mít ten čaj úplně studený. To jsou celí mužští. Pojďte mi pomoci s tím tácem a nasnídáme se. Ještě že mě napadlo vzít s sebou nůž na chleba."
Sešli tedy zpátky dolů po příkrém svahu a do jeskyně, a pan Bobr nakrájel chléb a šunku a nadělal obložené chleby a paní Bobrová nalila čaj a všichni si ohromně pochutnávali. Ale dlouho předtím, než s tím byli hotovi, řekl pan Bobr: "Je načase znova vyrazit."

Kapitola 11
Aslan se blíží

Edmund byl mezitím velice zklamaný. Když trpaslík odešel připravit saně, očekával, že k němu teď Čarodějnice začne být milá, jako když se naposledy viděli. Ale ona neříkala vůbec nic. Když konečně sebral odvahu, zeptal se: "Prosím, Vaše Veličenstvo, mohl bych dostat trochu tureckého medu? Vy jste - říkala jste -" odpověděla: "Ticho, hlupáku!" Pak se zdálo, že změnila názor, a řekla spíš sama pro sebe: "Aby mi ten spratek po cestě neomdlel," a znovu zatleskala.
Objevil se jiný trpaslík.
"Dones tomu lidskému tvorovi něco k jídlu a pití," řekla.
Trpaslík odešel a po chvíli se vrátil. V plechové misce donesl trochu vody a na plechovém talíři kus suchého chleba. Odpudivě se zašklebil, když je kladl vedle Edmunda na podlahu, a řekl: "Turecký med pro malého prince! Ha ha ha!"
"Odnes to," odsekl uraženě Edmund. "O suchý chleba nestojím." Čarodějnice se však k němu obrátila s tak strašlivým výrazem ve tváři, že se omluvil a začal chléb okusovat, i když byl tak ztuchlý, že ho skoro nedokázal polknout.
"Můžeš být rád, že ho vůbec dostaneš," řekla čarodějnice.
Ještě nedojedl, když se vrátil první trpaslík a oznámil, ze sáné jsou připraveny. Bílá čarodějnice se zvedla a vyšla ze dveří; Edmundovi přikázala jít také. Když vyšli na nádvoří, zase sněžilo, ale ona si toho vůbec nevšímala a nařídila Edmundovi, aby si sedl vedle ní do saní. Než vyjeli, přivolala Maugrima, který se přiřítil k saním velikými skoky jako obrovský pes.
"Vezmi s sebou nejrychlejšího ze svých vlků a běžte okamžitě do domu Bobrů," řekla Čarodějnice. "Všechno, co tam najdete, zabijte. Jestli jsou už jfryč, běžte co nejrychleji ke Kamennému stolu, ale ať vás nikdo nevidí. Tam se skryjte a počkejte na mě. Já musím jet mnoho mil k západu, než najdu místo, kde budu moci překročit řeku. Možná ty lidi dohoníte dřív, než se dostanou ke Kamennému stolu. Víš, co s nimi udělat, jestli je dopadnete!"
"Slyším a poslechnu, ó královno," zavrčel vlk a okamžitě vyrazil sněhem do tmy tak rychle, jako běhají koně v trysku.
Za pár minut už čichali s druhým vlkem na hrázi kolem bobřího domku. Našli ho samozřejmě prázdný. Pro bobry i pro děti by bylo určitě hrozné, kdyby noc zůstala jasná, protože pak by vlci mohli sledovat jejich stopu - a vsadím se, že by je dohonili dřív, než by se dostali do jeskyně. Teď už zase sněžilo, stopa vychladla a dokonce i otisky nohou byly zaváté.
Mezitím trpaslík práskl do sobů a Čarodějnice s Edmundem vyjeli bránou ven do tmy a mrazu. Pro Edmunda to byla strašná cesta, protože neměl kabát. Nejeli ještě ani čtvrt hodiny a on už byl zepředu celý obalený sněhem - brzo ho přestal oklepávat, protože jen to udělal, nachytal se na něj další, a on byl hrozně unavený. Za chvíli už byl promočený na kůži. A jak byl nešťastný! Teď už to nevypadalo, že má Čarodějnice v úmyslu udělat z něj krále. Vše, co si namlouval, aby sám sebe přesvědčil, že je dobrá a laskavá a že její strana je ta správná, mu teď připadalo hloupé. Byl by dal všechno na světě za to, aby se zase setkal s ostatními - dokonce i s Petrem! Jediné, čím se teď mohl utěšovat, bylo přesvědčovat sám sebe, že to všechno je jen sen a že se z něj už každou chvíli vzbudí. Jak tak jeli dál, hodinu za hodinou, skutečně mu to všechno začalo připadat jako sen.
Trvalo to déle, než bych mohl vylíčit, i kdybych popsal mnoho stran. Proto přeskočím až do chvíle, kdy sníh přestal padat, přišlo ráno a oni se hnali dál už za světla. Ještě pořád jeli a jeli, nebylo slyšet nic než neustálý svist sněhu a vrzání sobích postrojů. Pak najednou Čarodějnice řekla: "Copak to tu máme? Zastav!" Trpaslík hned poslechl.
Jak Edmund doufal, že Čarodějnice řekne něco o snídani! Ona ale zastavila z docela jiného důvodu. Kousek stranou od cesty seděla u stolu pod stromem veselá skupinka - veverčák se svou manželkou a dětmi, dva satyrové, trpaslík a starý lišák. Edmund dobře neviděl, co to jedí, ale vonělo to krásně. Stůl byl vyzdobený cesmínou a jemu se zdálo, že vidí něco jako vánoční pudink. Právě když saně zastavily, zvedl se Lišák, který byl zjevně u stolu nejstarší, se sklenicí v ruce a chystal se něco říci. Když všichni u stolu uviděli saně a kdo v nich sedí, rázem se jim všechno veselí vytratilo z tváří. Veverčák se zarazil s vidličkou na půl cesty k ústům a jeden ze satyrů dokonce přímo s vidličkou v ústech, malé veverky vyjekly hrůzou.

"Co má tohle znamenat?" zeptala se Čarodějnice. Nikdo neodpověděl.
"Mluvte, chátro!" rozkřikla se. "Nebo chcete, aby vám můj trpaslík bičem rozvázal jazyk? Co znamená tohle obžerství, plýtvání, tahle marnotratnost? Kde jste všechny ty věci vzali?"
"Prosím, Veličenstvo," odpověděl Lišák, "dostali jsme je. A jestli mohu být tak smělý a připít na dobré zdraví Vašeho Veličenstva -"
"Kdo vám je dal?" ptala se Čarodějnice.
"Sa-Sa-Santa Claus," vykoktal Lišák.
"Cože?" zaječela Čarodějnice, vyskočila ze saní a udělala pár kroků k vyděšeným zvířatům. "Ten tady nebyl! Nemohl tady být! Jak se opovažujeté - ale ne. Řekněte, že jste lhali, a ještě i teď vám odpustím."
V té chvíli jedna z mladých veverek úplně ztratila hlavu.
"A byl tady - a byl - a byl!" křičela a bušila lžičkou do stolu. Edmund viděl, jak se Čarodějnice kousla do rtu, až se jí na bílé tváři objevila kapka krve. Pak pozvedla hůlku.
"To ne, to ne, prosím, ne!" křičel Edmund. Než to dořekl, mávla hůlkou a tam, kde se ještě před chvilkou veselili, bylo teď jen pár soch (jedna s kamennou vidličkou navěky uvízlou na půl cesty ke kamenným ústům) sedících kolem kamenného stolu s kamennými talíři a kamenným vánočním pudinkem.
"A ty," řekla Čarodějnice a uštědřila Edmundovi obrovskou ránu přes tvář, když znovu nasedla do saní, "se odnauč škemrat o milost pro špehy a zrádce. Jedeme dál!" Edmundovi bylo poprvé za celý příběh líto někoho jiného než sebe. Byla to smutná představa, jak tam ty malé kamenné postavičky budou sedět po všechny ty tiché dny a temné noci, rok za rokem, až je obroste mech a nakonec se odrolí i jejich tváře.
Teď už se zase hnali dál. Edmund si brzo všiml, že sníh, který se na ně cestou lepí, je mnohem vlhčí, než byl včera večer. Všiml si také, že je mu mnohem menší zima. Také se sbírala mlha. Vlastně každou minutou bylo mlhavěji a tepleji. A saně už zdaleka nejely tak hladce jako dosud. Nejdřív myslel, zeje to tím, že jsou sobi unavení, ale brzo viděl, že v tom to být nemůže. Saně sebou škubaly, sjížděly stranou a každou chvíli nadskočily, jako by narazily na kámen. Ať trpaslík chudáky soby šlehal bičem, jak chtěl, saně jely pomaleji a pomaleji.
Také se zdálo, že se kolem ozývají divné zvuky, ale jízda teď byla tak hlučná a trpaslík tolik křičel na soby, že Edmund neslyšel, co to je, až pak náhle saně uvízly tak důkladně, že nemohly jet dál a chvilku bylo ticho. V tom tichu konečně Edmund pořádně uslyšel ten zvuk. Byl to zvláštní, sladký, šustivý, štěbetavý zvuk - přitom vlastně nebyl tak zvláštní, protože tohle už Edmund někdy slyšel - kdyby si jen vzpomněl kde! Pak si náhle vzpomněl: tohle byl zvuk tekoucí vody. Nebyla sice vidět, ale byla všude kolem nich - potůčky, které štěbetaly, bublaly, zurčely, šplouchaly a dokonce (někde v dálce) hučely. Srdce mu poskočilo radostí (i když nevěděl přesně proč), když si uvědomil, že vláda mrazu skončila. A mnohem blíž se ozývalo kap - kap - kap ze všech větví stromů. Na jeden z nich se zadíval, právě když z jeho koruny sjel veliký kus sněhu, a poprvé od chvíle, kdy vstoupil do Narnie, uviděl tmavou zeleň jedlové větve. Neměl však čas dál poslouchat nebo se dívat, protože Čarodějnice se na něj obořila:
"Neseď a nezírej, hlupáku! Dolů a pomáhat!" Edmund samozřejmě musel poslechnout. Slezl do sněhu - vlastně to teď už byla jen břečka - a začal pomáhat trpaslíkovi vyprostit saně z blátivé jámy, do které zapadly. Nakonec je dostali ven. Trpaslík velice krutým zacházením přinutil soby ještě kousek táhnout, ale to už sníh opravdu důkladně tál a všude kolem se začaly objevovat kousky zelené trávy. Ten, kdo se nedíval na zasněžený svět tak dlouho jako Edmund, si neumí představit, jaká úleva pro oči byly ty zelené kousky po nekonečné běli. Pak se saně zase zastavily.
"Nemá to cenu, Výsosti," řekl trpaslík. "V téhle oblevě saně nepojedou."
"Tak musíme jít pěšky," rozhodla Čarodějnice. "Pěšky je nikdy nedohoníme," zavrčel trpaslík. "Mají už moc velký náskok." "Jsi můj rádce nebo můj otrok?" odsekla Čarodějnice. "Dělej, co ti říkám. Svaž tomu lidskému tvoru ruce za zády a chytni konec provazu. A vezmi s sebou bič. Sobům přeřízni postroj, domů už trefí sami."
Trpaslík poslechl a za pár minut už musel Edmund jít, jak nejrychleji dokázal, s rukama svázanýma za zády. Neustále klouzal po sněhové břeč-ce, po blátě i po mokré trávě, a kdykoli uklouzl, trpaslík ho počastoval nadávkou a někdy i švihnutím biče. Čarodějnice kráčela za trpaslíkem a pobízela: "Rychleji! Rychleji!"
Zelené ostrůvky byly pořád větší a větší a sněhu ubývalo. Stále více a více stromů střásalo svá sněhová roucha. Brzy se stačilo jen rozhlédnout -všude kolem bylo vidět tmavou zeleň jedlí nebo tmavé pichlavé větve holých dubů, buků a jilmů. Pak mlha změnila barvu z bílé na zlatou a po chvíli se rozptýlila docela. Na lesní půdu dopadly paprsky příjemného slunečního světla a nad hlavou i mezi stromy byla vidět modrá obloha s běla-vými obláčky.
Brzy se začaly dít ještě další nádherné věci. Když náhle vyšli na mýtinku mezi stříbřitými břízami, uviděl Edmund, že půdu všude kolem pokrývají malé žluté kvítky - orseje. Zvuky vody sílily. Za chvilku překročili skutečný potok. A za ním kvetly sněženky
"Starej se o svoje," okřikl trpaslík Edmunda, když si všiml, že se chlapec obrátil, aby si je prohlédl, a zprudka škubl za provaz.
Nemohl však Edmundovi zabránit, aby to všechno viděl. O pouhých pět minut později si všiml trsu asi deseti krokusů - zlatých, fialových a bílých - vyrůstajících u paty starého stromu. Pak se ozval zvuk ještě krásnější než zurčení vody. Hned vedle cesty, po které šli, náhle na jedné z větví zatrylkoval pták. O kousek dál mu trylkem odpověděl jiný. Jako by to byl signál, najednou se odevšad začalo ozývat čiřikání a štěbetání, a do pěti minut zvučel celý les ptačí písní. Ať se Edmund podíval kamkoli, viděl, jak ptáci přistávají na větvích, přelétají nad hlavou, honí se navzájem, hašteří se nebo si zobákem čechrají peří.
"Rychleji, rychleji!" pobízela Čarodějnice.
Po mlze už nebylo ani památky. Obloha byla modřejší a modřejší, čas od času po ní přeběhly bílé obláčky. Na širokých mýtinách kvetly petrklíče. Zvedl se lehký vánek, který střásal kapky vody z rozhoupaných větví a do tváří putujících přinášel chladné, příjemné vůně. Stromy ožívaly. Modříny a břízy byly svěže zelené, štědřence zlaté. Břízy brzy začaly

rozvíjet křehké, průsvitné lístky. Když pod nimi procházeli, i světlo zezelenalo. Přes cestu jim přeletěla bzučící včela.
"Tohle není obleva," zastavil se náhle trpaslík. "To je jaro. Co budeme dělat? Říkám vám, že vaše zima je zničená. To je Aslanovo dílo."
"Jestli ještě jednou kdokoliv z vás vysloví to jméno," řekla varovně Čarodějnice, "bude okamžitě mrtvy."

Kapitola 12
Petrův první boj

Zatímco se trpaslík a Bílá čarodějnice dohadovali, mnoho mil od nich kráčeli bobři s dětmi dlouhé hodiny do kraje, který se zdál být překrásným snem. Už dávno odložili kožichy. Dokonce si přestali navzájem říkat: "Koukej! Ledňáček!" nebo "No ne, zvonky!" nebo "Co to tu tak krásně voní?" a " Slyšíte toho drozda?" Sli mlčky, všechno si to vychutnávali. Kousky prosluněné cesty se střídaly s chladnými zelenými houštinami či širokými mechovými mýtinami, kde nad jejich hlavami rozkládaly své střechy z listí vysoké jilmy. Pak zase vkročili do hustých rozkvetlých rybízových keřů a mezi hloží, které vonělo tak sladce, až se tou vůní zalykali.
Stejně jako Edmunda je překvapilo, když viděli, jak zima mizí a celý les během pouhých pár hodin přechází z ledna do května. Nebyli si dokonce ani jistí (na rozdíl od Čarodějnice), jestli to vypadá takhle, když Aslan přijde do Narnie. Zato ale moc dobře věděli, čí čáry tu věčnou zimu způsobily.
A když začalo toto kouzelné jaro, pochopili, že se čarodějnici její plány nějak zhatily. Ošklivě zhatily. Jak obleva postupovala, uvědomili si všichni, že čarodějnice už nebude moci použít své saně. Přestali tolik spěchat a dopřávali si častější a delší odpočinek. Tou dobou už byli samozřejmě hodně unavení, ale nebylo to tíživé vyčerpání - spíš pomalost a takový ten zasněný a tichý pocit v nitru, jaký člověk mívá na konci dlouhého dne stráveného venku. Zuzana měla na jedné patě malý puchýř.
Břeh Velké řeky už před nějakou dobou opustili, protože když se chtěli dostat ke Kamennému stolu, museli zabočit trochu doprava (což znamenalo mírně k jihu). V říčním údolí tak jako tak nemohli zůstat, protože když začala obleva, tálo rázem tolik sněhu, že se řeka rychle rozvodnila -nádherná, řvoucí, dunivá žlutá povodeň - a jejich cestu zaplavila voda. Slunce se pomalu sklánělo, jeho světlo červenalo, stíny se prodlužovaly a květiny začaly zvolna zavírat své květy.
"Už to není daleko," prohlásil pan Bobr a vedl je vzhůru do kopce po velice silném, pružném mechovém koberci (pro unavené nohy to byla úleva) místy, kde rostly jen hodně vysoké stromy daleko od sebe. Takové stoupání po těžkém dnu není nic příjemného a všichni funěli a lapali po dechu. A právě když Lucinka uvažovala, že se nejspíš nahoru nedostane, jestli si ještě jednou pořádně neodpočine, najednou nahoře byli.
Stáli na zelené planině, odkud bylo vidět dolů na les, který se táhl do všech stran, kam až dohlédli - jen přímo před nimi ne. Tam, daleko na východě, se něco hýbalo a blyštělo. "Páni!" zašeptal Petr Zuzaně. "To je moře." V samém středu téhle horské pláně stál Kamenný stůl. Velká pochmurná deska šedého kamene, podepřená čtyřmi vztyčenými balvany. Vypadal velice starý a po celém jeho povrchu byly vyryty podivné čáry a obrazce, které snad mohly být písmeny neznámého jazyka. Při pohledu na nejste měli takový divný pocit. Na jedné straně té otevřené plošiny uviděli stan. Byl to nádherný stan - obzvlášť teď, když na něj dopadlo světlo zapadajícího slunce. Jeho boky vypadaly jako ze žlutého hedvábí, šňůry byly nachové, stanové kolíky ze slonoviny. Na stožáru vysoko nad stanem se ve vánku, který přinášel cestovatelům do tváří vůni vzdáleného moře, třepetal praporec s rudým lvem ve skoku. Zatímco si to všechno prohlíželi, zaslechli po své pravici hudbu. Když se tím směrem otočili, uviděli to, za čím přišli.
Aslan stál uprostřed hloučku tvorů, kteří ho v půlkruhu obstoupili. Byly tu Ženy ze stromů a Zeny z pramenů (v našem světě známé jako dry-ády a najády), které měly v rukou různé strunné nástroje, a ta hudba byla jejich dílem. Byli tu čtyři velcí kentauři. Koňská část jejich těla se podobala mohutným anglickým tažným koním a lidská část přísným, ale krásným obrům. Byl tu také jednorožec, býk s lidskou hlavou, pelikán, orel a velký pes. Těsně vedle Aslana stáli dva leopardi, z nichž jeden nesl jeho korunu a druhý jeho zástavu.
Pokud jde o Aslana samotného, bobři ani děti nevěděli, co říct nebo co udělat, když ho spatřili. Lidé, kteří nikdy nebyli v Narnii, si někdy myslí, že nic nemůže být zároveň dobré a strašlivé. Jestli si to děti někdy myslely, ten pohled je z toho rychle vyléčil. Když se pokusily podívat Aslanovi do tváře, zahlédly jen zlatou hřívu a veliké, královské, vážné, všudypřítomné oči. Zjistily, že se na něj dívat nemohou, a celé se roztřásly.
"Tak jděte," zašeptal pan Bobr.
"Ne," odpověděl také šeptem Petr. "Nejdřív vy."
"Ne, synové Adamovi dřív než zvířata," trval na svém Bobr.
"Zuzano," zašeptal Petr sestře, "co ty? Dámy mají přednost."
"Ne, ty jsi nejstarší," špitla Zuzana. Čím déle se takhle handrkovali, tím trapněji si samozřejmě připadali. Nakonec si Petr uvědomil, že je to na něm. Vytasil meč, pozvedl ho k pozdravu a rychle sykl na ostatní: "Pojďte. Seberte se přece."
Přistoupil ke lvu a řekl:
"Přišli jsme, Aslane."
"Vítám tě, Petře, synu Adamův," řekl Aslan. "Vítejte, Zuzano a Lucie, dcery Eviny. Vítejte, bobři."
Hlas měl hluboký a zvučný a oni se při jeho zvuku přestali bát. Naopak se cítili šťastní a klidní a nepřipadalo jim vůbec hloupé jen stát a nic neříkat.
"Ale kde je ten čtvrtý?" zeptal se Aslan.
"Pokusil seje zradit a přeběhl k Bílé čarodějnici, ó Aslane," řekl pan Bobr. Petr v té chvíli, aniž sám věděl proč, řekl:
"Byla to zčásti moje vina, Aslane. Zlobil jsem se na něj a myslím, že jsem ho tím trochu postrčil ke zlu."
Aslan neřekl nic, ani Petra neomlouval, ani ho neodsuzoval, ale stále na něj hleděl svýma velikýma neměnnýma očima.

Všem připadalo, že není co říct.
"Prosím, Aslane," ozvala se Lucinka, "nemůžeme něco udělat a Edmunda zachránit?"
"Učiníme všechno," kývl Aslan, "ale možná to bude těžší, než se domníváš." Znovu na chvíli umlkl. Do té chvíle si Lucinka myslela, že jeho tvář vypadá vznešeně, mocně a pokojně, jenže teď ji najednou napadlo, že vypadá také smutně. V příští chvíli ten výraz ale docela zmizel. Lev potřásl hřívou, tleskl tlapami ("Strašné tlapy," pomyslela si Lucinka, "kdyby neuměl zatáhnout drápy!") a řekl: "Nyní připravte hostinu. Mé dámy, odveďte tyto dcery Eviny do stanu a postarejte se o ně."
Když dívky odešly, Aslan položil tlapu - hebkou, ale velmi těžkou - Petrovi na rameno a řekl: "Pojď, synu Adamův, ukážu ti vzdálený hrad, na kterém se máš stát králem."
Petr, stále ještě s taseným mečem v ruce, následoval lva na východní okraj náhorní planiny. Tam se před nimi otevřel nádherný pohled. Za jejich zády zapadalo slunce. To znamenalo, že celý kraj -les, kopce, údolí i dolní tok Velké řeky, vinoucí se jako stříbřitý had - zalévalo večerní světlo. Za tím vším, mnoho mil daleko, leželo moře pod oblohou plnou mraků a zrůžovělou odrazem červánků. V místech, kde se pevnina Narnie setkávala s mořem - vlastně přímo u ústí Velké řeky - ležel malý kopec a na něm cosi zářilo. Byl to hrad a všechna jeho okna obrácená k zapadajícímu slunci odrážela světlo. Petrovi to připadalo, jako by na mořském pobřeží spočívala veliká hvězda.
"O člověče," řekl Aslan, "toto je tedy Cair Para-vel se čtyřmi trůny, a na jeden z nich musíš usednout jako král. Ty, jako prvorozený, budeš Nejvyšším vládcem nade všemi ostatními."
Než stačil Petr odpovědět, prořízl náhle ticho zvláštní zvuk. Znělo to jako polnice, ale zvučněji.
"To je roh tvé sestry," připomněl Aslan Petrovi tiše, tak tiše, že by se to skoro dalo nazvat předením, kdyby nebylo neuctivé tvrdit o lvu, že přede.
Petr zprvu nic nechápal. Až když viděl, že se ostatní tvorové vrhli vpřed, ale že je Aslan mávnutím tlapy zarazil: "Zpátky! Ať si princ vysloužíostruhy!", porozuměl a rozběhl se, jak jen nejrychleji dokázal, ke stanu. A tam uviděl něco strašlivého.
Najády a dryády prchaly na všechny strany. Lucinka utíkala k němu, co jí krátké nožky stačily, tvář měla bílou jako papír. Pak spatřil Zuzanu, jak se vrhla ke stromu a vyšvihla se nahoru. Hnalo se za ní obrovské šedé zvíře. Nejdřív si Petr myslel, že je to medvěd. Pak si všiml, že to vypadá spíš jako ovčák, i když na psa to bylo příliš veliké. Pak ale poznal, že je to vlk. Stál na zadních, předními tlapami se opíral o kmen stromu, chňapal a vrčel. Všechny chlupy na hřbetě měl naježené. Zuzana se však nedokázala vydrápat výš než na druhou velkou větev. Jedna noha jí visela dolů a chodidlo měla jen pár centimetrů nad cvakajícími zuby. Petr si pomyslel, proč propána nevyleze výš nebo se aspoň lip nechytí? Pochopil vzápětí, že dívka už asi každou chvilku omdlí a jestli omdlí, tak spadne dolů.
Petr si nepřipadal zrovna statečný, spíše měl pocit, že se každým okamžikem pozvrací. Neměnilo to ale nic na tom, co musel udělat. Vrhl se přímo k obludě a sekl mečem po jejím boku. Rána však vlka minula. Jako blesk se obrátil, z očí mu šlehaly blesky a tlamu doširoka otevřel k vzteklému zavytí. Kdyby vlk neměl takový vztek, že prostě musel zavýt, byl by se Petrovi okamžitě zahryzl do hrdla. Všechno se to seběhlo tak rychle, že Petr vůbec nestačil o ničem přemýšlet. Stihl se jen trochu přikrčit a vrazit meč tak prudce, jak jen dokázal, mezi přední nohy té bestie - rovnou do jejího srdce.
Pak přišel strašný, nejasný okamžik, podobný zlému snu. Petr mečem škubal, tahal, ale vlk nebyl ani mrtvý, ani živý. Jeho vy-ceněné zuby narazily na Petrovo čelo a všude byla krev a srst a žár. Za okamžik si Petr uvědomil, že obluda leží a je mrtvá. Vytáhl z ní meč, narovnal se v zádech a setřel si pot z tváře i z očí. Cítil se unavený až do morku kostí.
Po chvilce slezla Zuzana ze stromu. Když se s Petrem setkali, oba se třásli a nebudu vám lhát - došlo i na slzy a polibky. Ale v Narnii vám takovéto věci nemá nikdo za zlé.
"Kentauři! Orli! Rychle! Pospěšte si!" zaznělo Aslanovo volání. "Tam - za vámi, v houští, utíká ještě jeden vlk! Za ním! Všichni běžte za ním! Poběží jistě ke své paní. Máte šanci Čarodějnici najít a zachránit tak čtvrtého syna Adamova!"
Za dusotu kopyt a tlukotu křídel zmizelo asi deset nejrychlejších tvorů v houstnoucí tmě.
Petr, který stále ještě ztěžka dýchal, se obrátil a uviděl vedle sebe Aslana.
"Zapomněl sis očistit meč," řekl Aslan.
A skutečně. Petr pohlédl na lesklou čepel a když viděl, jak je celá ulepená vlčí srstí a krví, začervenal se. Sklonil se, čepel otřel o trávu a svým kabátem ji pak úplně vysušil.
"Podej mi ten meč a poklekni, synu Adamův," řekl Aslan. Když Petr poklekl, lev ho udeřil plochou stranou čepele do ramene a řekl: "Vstaň, rytíři Petře Vlkobijče. A ať se přihodí cokoli, nikdy nezapomeň svůj meč očistit."

Kapitola 13
Stará magie z úsvitu času

Musíme se nyní vrátit k Edmundovi. Donutili ho jít pěšky daleko. Dál, než by si byl myslel, že vůbec někdo může dojít. Čarodějnice se nakonec zastavila v temném údolí, které zakrývaly koruny borovic a tisů. Edmund se svezl na zem a ležel, tváří dolů. Vůbec nic nedělal a bylo mu úplně jedno, co bude dál, jen když ho nechají ležet. Byl tak strašně unavený, že si ani neuvědomoval, jak moc je hladový a žíznivý. Čarodějnice a trpaslík se vedle něj tiše dohadovali.
"Ne," vrtěl hlavou trpaslík, "teď už to nemá význam, ó královno. Teď už jsou určitě u Kamenného stolu."
"Třeba nás vlk vyčenichá a donese nám zprávy," řekla čarodějnice.
"Ty zprávy ale nebudou dobré," odpověděl trpaslík.
"Čtyři trůny na Cair Paravelu," uvažovala Čarodějnice nahlas. "A co když se obsadí jen tři? To by se proroctví nenaplnilo."
"A jaký by v tom byl rozdíl, teď, když se on vrátil?" namítl trpaslík. Dokonce ani teď se před svou paní neodvážil

vyslovit Aslanovo jméno.
"Třeba nezůstane dlouho. A pak - pak napadneme ty tři na Cair Paravelu."
"Možná by bylo lepší," řekl trpaslík, "nechat si tohohle," (kopl do Edmunda) "k vyjednávání."
"To určitě. Aby ho ještě mohli zachránit!" ušklíbla se Čarodějnice.
"Tak bude lepší, když se ho zbavíme hned," navrhl trpaslík.
"Raději bych to vyřídila přímo na Kamenném stole," namítla Čarodějnice. "To je to správné místo. Vždycky se to dělalo tam."
"Ještě dlouho potrvá, než se Kamenný stůl zase navrátí ke svému původnímu účelu," podotkl trpaslík.
"Máš pravdu," kývla Čarodějnice a pak dodala: "Tak do toho."
Náhle mezi ně se zavrčením vpadl vlk.
"Viděl jsem je. Všichni jsou u Kamenného stolu. S ním. Zabili mého velitele Maugrima. Byl jsem schovaný v křoví a všechno jsem viděl. Zabil ho jeden z těch synů Adamových. Utečte! Utečte!"
"Ne," zarazila ho Čarodějnice. "Nikam nebudeme utíkat. Rychle běž! Svolej všechny, kdo jsou na naší straně, ať přijdou co nejrychleji sem za mnou. Zavolej obry, vlkodlaky a duchy těch stromů, které jsou s námi. Přiveď ghúly a přízraky, trolly a mínotaury. Povolej skřety, ježibaby, duchy a všechen jedový lid muchomůrek. Budeme bojovat! Cožpak nemám dosud svou hůlku? Nezmění se jejich voje v kámen, jen se přiblíží? Běž rychle, já tu musím ještě něco dokončit, než se vrátíš."
Veliké zvíře sklonilo uctivě hlavu, obrátilo se a odběhlo.
"Tak," řekla čarodějnice, "nemáme tu žádný stůl. Nejlepší asi bude přivázat ho ke stromu."
Edmunda hrubě donutili vstát. Trpaslík ho postavil ke stromu a pevně připoutal. Viděl, jak si Čarodějnice svléká svrchní plášť. Paže pod ním měla nahé a příšerně bílé. Právě proto, že byly tak bílé, je viděl, ale jen sotva co jiného. V údolí pod stromy byla tma.
"Připrav oběť," řekla Čarodějnice. A trpaslík rozepnul Edmundovi límeček a odhrnul mu ho od krku. Pak uchopil Edmunda za vlasy a zatáhl dozadu, takže chlapec musel zvednout bradu. Pak Edmund uslyšel podivný zvuk - svist - svist -svist. Chviličku vůbec netušil, co to je. Pak to poznal. Bylo to broušení nože.
Vtom se ze všech stran ozvaly hlasité výkřiky - dunění kopyt a tlukot křídel - Čarodějnice zaječela - všude kolem byl zmatek. Edmund ucítil, že ho někdo odvazuje. Objaly ho silné paže a on slyšel hluboké, laskavé hlasy říkat věci jako "položte ho - dejte mu trochu vína - vypij to -klid, klid - za chviličku budeš v pořádku."
Zaslechl i jiné hlasy, které nemluvily k němu, ale navzájem mezi sebou. A ty říkaly: "Kdo dostal Čarodějnici?" "Já myslel, zeji máš ty." "Neviděl jsem ji od chvíle, co jsem jí vyrazil nůž - šel jsem po tom trpaslíkovi - chceš snad říct, že utekla?" "Jeden nemůže být na třech místech najednou - co je tohle? Ne, promiň, to je jenom pařez!" A to už Edmund definitivně ztratil vědomí.
Kentauři, jednorožci, jeleni a ptáci (byla to samozřejmě záchranná výprava, kterou v minulé kapitole vyslal Aslan) se po chvíli vydali na zpáteční cestu ke Kamennému stolu a nesli Edmunda s sebou. Kdyby ale mohli vidět, co se v údolí stalo po jejich odchodu, myslím, že by byli dost překvapení.
Nikde se nic ani nepohnulo. Po chvíli vyšel měsíc, a kdybyste tam byli, viděli byste, jak jeho paprsky ozařují starý pařez a vedle něj pořádný balvan. A kdybyste se dívali ještě chvíli, začali byste si nejspíš myslet, že na pařezu i na balvanu je něco divného. A pak by vás napadlo, že ten pahýl je velice podobný malému tlustému mužíkovi, přikrčenému k zemi. A kdybyste se dívali dost dlouho, viděli byste, jak pařez došel k balvanu a jak se balvan posadil a začal si s pařezem povídat. Protože ve skutečnosti ten pařez a ten balvan byli trpaslík a Čarodějnice. Ona totiž uměla takové kouzlo, po kterém se věci jevily jako něco, co nebyly, a byla dost duchapřítomná, aby ho použila hned, jak jí vyrazili z ruky nůž. Kouzelnou hůlku přitom nepustila, a tak zachránila i tu.
Když se druhý den ráno ostatní děti vzbudily (spaly na hromadách polštářů ve stanu), to první, co se dozvěděly od paní Bobrové bylo, že jejich bratr byl včera v noci zachráněn a přinesen do tábora. Teď právě prý je s Aslanem. Když se společně nasnídali, vyšli všichni ven a skutečně uviděli Aslana a Edmunda, jak se spolu procházejí v orosené trávě, stranou od ostatních dvořanů. Není potřeba vám vykládat (a stejně to nikdo nikdy neslyšel), co Aslan říkal, ale byl to rozhovor, na který Edmund nikdy nezapomněl. Když se přiblížili ostatní, Aslan jim vyšel vstříc a vedl Edmunda s sebou.
"Tady je váš bratr," řekl, "a - není třeba s ním mluvit o tom, co už pominulo."
Edmund všem podal ruku a řekl postupně každému z nich: "Odpusť mi to," a všichni odpověděli: "To nic." A pak se moc snažili říct něco, čím by mu dali najevo, že už jsou zase všichni kamarádi - něco obyčejného a normálního - jenže nikdo nedokázal vůbec na nic přijít. Ale než stačili přijít do rozpaků, přistoupil k Aslanovi jeden z leopar-dů a řekl: "Pane, je tu posel od nepřítelkyně a žádá tě o audienci."
"Nechť přistoupí," řekl Aslan.
Leopard odešel a brzo se vrátil spolu s trpaslíkem, důvěrníkem Čarodějnice.
"Jakou zprávu neseš, synu Země?" zeptal se Aslan.
"Královna Narnie a císařovna Osamělých ostrovů si od tebe žádá slib bezpečného průchodu. Přeje si s tebou mluvit," řekl trpaslík, "ve věci, která je právě tak ve tvém zájmu, jako v jejím."
"Královna Narnie, to zrovna," ušklíbl se pan Bobr. "Taková drzost se hned tak - "
"Klid, Bobře," přerušil ho Aslan. "Všechny tituly budou brzo navráceny jejich právoplatným nositelům. Do té doby se o ně nebudeme přít. Řekni své paní, že jí zaručím bezpečný průchod pod podmínkou, že svou hůlku zanechá tamhle pod tím velkým dubem."
Trpaslík souhlasil a oba leopardi ho doprovodili, aby dohlédli na to, že dohodnutá podmínka bude splněna. "Ale co když ty dva leopardy změní v kámen?" šeptala Lucinka Petrovi. Myslím, že leopardy samotné to také napadlo, a když

odcházeli, ježila se jim srst na zádech a ocasy měli vytažené do výšky -jako když kočka uvidí cizího psa.
"Nic se jim nestane," odpověděl Petr také šeptem. "Jinak by je tam neposílal."
Za pár minut vyšla na vrchol hory sama Čarodějnice, zamířila přímo k nim a zastavila se před Aslanem. Třem dětem, které se s ní ještě nesetkaly, přeběhl při pohledu na její tvář mráz po zádech. Zvířata začala vrčet. Přestože slunce jasně zářilo, všem bylo najednou zima. Pouze dva z přítomných zůstali klidní: Aslan a sama Čarodějnice. Bylo to zvláštní, vidět ty dvě tváře - zlatou a mrtvolně bílou - tak blízko u sebe. Čarodějnice však nepohlédla Aslanovi přímo do očí; paní Bobrová si toho dobře všimla.
"Máš tady zrádce, Aslane," řekla Čarodějnice. Všichni přítomní samozřejmě věděli, že myslí Edmunda, ale Edmund po tom všem, co měl za sebou, a po tom ranním rozhovoru už dávno přestal myslet na sebe. Jen se dál díval na Aslana. Nezáleželo na tom, co Čarodějnice říká.
"Budiž," řekl Aslan, "ale proti tobě se neprovinil."
"Už jsi zapomněl na Starou magii?" zeptala se Čarodějnice.
"Řekněme, že zapomněl," vážně odpověděl Aslan. "Pověz mi o ní něco."
"Já? Tobě?" ušklíbla se Čarodějnice a její hlas získal rezavý podtón. "Já tobě mám vykládat, co je psáno tady na tom Kamenném stole? Já tobě mám vysvětlovat, co je do něho vyryto písmem hlubokým jako zabodnuté kopí na ohnivých kamenech Tajemného vrchu? Já tobě mám připomínat, co je vytesáno na žezle Císaře za mořem? Ty znáš tu magii, kterou Císař vložil do Narnie na samém jejím počátku. Víš dobře, že každý zrádce náleží dle zákona mně a že za každou zradu mám právo zabít."
"Aha," ozval se pan Bobr. "Takproto ty ses začala považovat za královnu - ty jsi byla Císařův kat. Už to chápu."
"Klid, Bobře," umlčel ho Aslan s tichounkým zavrčením.
"Takže," pokračovala Čarodějnice, "to lidské stvoření je moje. Propadl mi životem. Jeho krev patří mně."
"Jen si pro ni pojď," vyzval ji býk s lidskou hlavou burácivým hlasem.
"Hlupáku," usmála se na něj Čarodějnice úsměvem tak zlým, že to byl spíše škleb, "opravdu si myslíš, že mě tvůj pán může připravit o má práva pouhou silou? Na to příliš dobře zná Starou magii. Ví, že pokud nedostanu krev, jak praví zákon, celá Narnie bude vyvrácena z kořenů a vyhlazena ohněm a vodou."
"To je pravda," přikývl Aslan. "Nepopírám to."
"No tak, Aslane!" zašeptala mu Zuzana do ucha. "Nemůžeme - totiž, to přece neuděláš, viď, že ne? Nedá se s tou Starou magií něco provést? Nedokážeš proti ní něco postavit?"
"Postavit proti Císařově magii?" obrátil se k ní Aslan s velmi zachmuřeným výrazem. Nikdo už se pak neodvážil něco takového navrhnout.
Edmund stál po druhém Aslanově boku a celou dobu nespouštěl oči z jeho tváře. Se staženým hrdlem přemítal, jestli by snad neměl něco říct. Cítil ale, že může jen vyčkávat a pak udělat, co se mu řekne.
"Ustupte stranou," řekl Aslan, "promluvím si s Čarodějnicí o samotě."
Všichni poslechli. Byla to strašná chvíle - jen stát a čekat a dívat se, jak lev a čarodějnice spolu tiše, vážně hovoří. Lucinka šeptla: "Edmunde, Edo...," a rozplakala se. Petr stál k ostatním zády a hleděl do dáli na moře. Bobrovi se drželi za packy, hlavy sklopené k zemi. Kentauři neklidně podupávali kopyty. Ale nakonec se nikdo už ani nepohnul, takže bylo slyšet dokonce i ty nejtišší zvuky, třeba čmeláka, který přeletěl kolem, nebo ptáky v lese dole pod nimi a vítr šustící listím. A Aslan a Bílá čarodějnice stále ještě mluvili.
Konečně uslyšeli Aslanův hlas: "Všichni se můžete vrátit. Vyřešil jsem to. Vzdala se nároku na krev vašeho bratra." A po celé planině se ozval zvuk, jako by všichni až dosud tajili dech a náhle začali opět dýchat, a zazněl i tichý hovor.
S výrazem divoké radosti ve tváři se Čarodějnice právě obracela k odchodu. Náhle se ale zarazila a řekla:
"A jakou mám záruku, že svůj slib dodržíš?"
"Háááá-á-áárrrr!" zařval Aslan a napůl se na trůnu vztyčil. Jeho obrovská tlama se otevírala víc a víc a řev sílil a sílil. Čarodějnice, která na něj nejdřív chviličku zírala s ústy dokořán, si rychle vykasala sukni a pádila pryč jako o život.

Kapitola 14
Triumf Čarodějnice

Jakmile Čarodějnice odešla, řekl Aslan: "Musíme okamžitě odtud, toto místo bude nutné pro jiné účely. Dnes budeme tábořit u brodů Be-runy."
Všichni se ho samozřejmě toužili zeptat, jak to s Čarodějnicí zařídil, ale tvářil se přísně, a protože všem ještě zvonilo v uších od jeho řevu, nikdo se ani zeptat neodvážil.
Pod širým nebem na náhorní planině se najedli (slunce už mělo sílu a vysušilo trávu), a pak se všichni dali do práce - skládali stan a balili. Před druhou hodinou odpolední se vydali na pochod severovýchodním směrem, pohodlným tempem, protože to neměli daleko.
Během první části cesty vysvětlil Aslan Petrovi plán svého tažení. "Až tady Čarodějnice dokončí, co dokončit má," řekl, "bude se chtít se svou družinou skoro jistě vrátit do svého hradu a připravit se na obléhání. Může se ti pokusit odříznout jí cestu a zabránit jí v tom, ale také to nemusí vyjít."
Nastínil mu pak dva bitevní plány -jeden pro boj s Čarodějnicí a jejím vojskem v lese a druhý pro útok na její hrad. Po celou dobu Petrovi radil, jak bitvy řídit, a říkal věci jako: "Kentaury musíš postavit tam a tam" nebo "Musíš vyslat zvědy, aby ses ujistil, že neudělala to a to," až se nakonec Petr neudržel a řekl:
"Ale vždyť ty tam také budeš, Aslane."
"To ti slíbit nemohu," odpověděl lev. A pokračoval v udílení rad.

Druhou část cesty strávil Aslan většinou se Zuzanou a Lucinkou. Příliš nemluvil a dívkám se zdálo, že je smutný. Ještě před večerem došli na místo, kde se údolí rozšířilo a řeka byla široká a mělká. To byly brody Beruny a Aslan vydal rozkaz, aby se výprava zastavila na tom břehu, kde právě byli. Petr ale navrhl:
"Nebylo by lepší se utábořit na druhé straně -kdyby Čarodějnici třeba napadlo v noci zaútočit nebo tak něco?
Aslan zřejmě přemýšlel o něčem úplně jiném, protože zatřepal nádhernou hřívou, jako by se potřeboval probudit, a řekl:
"Prosím? Co jsi říkal?"
Petr mu to zopakoval.
"Ne," odpověděl Aslan bezvýrazným hlasem,
jako by mu už bylo všechno jedno. "Ne. Dnes v noci nezaútočí." A zhluboka si povzdechl. Po chvilce ale dodal: "Je dobře, že tě to napadlo. Takhle má uvažovat voják. Ale stejně na tom nezáleží." Utábořili se tedy na místě, kde právě byli.
Aslanova nálada dolehla na všechny ostatní. Petr byl celý nesvůj z představy, že by měl vybojovat bitvu sám, a zjištění, že s ním Aslan možná nebude, ho doslova ohromilo. Večeře proběhla v tichosti. Všichni cítili, jak jiné bylo vše včera večer a dokonce ještě dnes ráno. Bylo to, jako by ty dobré časy, které sotva začaly, měly už brzo zase skončit.
Zuzanu zasáhl ten pocit natolik, že i když si šla lehnout, nemohla usnout. Dlouho počítala ovečky a převracela se z boku na bok, a pak zaslechla, jak se vedle ní Lucinka překulila a vzdychla.
"Taky nemůžeš spát?" zeptala se Zuzana.
"Ne," odpověděla Lucinka. "Myslela jsem, že ty už spíš. Poslyš, Zuzko!"
"Co?"
"Já mám takový hrozný pocit - jako by nad námi něco viselo."
"Vážně? Protože totiž..., víš, já ho mám taky."
"Jde o Aslana," pokračovala Lucinka. "Buď se něco strašného stane jemu, nebo něco strašného udělá on sám."
"Celé odpoledne jako by to ani nebyl on," souhlasila Zuzana. "Ty, Lucko! Neříkal, že s námi asi nebude bojovat? Co když se chce v noci odplížit a nechat nás tady?"
"Kde je teď?" zeptala se Lucinka. "Je tady ve stanu?"
"Myslím, že ne."
"Zuzko! Pojď, trochu se porozhlédneme venku. Třeba ho uvidíme."
"Tak dobře, jdeme," rozhodla Zuzana. "Spát stejně nemůžeme, tak co."
Dívky potichoučku tápaly mezi ostatními spáči, až se vykradly ze stanu ven. Jasně svítil měsíc a všude bylo naprosté ticho, jen řeka bublala po kamenech. Zuzana náhle popadla Lucinku za paži a řekla: "Koukej!" Na druhé straně tábora, tam, kde začínaly stromy, uviděly lva, jak pomalu kráčí od nich směrem do lesa. Obě beze slova vyrazily za ním.
Sel po příkrém svahu vzhůru směrem od řeky a pak trochu doprava - stejnou cestou, jakou odpoledne přišli od Kamenného stolu. Sledovaly ho dál a dál, do temných stínů a zase do bledého měsíčního svitu, až měly nohy docela promáčené rosou. To nebyl ten Aslan, kterého znaly. Ocas i hlavu měl svěšené a pomaličku se šoural, jako by byl velice, velice unavený. Pak, když přecházeli přes velikou mýtinu, kde nebyly žádné stíny a dívky se neměly kam schovat, zastavil se a ohlédl. Nemělo cenu pokoušet se utéct, vykročily tedy přímo k Aslanovi.
"Děti, děti, proč mě sledujete?" zeptal se jich.
"Nemohly jsme spát," vysvětlovala Lucinka a byla si jistá, že víc už nemusí říkat a Aslan bude přesně vědět, co je trápilo.
"Prosím, můžeme jít s tebou - ať jdeš kam jdeš?" zeptala se Zuzana.
Po chvilce přemýšlení Aslan řekl: "Budu rád, když budu mít dnes společnost. Ano, můžete jít se mnou, ale musíte mi slíbit, že až vám řeknu, tak se zastavíte a dál mě pak necháte jít samotného."
"Děkujeme, děkujeme. A slibujeme," řekly obě.
Znovu vyrazili a každá z dívek teď šla lvovi po jednom boku. Ale jak pomalu kráčel! A velikou královskou hlavu měl svěšenou tak, že se čenichem skoro dotýkal trávy. Po chvilce klopýtl a tiše zasténal.
"Aslane! Aslane náš milý!" zvolala Lucinka. "Co je s tebou? Nemůžeš nám to říct?"
"Jsi nemocný, Aslane?" zeptala se Zuzana.
"Ne," potřásl Aslan hlavou, "jsem smutný a osamělý. Položte mi ruce do hřívy, abych cítil, že tu jste, a půjdeme dál takhle."
Dívky udělaly to, po čem toužily od první chvíle, kdy ho spatřily, ale co by si bez jeho dovolení nikdy netroufly udělat - ponořily prokřehlé ruce do toho nádherného moře srsti a začaly ji hladit, a přitom dál kráčely vedle něj. Po chvíli poznaly, že má namířeno po svahu vzhůru k místu, kde stál Kamenný stůl. Došli až ke konci lesa a u posledního stromu (měl kolem sebe pár křovin) se Aslan zastavil a řekl:
"Tady už se musíte zastavit. Ať se děje cokoli, nikdo vás nesmí vidět. Sbohem."
Dívky se hořce rozplakaly (i když vlastně nevěděly proč) a objímaly lva a líbaly ho na hřívu a na čenich, na tlapy i na veliké, smutné oči. Odvrátil se a vyšel na náhorní planinu. Lucinka se Zuzanou se přikrčily v křoví a hleděly za ním.
Kolem Kamenného stolu se tísnil velký dav, a přestože svítil měsíc, mnozí z přítomných svírali pochodně hořící zlým rudým plamenem a vydávající černý dým. Ale jací to byli tvorové! Trollové s příšernými zuby, vlci, muži s býčími hlavami, duchové zlých stromů a jedovatých rostlin, a spousta dalších potvor, které snad ani nebudu popisovat. Protože kdybych to udělal, tak by vás dospělí nejspíš vůbec nenechali tuhle knihu číst -skřeti, ježibaby a inkubové, duchové, démoni a if-ríti, přízraky, harpyje, lesní muži i trojhlaví obři. Byli tam všichni, kdo byli na straně Čarodějnice a koho na její příkaz povolal vlk. Přímo uprostřed u stolu stála Čarodějnice.
Mezi stvořeními se náhle ozvalo zděšené vytí a blekotání. Spatřili přicházet obrovského lva a zdálo se, že dokonce i Čarodějnici na okamžik ochromil strach. Rychle se však vzpamatovala a divoce, bouřlivě se rozesmála.

"Ten hlupák!" vykřikla. "Ten hlupák skutečně přišel. Svažte ho! Pevně!"
Lucinka a Zuzana zatajily dech a očekávaly, že Aslan zařve a vrhne se na své nepřátele. Ale nestalo se nic. Čtyři ježibaby se s posměchem a úšklebky, ale také (aspoň zpočátku) s viditelnými obavami z toho, co měly provést, přiblížily ke lvu. "Nařídila jsem ho svázat!" opakovala svůj příkaz Bílá čarodějnice. Ježibaby se na Aslana vrhly a vzápětí triumfálně zaječely. To když zjistily, že vůbec neklade odpor. Na pomoc se jim vrhli zlí trpaslíci a opice a společně převrátili obrovského lva na záda. Všechny čtyři tlapy mu svázali dohromady, a celou dobu pokřikovali a radovali se, jako by provedli bůhvíjaký statečný čin. Kdyby byl lev jen trochu chtěl, všechny by je jedinou svou tlapou stačil pozabíjet. Ale on dokonce ani nehlesl, když nepřátelé vší silou utahovali provazy tak, až se mu zařezávaly do masa. Jali se ho vléct ke Kamennému stolu.
"Stát!" zavelela jim Čarodějnice. "Nejdřív ho oholte."
Její stoupenci znovu propukli ve zlomyslný smích ve chvíli, kdy jeden z trollů s nůžkami v ruce přidřepl u Aslanovy hlavy. Cvak - cvak - cvak, pracovaly nůžky a na zem začaly dopadat záplavy zlatých kudrn. Pak troll poodstoupil a děti, které to všechno sledovaly ze své skrýše, spatřily, jak Aslanova tvář bez hřívy vypadá malá a jiná. I nepřátelé ten rozdíl viděli.
"No ne, vždyť je to vlastně jenom veliká kočka!" vykřikl jeden.
"A tohohle jsme se báli?" smál se druhý.
Všichni se shlukli kolem Aslana, posmívali se mu a volali: "Čiči, čiči! Chudinka čičinka," a "Tak co, kocourku, kolik jsi dneska chytil myší?" a "Nechceš mlíčko, micinko?"
"Jak můžou!" zlobila se Lucinka a po tvářích jí tekly slzy. "Jsou hnusní, hnusní!" Protože teď, když pominul první šok, jí Aslanova tvář připadala ještě statečnější, krásnější a trpělivější než dřív.
"Nasaďte mu náhubek!" přikázala Čarodějnice. Vrhli se mu na hlavu a snažili se mu převázat tlamu - stále by stačilo jedno jeho kousnutí a dva tři z nich by to stálo ruku. Ale lev se ani nepohnul. To zřejmě popudilo tu sběř nejvíc a vrhli se na něj všichni. Ti, co se báli k němu přiblížit, i když už byl svázaný, najednou nacházeli odvahu. Dívky pár minut Aslana vůbec ani nezahlédly - tak hustě se po něm hemžily všechny ty příšery, co ho kopaly, tloukly, plivaly na něj a vysmívaly se mu.
Konečně toho chátra měla dost. Vlekli spoutaného lva s obvázanou tlamou ke Kamennému stolu, někteří táhli, někteří strkali. Byl tak obrovský, že i když ho tam dovlekli, museli napnout všechny síly, aby ho vyzdvihli nahoru. A zase začali uvazovat a utahovat provazy.
"Zbabělci! Ti zbabělci!" vzlykala Zuzana. "Copak se ho bojí ještě i teď?"
Když byl Aslan připoután (a připoután tak důkladně, že z něj nebylo vidět skoro nic než provazy) na plochém kameni, dav se ztišil. Čtyři ježibaby se zapálenými pochodněmi se postavily každá do jednoho ze čtyř rohů stolu. Čarodějnice odhalila paže stejně, jak to udělala předchozího večera, když šlo o Edmunda, a ne o Aslana. Pak si začala brousit nůž. Když na jeho čepel dopadlo světlo pochodní, zdálo se dívkám, že nůž je z kamene a ne z oceli, a že má nějaký zvláštní, zlý tvar.
Konečně přistoupila blíž. Zastavila se u Aslano-vy hlavy. Tváří jí škubala a cukala divoká vášeň, ale jeho obličej hleděl klidně vzhůru na nebe a nebyl v něm ani hněv, ani strach, jen trocha smutku. Pak, těsně předtím, než zasadila ránu, sklonila se k němu a chvějícím se hlasem řekla:
"Tak vidíš, kdo teď vyhrál? Ty blázne, ty sis myslel, že tímhle zachráníš toho lidského zrádce? Teď zabiju místo něj tebe, protože tak jsme si to dojednali, a Staré magii tak bude učiněno zadost. Ale až budeš mrtvý, co mi zabrání zabít také jeho? Kdo ho potom vyrve z mých rukou? Chci, abys věděl, žes mi nejen daroval Narnii navěky, ale že jsi vlastní život ztratil a jeho nezachránil. A s tím vědomím si zoufej a zemři."
Samotnou Aslanovu smrt dívky neviděly. Nedokázaly se na to dívat a zakryly si tvář dlaněmi.

Kapitola 15
Ještě starší magie z doby před úsvitem času

Zatímco se obě dívky ještě krčily ve křoví a zakrývaly si obličej rukama, uslyšely, jak Čarodějnice volá:
"A teď všichni za mnou! Vyřídíme to, co v této válce ještě vyřídit zbývá! Nepotrvá dlouho rozdrtit tu lidskou havěť i zrádce, když ten velký hlupák, ten velký kocour, tady leží mrtev."
V té chvíli byly obě dívky na pár vteřin ve velikém nebezpečí. S divokým křikem a kvílením píšťal a ostrým troubením rohů se celá ta odporná čeládka hnala z náhorní planiny dolů svahem právě kolem jejich skrýše. Cítily, jak kolem nich prolétají přízraky jako ledové závany a jak se země otřásá dusotem mínotaurích nohou. Nad nimi se třepetala ošklivá křídla a nebe ještě víc potemnělo supy a obřími netopýry. Kdykoli jindy by se byly třásly strachy, ale smutek, zahanbení a hrůza z Aslanovy smrti plnily teď jejich mysli natolik, že na nic jiného ani nevzpomněly.
Černou srst - nebo to, co z ní zbylo - a plakaly, až už nemohly. Pak na sebe pohlédly a z čiré osamělosti se chytily za ruce a znova se rozplakaly. Když znovu ztichly, Lucinka řekla:
"Já se nemůžu dívat na ten příšerný náhubek. Co myslíš, dokážeme ho dát pryč?"
Zkusily to tedy. Dalo jim to hodně práce (protože měly zkřehlé prsty a nastala právě nejtemnější část noci), ale dokázaly to. Když uviděly Aslanovu tvář bez náhubku, znovu se rozplakaly. Líbaly ji, hladily a otíraly krev a pěnu, jak nejlépe mohly. A cítily přitom větší osamělost, beznaděj a hrůzu, než dokážu slovy popsat.
"Myslíš, že bychom ho mohly i rozvázat?" napadlo po chvíli Zuzanu. Nepřátelé ale z čiré zloby utáhli provazy tak pevně, že si dívky s uzly prostě poradit nedokázaly.
Doufám, že nikdo, kdo tuhle knížku čte, se nikdy necítil tak zoufale jako Zuzana a Lucinka té noci. Ale jestli ano - jestli

jste celou noc nespali a plakali, až vám docela došly slzy - tak asi víte, že na konci přijde zvláštní poklid. Máte pocit, že se už nikdy nic nestane. Přinejmenším ty dvě ho tehdy měly. V tomto mrtvém klidu plynuly hodiny a hodiny a ony si ani neuvědomovaly, že je jim stále chladněji. Lucinka si přesto všimla ještě dvou věcí. Jedna z nich byla, že nebe na protější straně kopce je maličko méně temné, než bylo před hodinou. A v trávě u svých nohou zpozorovala nějaké hemžení. Nejdřív ji to nezajímalo. Co na tom záleželo? Teď už nezáleželo na ničem. Pak ale uviděla, že to začíná lézt vzhůru po kamenech podpírajících desku stolu. A teď to dokonce pobíhalo po Aslanově těle. Podívala se na to zblízka. Něco malého, šedého.
"Fuj!" řekla Zuzana na protější straně stolu. "To je hrůza! Lezou po něm myši! Zmizte, vy potvory!" A pozvedla ruku, aby je zahnala.
"Počkej!" zarazila ji Lucinka, která šije mezitím prohlídla ještě pozorněji. "Vidíš, co dělají?"
Obě dívky se sklonily a zadívaly se na myši.
"Tak se mi zdá -" začala. Zuzana. "To je divné. Ony přehryzávají ty provazy!"
"Taky se mi to zdálo," potvrdila Lucinka. "Já myslím, že jsou to hodné myši. Chudinky malé -neuvědomují si, že je mrtvý. Myslí si, že mu pomůžou, když ho zbaví těch pout."
Tma už byla rozhodně na ústupu. Každá z dívek poprvé zahlédla bílou tvář té druhé. Viděly i hlodající myši, desítky a desítky, snad dokonce stovky malých polních myšek. Nakonec byly všechny provazy jeden po druhém přehryzány. Obloha na východě byla už bělavá a hvězdy bledly - všechny až na jednu velikou, nízko nad východním obzorem. Byla jim větší zima než za celou noc. Myši se zase vytratily.
Dívky odstranily zbytky přehryzaných provazů. Bez nich byl Aslan víc sám sebou. Každým okamžikem jeho mrtvá tvář vypadala vznešeněji, jak světlo sílilo a ony ji lépe viděly.
V lese za nimi zatrylkoval pták. Tak dlouhé hodiny už vládlo naprosté ticho, že sebou teď dívky trhly. Pak odpověděl jiný pták. A za chvíli už zpívali ptáci všude kolem.
Bylo už ráno, ne pozdní noc.
"Je mi strašná zima," řekla Lucinka.
"Mně taky," přidala se Zuzana. "Budeme trochu chodit."
Došly k východnímu okraji planiny a podívaly se dolů. Ta jedna velká hvězda skoro zmizela. Celý kraj vypadal temně šedý, ale za ním, na samém konci světa, bylo vidět bledší moře. Obloha začínala rudnout. Nespočetněkrát tak šly od mrtvého Aslana k východnímu kraji kopce a zase zpátky, aby se aspoň trochu zahřály, ale nohy už měly hrozně unavené. Konečně se na chvilku zastavily a dívaly se směrem k moři a k Cair Paravelu (který už šlo trochu rozeznat). V tom okamžiku linka spojující nebe s mořem zezlátla a velice pomaličku se nad ní vynořil okraj slunce. Vtom uslyšely za sebou silný zvuk - obrovské prasknutí, ohlušující dunění, jako by obr rozbil obří talíř.
"Co to je?" chytila Lucinka Zuzanu za paži.
"Já -já se bojím otočit," řekla Zuzana, "děje se něco hrozného."
"Dělají mu ještě něco horšího," lekla se Lucinka. "Pojď!" Obrátila se a Zuzana se musela otočit s ní.
Slunce, které právě vyšlo, všechno změnilo -všechny barvy a stíny byly jiné - a ony si chviličku nevšimly toho nejdůležitějšího. Ale pak to uviděly. Kamenný stůl byl zlomený na dvě části, velká puklina se táhla od jednoho konce k druhému, a Aslan byl ten tam.
"Ne!" vykřikly obě dívky a rozběhly se zpátky ke stolu.
"To je hrůza," vzlykala Lucinka, "aspoň jeho tělo mohli nechat být."
"Kdo to provedl?" vykřikla Zuzana. "Co to znamená? Je to kouzlo?"
"Ano," řekl silný hlas za jejich zády. "To je další kouzlo." Ohlédly se. A tam stál sám Aslan, leskl se ve vycházejícím slunci, větší než dřív, a potřásal hřívou (zřejmě mu znovu narostla).
"Aslane!" vykřikly obě děti a vzhlédly k němu, skoro stejně vyděšené jako šťastné.
"Ty nejsi mrtvý, Aslane?" zeptala se Lucinka.
"Už ne," odpověděl Aslan.
"A nejsi - nejsi - ?" zeptala se roztřeseným hlasem Zuzana. Aslan sklonil zlatou hlavu a olízl jí čelo. Teplo jeho dechu a sytá vůně jeho srsti ji celou obklopily.
"Vypadám tak?" zeptal se.
"Tak ty jsi skutečný, jsi skutečný! Aslane!" vykřikla Lucinka a obě dívky se mu vrhly kolem krku a pokryly ho polibky.
"Ale co to má všechno znamenat?" zeptala se Zuzana, když se trochu uklidnily.
"To znamená," odpověděl Aslan, "že i když Čarodějnice znala Starou magii, existuje magie ještě starší a o té nevěděla nic. Ona se rozpomíná jen na to, co se stalo od úsvitu času. Ale kdyby se byla mohla podívat ještě o něco dál, do ticha a tmy před tím, než vzešel čas, byla by si tam přečetla jiné zaklínadlo. Byla by věděla, že když je místo zrádce zabit někdo, kdo se dobrovolně obětuje a nespáchal žádnou zradu, stůl praskne a sama Smrt začne pracovat obráceně. A teď -"
"Ano, ano! A teď?" nadskakovala Lucinka a tleskala rukama.
"Děti moje," řekl lev, "cítím, jak se mi vrací síla. Chyťte mě, děti, jestli to dokážete." Chviličku postál, oči mu zářily, údy se chvěly, ocas švihal ze strany na stranu. Pak se skokem přenesl vysoko nad jejich hlavami a přistál na druhé straně stolu. Lucinka se rozesmála, aniž přesně věděla proč, a začala přelézat stůl za ním. Aslan znovu skočil. Začala bláznivá honička. Vodil je kolem dokola po planině, jednou jim beznadějně utekl, podruhé se zase skoro nechal chytit za ocas, probíhal mezi nimi jako střela, občas je vyhazoval do vzduchu velikými měkkými tlapami a zaseje chytal, a najednou se zastavil tak nečekaně, že se všichni tři skutáleli na zem v jediném šťastném a rozesmátém chumlu srsti, rukou a nohou. Takhle ještě nikdy nikdo nedováděl, to je možné jen v Nar-nii. Lucinka se pořád nemohla rozhodnout, jestli je to spíš jako hrát si s bouří nebo hrát si s kotětem. Zvláštní na tom bylo, že když se nakonec všichni tři natáhli udýchaní do

trávy, dívky už nebyly ani trochu unavené, žíznivé nebo hladové.
"A teď," řekl pak Aslan, "vzhůru do práce. Cítím, že budu řvát. Radši si zacpěte uši."
Dívky to udělaly. Aslan vstal, a když otevřel tlamu, aby zařval, byla jeho tvář najednou tak strašlivá, že se dívky na něj nedokázaly dívat. Viděly jen, jak se všechny stromy před ním tím řevem ohnuly, jako se ve větru ohýbá tráva na louce. Pak řekl:
"Máme před sebou dlouhou cestu. Musíte jet na mně." Přikrčil se a dívky mu vyšplhaly na teplá zlatavá záda, Zuzana se posadila první a pevně se chytila jeho hřívy. Lucinka seděla za ní a pevně se jí držela. Lev se pod nimi zvedl a vyrazil rychleji, než by dokázal běžet kůň, dolů ze svahu a do hloubi lesa.
Ta jízda byla snad to nejúžasnější, co se dívkám v Narnii přihodilo. Cválali jste někdy na koni? Představte si to, ale odstraňte těžký dusot kopyt a cinkání udidla a místo toho si představujte skoro neslyšné pleskání velikých tlap. Pak si místo šedé nebo černé srsti koňského hřbetu představte hrubou a zároveň měkkou zlatou srst a hřívu poletující ve větru. A pak si představte, že uháníte skoro dvakrát tak rychle jako nejrychlejší závodní kůň. Ale tohle byl hřebec, jehož není třeba řídit a který se nikdy neunaví. Hnal se dál a dál, nikdy neztratil rovnováhu, nikdy nezaváhal, obratně se proplétal mezi kmeny, přeskakoval křoví a šípky i malé potůčky, přes větší se přebrodil a ten největší přeplaval. Nejeli po silnici ani parkem, a dokonce ani po krotkých loukách, ale přímo přes celou Narnii, jarní Narnii. Vážnými alejemi buků a přes slunečné mýtiny mezi duby, přes divoké sady bíle kvetoucích třešní, kolem bouřících vodopádů, mechovitých skal a dunících jeskyní. Vzhůru po větrných svazích zarostlých hlodašem, po hřebenech hor, kde roste vřes, a roklemi, z nichž se točí hlava. A pak dolů, dolů, dolů do divokých údolí a ven z lesa na pláně plné modrých kvítků. Bylo už skoro poledne, když se z příkrého svahu dívali na hrad. Z místa, kde stáli, vypadal jako hračka. Jako by se celý skládal ze špičatých věží. Lev se hnal dolů takovou rychlostí, že se hrad každým okamžikem zvětšoval, a než se vůbec dívky stačily zeptat samy sebe, co to je, byly u něj. Takhle zblízka už nevypadal jako hračka, pochmurně se před nimi tyčil do výšky. Přes cimbuří nikdo ne-vyhlédl a brány byly pevně zavřené. Ale Aslan ani v nejmenším nezpomalil a řítil se rovnou na něj. "Dům Čarodějnice," křikl. "Dobře se držte, děti!" Vzápětí jako by se celý svět převrátil a dívky měly pocit, že své útroby nechaly někde za sebou. Lev se přikrčil ke skoku většímu, než byly všechny dosavadní - spíš by se tomu mělo říkat let než skok -a přenesl se přes hradby. Obě dívky, bez dechu, ale živé a zdravé, se skutálely z jeho zad doprostřed velikého kamenného nádvoří plného soch.

Kapitola 16
Co se stalo se sochami

Páni, to je divné místo!" vykřikla Lucinka. "Samá kamenná zvířata - a taky lidi! Je to -jako muzeum."
"Pšt," upozornila ji Zuzana. "Aslan něco dělá." A skutečně. Doběhl ke kamennému lvu a dýchl na něj. Nečekal ani chvilku, zprudka se otočil -skoro jako když si kočka honí ocas - ke kamennému trpaslíkovi, který (jak si jistě vzpomínáte) stál kousek od lva zády k němu. Dýchl na něj také, pak skočil na vysokou kamennou dryádu stojící za trpaslíkem, nato se sklonil ke kamennému králíkovi napravo a vrhl se ke dvěma kentaurům. V té chvíli Lucinka vykřikla:
"Koukej, Zuzko! Vidíš to? Koukni na toho lva!"
Nejspíš jste už viděli, jak někdo přiložil zapálenou sirku ke kusu novin, připravenému v krbu na podpal. Chviličku se zdá, že se nic nestalo, a najednou si všimnete, jak se po okraji novin šíří tenoučký plamínek. A právě tak to teď vypadalo. Vteřinku po tom, co na něj Aslan dýchl, vypadal kamenný lev stejně jako dřív. Náhle se po jeho bílém mramorovém hřbetě rozběhl zlatý proužek -a šířil se - a pak jako by ho barva zalila celého, jako plamen olízne celý kus papíru - a potom, ačkoli zadek měl ještě viditelně kamenný, zatřásl lev hřívou a všechny ty těžké kamenné záhyby se zavlnily a změnily se v měkkou srst. Nakonec otevřel velikou rudou tlamu, teplou a živou, a obrovitánsky zívl. Když se probudily i jeho zadní nohy, jednu z nich zvedl a poškrábal se. V té chvíli zahlédl Aslana a rozběhl se velikými skoky k němu, otíral se o něj, kňučel radostí a vyskakoval do výše, aby mu mohl olíznout tvář.
Děti samozřejmě lva sledovaly, jenže všude kolem se dělo tolik úžasných věcí, že na něj brzo zapomněly. Všechny sochy ožívaly. Nádvoří už nevypadalo jako muzeum, ale spíš jako zoo. Oživlí tvorové běhali za Aslanem a tančili kolem něj, až ho v tom davu skoro nebylo vidět. Nádvoří, před chvílí ještě smrtelně bílé, teď zářilo barvami: lesklé kaštanové boky kentaurů, inkoustově modré rohy jednorožců, oslnivě barevné peří ptáků, rusá srst lišek, psů a satyrů, žluté punčochy a nachové kápě trpaslíků. A březové dívky ve stříbrném, bukové dívky ve svěží průsvitné zeleni a modřínové dívky v zeleni tak jasné, že byla skoro žlutá. Místo mrtvého ticha se teď ozýval šťastný řev, štěkot, ňafání, kvíkání, vrkání, štěbetání, řehtání, dusot, křik, volání slávy, písně a smích.
"Jé!" vykřikla náhle Zuzana jiným tónem. "Koukej! Ale - no to snad - doufám, že ví, co dělá."
Lucinka se podívala a uviděla, že Aslan právě dýchl na nohy kamenného obra.
"To je v pořádku," křikl Aslan rozjařeně. "Jakmile se vzpamatují nohy, probere se i ten zbytek."
"No, tak jsem to zrovna nemyslela," špitla Zuzana Lucince do ucha. Ale teď už bylo stejně pozdě, i kdyby ji byl Aslan poslouchal. Proměna už stoupala nahoru po obrových nohách. Nejdřív přešlápl. Pak zvedl kyj z ramene, promnul si oči a řekl:
"No tohle! Musel jsem usnout či co. Tak! Kde je ta mizerná mrňavá čarodějnice, co tam pobíhala po zemi? Někde se mi motala kolem nohou."
Všichni na něj začali nahoru hulákat, co se mezitím stalo, a až když si obr přiložil dlaň k uchu a požádal je, aby to ještě jednou zopakovali, konečně porozuměl. Sklonil se, takže jeho hlava už nebyla výš než vrchol stohu, několikrát se před Aslanem uctivě dotkl své čapky a na poctivé ošklivé tváři měl přitom široký úsměv. (Obři jakéhokoli druhu jsou teď už v Anglii tak vzácní, a mezi obry obecně se vyskytuje tak málo těch, kteří nejsou zrovna vzteklouni, že vsadím deset ku

jedné, že jste ještě neviděli obra zeširoka se usmívat. Ale řeknu vám, ten pohled stojí za to.)
"A teď rychle dovnitř do domu!" pobídl je Aslan. "Pospěšte si! Hledejte nahoře, hledejte dole, nakoukněte do každé díry! Ani koutek nesmí zůstat neprohledaný. Nikdy nevíte, kde může být schovaný nějaký ubohý vězeň."
Všichni se vrhli do domu a několik minut celý ten temný, příšerný, zatuchlý starý hrad duněl zvukem otvíraných oken a hlasy, které volaly jeden přes druhý: "Nezapomeňte na vězení - Pomozte nám s těmi dveřmi - Tady je ještě jedno točité schodiště - Koukejte! Tady je taky nějaký chudák klokan. Zavolejte Aslana - Fuj! Tady to ale smrdí - Pozor na padací dveře - Sem nahoru! Tady je jich v chodbě ještě celá spousta!" Ale vůbec nejhezčí bylo, když se po schodech nahoru přiřítila Lucinka a volala:
"Aslane! Aslane! Našla jsem pana Tumnuse! Pojď, pojď honem!"
Za chvilku se už Lucinka a malý faun drželi za ruce a tancovali radostí. Faunovi ta doba, kterou strávil jako socha, nijak neublížila, a samozřejmě ho velice zajímalo všechno, co mu ve spěchu vyprávěla.
Nakonec prohledávání čarodějné pevnosti skončilo. Celý hrad byl prázdný, všechna okna a dveře dokořán. Světlo a voňavý jarní vzduch proudily do všech temných a zlých koutů, které to tolik potřebovaly. Celý dav vysvobozených soch se vyřítil zpátky na nádvoří. A v té chvíli někdo (myslím, že Tumnus) řekl:
"Ale jak se odtud dostaneme?" Protože Aslan dovnitř přeskočil a brána byla pořád zamčená.
"O to se nebojte," uklidnil je Aslan; pak se postavil na zadní a houkl nahoru na obra: "Hej! Ty tam nahoře!" zařval.
"Jak se jmenuješ?"
"Obr Hromřach, k službám Vaší Milosti," řekl obr a znovu se dotkl čapky.
"Tak tedy, obře Hromřachu," řekl Aslan, "dostán nás odtud ven, buď tak hodný."
"Samozřejmě, Vaše Milosti. S potěšením," řekl Hromřach. "Vy malí, jděte všichni pryč od těch vrat." Pak sám došel k bráně a bum - bum - bum -pustil se do ní kyjem. Při první ráně brána zaskřípala, při druhé praskla a při třetí se otřásla. Poté se obr pustil do věží po obou stranách vrat a po několika minutách bušení a tříškání se obě věže a s nimi pořádný kus zdi po obou stranách skácely v hromadě trosek, a když se usadil prach, vypadalo to divně - stáli na vyschlém, pochmurném kamenném nádvoří a dírou v hradbách bylo vidět venku všechnu tu trávu a kolébající se stromy a třpytivé potůčky v lese a za nimi modré kopce a ještě dál oblohu.
"No to jsem se tedy zapotil," prohlásil obr a funěl jako ta největší parní lokomotiva. "To je tak, když jeden vyjde ze cviku. Neměla by některá ta mladá dáma něco jako kapesník?"
"Já mám," kývla Lucinka, postavila se na špičky a zvedla ho tak vysoko, jak jen dosáhla.
"Děkuju, slečinko," řekl Hromřach a sehnul se. Vzápětí se Lucinka strašně vyděsila, protože se ocitla ve vzduchu, sevřená obrovým palcem a ukazováčkem. Když se vznesla až před jeho obličej, obr sebou náhle škubl a přeopatrně ji postavil zpátky na zem. Přitom mručel: "No nazdar! Já jsem sebral tu holčičku. Moc se omlouvám, slečinko, já myslel, že vy jste kapesník!"
"Ne, ne," smála se Lucinka, "ten je tady!" Tentokrát se mu povedlo ho uchopit, jenže byl pro něj asi tak velký, jako by pro vás bylo zrníčko čočky, takže když viděla, jak si jím vážně přejíždí tam a zpátky po veliké zrudlé tváři, řekla:
"Bohužel vám asi není moc platný, pane Hromřachu."
"Ale ano. Ale ano," prohlásil obr zdvořile. "Nikdy jsem neviděl hezčí kapesník. Moc šikovný, moc jemný. Moc -já nevím, jak bych to řek'!"
"To je ale milý obr," podotkla Lucinka k panu Tumnovi.
"To ano," odpověděl faun. "Hromořachové byli takoví odjakživa. Je to jedna z nejváženějších obřích rodin v Narnii. Nejsou sice nejchytřejší (osobně jsem nikdy v životě nepotkal chytrého obra), aleje to stará rodina. Mají tradici. Kdyby byl jiný, nikdy by ho nebyla změnila v kámen."
V té chvíli Aslan tleskl tlapami a vyzval všechny k tichu.
"Naše dnešní práce ještě neskončila," řekl, "a jestli má být Čarodějnice do večera poražena, musíme okamžitě zjistit, kde se odehrává bitva."
"A taky se do ní zapojit, doufám, pane," dodal největší z kentaurů.
"Samozřejmě," kývl Aslan. "Tak! Ti, kdo by nestačili - děti, trpaslíci, malá zvířata - musejí jet na zádech těch, kdo stačí - lvů, kentaurů, jednorožců, koní, obrů a orlů. Ti, kdo mají dobrý čich, musejí běžet vpředu s námi lvy a pomoci zjistit, kde se bojuje. Pospěšte si a seřaďte se."
To také s velkým hemžením a křikem udělali. Nejvíc Aslan svými slovy potěšil toho druhého lva, který pobíhal kolem dokola a předstíral, že má spoustu práce, jenže ve skutečnosti především vykládal každému, koho potkal: "Slyšel jsi, co říkal? My lvi. Tím myslel sebe a mě. My lvi. To se mi na Aslanovi líbí. Ze se nevytahuje a nepředvádí. My lvi. On a já."
Říkal to tak dlouho, dokud mu Aslan nenaložil na hřbet tři trpaslíky, jednu dryádu, dva králíky a ježka. To ho trochu zklidnilo.
Když byli všichni připravení (nejvíc Aslanovi se vším tím řazením pomohl velký ovčácký pes), vyrazili ven dírou v hradní zdi. Lvi a psi nejdřív čenichali na všechny strany. Ale brzo jeden z velkých psů zachytil stopu a zaštěkal. Pak už to šlo ráz naráz. Všichni psi a lvi a jiné šelmy zvyklé lovu letěli plnou rychlostí vpřed, čenichy u země, a všichni ostatní, v průvodu dlouhém skoro kilometr, je následovali, jak nejrychleji dokázali. Byl u toho rámus, jako když v Anglii pořádají hon na lišku. Tenhle byl o to hezčí, že do melodie kopyt se mísil řev druhého lva a občas i hlubší a mnohem zlověstnější řev samotného Aslana. Letěli rychleji a rychleji, protože stopa se sledovala pořád snáz. Hned za posledním zákrutem úzkého, vlnícího se údolí uslyšela Lucinka přes všechny tyhle zvuky ještě něco jiného - něco, při čem sejí zvláštně sevřel žaludek. Byl to křik a jekot a zvonění kovu o kov.
Vyrazili z úzkého údolí a ona okamžitě viděla, co to je. Petr a Edmund a celá Aslanova armáda tam zoufale bojovali proti davu děsivých tvorů, které viděla předchozí noci. Ale teď, za denního světla, vypadaly ty příšery ještě divněji, krutěji a nestvůrněji. Zdálo se, že je jich přesila. Petrova armáda - která bojovala zády k ní - vypadala strašlivě prořídlá. Po celém

bojišti stály a ležely sochy, takže čarodějnice se nejspíš činila s hůlkou. Teď ji ale zjevně nepoužívala. Bojovala kamenným nožem. Jejím protivníkem byl Petr a oba se bili tak divoce, že Lucinka skoro neviděla, co se vlastně děje. Viděla jen kamenný nůž a Petrův meč blýskat se tak rychle, jako by to byly tři nože a tři meče. Ti dva byli uprostřed, od nich se táhla bojová linie na obě strany. Ať se Lucinka podívala kamkoli, děly se tam hrozné věci.
"Rychle dolů, děti!" zavelel Aslan. Obě dívky seskočily A vzápětí se ozval řev, který otřásl celou Narnií od pouliční lampy na západě až k pobřeží východního moře. Obrovské zvíře se vrhlo na Bílou čarodějnici. Lucinka zahlédla, jak k němu na vteřinu zvedla tvář s výrazem hrůzy a ohromení.
Lev i Čarodějnice se převalili na zem, Čarodějnice byla vespod. V téže chvíli se všichni bojovní tvorové, které Aslan přivedl z domu Čarodějnice, vrhli divoce do řad nepřátel - trpaslíci s bojovými sekerami, psi s vyceněnými zuby, obr se svým kyjem (protivníky rozdupával po tuctech i nohama), jednorožci s rohy, kentauři s meči a kopyty. Petrova unavená armáda zajásala, nové posily zařvaly a nepřátelé ječeli a blábolili, až se celý les tím rámusem třásl až do kořenů.

Kapitola 17
Lov na bílého jelena

Bitva skončila pár minut po jejich příchodu. Většinu nepřátel pobili Aslan a jeho společníci hned při prvním útoku, a když ti zbylí zjistili, zeje Čarodějnice mrtvá, buď se vzdali, nebo utekli. Lucinka spatřila, jak si Petr a Aslan tisknou ruce. Bylo to zvláštní, vidět Petra tak, jak vypadal teď - tvář měl strašně bledou a přísnou a připadal jí mnohem starší.
"To všechno byla Edmundova zásluha, Aslane," vysvětloval Petr. "Nebýt jeho, porazili by nás. Čarodějnice obracela naše vojsko v kámen napravo i nalevo. Ale jeho nemohlo nic zastavit. Probojoval se přes tři trolly až k ní - zrovna měnila jednoho z našich leopardů v kámen. A když se k ní dostal, měl dost rozumu, aby jí sekl mečem rovnou po hůlce a rozbil ji, místo aby se snažil útočit na Čarodějnici samotnou a nechal se za všechnu tu námahu také změnit v kámen. Tuhle chybu totiž dělali všichni ostatní. Jak přišla o hůlku, začali jsme mít jakous takous šanci - kdybychom byli už neztratili tolik bojovníků. Edmund je hrozně zraněný. Musíme za ním."
Našli Edmunda v péči paní Bobrové kousek stranou od bojiště. Byl celý zakrvácený, ústa měl otevřená a tvář hrozivě sinalou.
"Rychle, Lucinko," vybídl ji Aslan.
Lucinka si v té chvíli snad poprvé vzpomněla na drahocenný lék, který dostala jako vánoční dárek. Ruce se jí třásly tak, že skoro nedokázala otevřít zátku, ale nakonec se jí to povedlo a ona nalila pár kapek bratrovi do úst.
"I jiní jsou zranění," připomněl jí Aslan, když se s úzkostí zadívala do Edmundovy bledé tváře a čekala, zda bude mít lék nějaký účinek.
"Ano, já vím," odsekla Lucinka podrážděně. "Počkej chvilku."
"Dcero Evina," napomenul ji Aslan důrazněji, "i jiní jsou na prahu smrti. Musejí pro Edmunda zemřít ještě další?"
"Promiň, Aslane," omluvila se Lucinka, vstala a spěchala s ním. Příští půlhodinu měli oba plné ruce práce - ona pečovala o zraněné, on oživoval zkamenělé. Když se Lucinka konečně vrátila k Edmundovi, zjistila, že už stojí na nohou a nejen že se mu zranění zahojilo, ale vypadá lépe než - no, už celé věky, vlastně od té doby, co prvně nastoupil do té příšerné školy, protože tam, tam se tak hrozně zkazil. Teď to byl už zase celý on, takový jako dřív, a dokázal se ostatním klidně podívat do očí. Aslan ho přímo tam na bitevním poli pasoval na rytíře.
"Ví, co pro něj Aslan udělal?" zeptala se Lucinka šeptem Zuzany. "Ví, jak doopravdy zněla ta dohoda s Čarodějnicí?"
"Pšt! Samozřejmě, že to neví," odpověděla Zuzana.
"Neměly bychom mu to říct?" navrhovala Lucinka.
"To rozhodně ne," řekla Zuzana. "To by pro něj bylo hrozné. Představ si, jak ty by ses cítila na jeho místě."
"Stejně si myslím, že by se to měl dozvědět," stála si na svém Lucinka. V té chvíli je ale někdo přerušil.
Tu noc spali tam, kde právě byli. Jak dokázal Aslan pro všechny obstarat jídlo, to nevím, ale tak či onak se kolem osmé večerní všichni usadili na trávě a dali si výbornou večeři. Druhý den se vydali na pochod východním směrem, podél Velké řeky. Odpoledne dalšího dne dorazili až k samému jejímu ústí. Hrad Cair Paravel se tyčil nad nimi na malém kopečku. Před nimi se rozprostíralo písčité pobřeží se skalkami, jezírka slané vody s chaluhami vonícími mořem a nekonečné modrozelené vlny, které se znova a znova lámaly na pláži. A ten křik racků! Slyšeli jste ho? Vzpomínáte?
Ten den po večeři se všem čtyřem dětem povedlo seběhnout dolů na pláž, zout si boty a punčochy a zabořit bosé nohy do mokrého písku. Ale další den už byl vážnější. Toho dne, ve velké síni Cair Paravelu - v té nádherné síni se stropem ze slonoviny a západní stěnou pokrytou pávím peřím a východními dveřmi, které se otevírají směrem k moři - za přítomnosti všech jejich přátel a za zvuků trubek je Aslan slavnostně korunoval a uvedl je na čtyři trůny. Všichni přítomní volali: "Sláva králi Petrovi! Sláva královně Zuzaně! Sláva králi Edmundovi! Sláva královně Lucii!" a volali to tak nahlas, až z toho zaléhaly uši.
"Kdo je jednou králem či královnou Narnie, bude jím už navždycky. Neste své koruny dobře, synové Adamovi! Neste je dobře, dcery Eviny!"
Východními dveřmi, které byly otevřeny dokořán, zalehly dovnitř hlasy mořských mužů a mořských panen, kteří připlavali až těsně k pobřeží a zpívali k chvále svých nových králů a královen.
Děti tedy usedly na trůny s žezly v rukou, a pak udílely pocty a odměny svým přátelům - faunu Tumnovi, manželům Bobrovým, obru Hromřacho-vi, leopardům, kentaurům, trpaslíkům a lvovi. Té noci se na Cair Paravelu konala veliká hostina, slavilo se a tančilo, zlato se lesklo a víno teklo proudem, a v odpověď na hudbu zevnitř se ozvala i zvláštní, sladká, pronikavá hudba mořského lidu.
Uprostřed všeho toho veselí se Aslan tiše vytratil. Když si toho králové a královny všimli, neřek-li nic. Pan Bobr

všechny včas varoval. "Bude přicházet a odcházet," řekl. "Dnes ho uvidíte a zítra už možná ne. Nerad se nechává poutat - a samozřejmě se musí starat i o jiné země. Na tom není nic špatného. Občas se tu zastaví. Ale nesmíte ho k ničemu nutit. Je divoký, nezapomeňte. Není to žádný ochočený lev."
A tím, jak vidíte, tento příběh téměř (ale ještě ne docela) končí. Dva mladí králové a dvě královny vládli Narnii dobře a jejich vláda byla dlouhá a šťastná. Zpočátku trávili většinu času tím, že vyhledávali zbytky armády Bílé čarodějnice a ničili je. Ještě dlouhou dobu se objevovaly zprávy, že tu či tam číhá v lese cosi zlého - tady straší, tam se zabíjí, onde minulý měsíc zahlédli vlkodlaka a jinde se zase povídá něco o ježibabě. Ale nakonec byla všechna ta hnusná havěť vyhubena. Králové a královny vydávali dobré zákony, udržovali mír a zabránili i tomu, aby se zbytečně porážely zdravé stromy. Mladé trpaslíky a mladé satyry osvobodili od povinnosti chodit do školy. Už vůbec se za jejich vlády nedařilo šťouralům a čmuchalům a naopak se dobře vedlo obyčejným lidem, kteří chtěli žít a nechat žít. Zahnali i zlé obry (ti byli docela jiní než Hromřach), když se opovážili vpadnout do Narnie přes severní hranici. Uzavřeli přátelství a spojenectví se zeměmi za mořem, vykonali tam státní návštěvu a jejich vládci zase přijeli na státní návštěvu do Narnie. Jak roky letěly, i oni sami rostli a měnili se. Z Petra se stal vysoký statný muž a velký válečník a byl zván králem Petrem Vznešeným. Zuzana vyrostla ve vysokou a půvabnou ženu s černými vlasy, které jí sahaly skoro až ke kotníkům, a králové zemí za mořem k ní posílali vyslance s žádostmi o ruku. Byla zvána královnou Zuzanou Laskavou. Edmund byl vážnější a uzavřenější než Petr a v radě a při soudu nebylo nad něj schopnějšího. Říkali mu Edmund Spravedlivý. A Lucie byla pla-vovlasá a stále veselá a všichni okolní princové toužili po tom, aby se stala jejich královnou. Její vlastní lid ji nazýval královnou Lucií Chrabrou.
Tak žili ve veliké radosti, a jestli si kdy vzpomněli na svůj život v našem světě, pak jenom tak, jako si člověk vzpomíná na sen. Až jednoho roku se stalo, že Tumnus (tou dobou to už byl faun ve středním věku a začínal tloustnout) sešel po proudu řeky na hrad a přinesl zprávu, že se v jeho končinách zase objevil bílý jelen - ten bílý jelen, který vám splní přání, když ho polapíte. Dva králové a dvě královny spolu s významnými členy svého dvora tedy vyjeli do západních lesů na lov se psy a s troubícími rohy, aby ulovili bílého jelena. Nebyli ještě na lovu dlouho, když ho zahlédli. Jelen je vodil tam a sem, cestou necestou, dokud se koně všech dvořanů neunavili. Jen čtyři vládci jelena dosud pronásledovali. Pak uviděli, jak zvíře zmizelo do hustého houští, kam za ním jejich koně nemohli. Král Petr pravil (už byli králi a královnami tak dlouho, že hovořili docela jinak): "Vznešení sourozenci, sestupme ze svých ořů a následujme zvíře v tuto houšť, neboť co živ jsem, vznešenější kořisti jsem ještě nelovil." "Pane," souhlasili ostatní, "učiňme tak." Sesedli tedy a přivázali koně ke stromům a vnořili se do hustých křovin pěšky. A jen tam vstoupili, řekla královna Zuzana:
"Přátelé milí, pohleďte na ten převeliký div! Vizte, strom ze železa!"
"Madam," odpověděl král Edmund, "popatřte--li blíže, poznáte, že jest to železný sloup s lucernou na vrcholu."
"U lví hřívy, prapodivná věc," řekl král Petr, "vztyčit lucernu zde, mezi stromy tak hustými a vzrostlými, že i kdyby byla zažehnuta, neposvítila by pranikomu!"
"Pane," řekla královna Lucie. "Je velice podobno pravdě, že když byl vztyčen tento sloup a tato lucerna, byly tu stromy menší či řidší, ba možná zde nebyly vůbec. Protože toto jest mladý les a tento železný sloupec jest věkovitý."
Chvíli stáli a dívali se na lucernu. Pak řekl král Edmund:
"Nevím, jak jest to možno, ale lucerna na tomto sloupu prazvláštně na mě působí. Mysl mi napovídá, že jsem ji kdes již zřel; jak by tomu bylo ve snu, či ve snu o snu."
"Pane," odpověděli všichni, "s námi je tomu rovněž tak."
"A co víc," dodala královna Lucie, "moje mysl mi našeptává, že mineme-li tuto lucernu, nalezneme buď veliká dobrodružství, či jiné závažné změny nás očekávají."
"Madam," kývl král Edmund, "i mně se srdce svírá stejnou předzvěstí."
"I mně, vznešený bratře."
"A mně též," přidala se královna Zuzana. "A proto radím, abychom se navrátili ke svým koním a toho bílého jelena již nadále nepronásledovali."
"Madam," namítl král Petr, "snažně prosím za odpuštění, ale nemohu souhlasit. Neboť kdykoli jsme my čtyři králové a královny Narnie vzali na sebe některý významný úkol, ať to byly bitvy, výpravy, hrdinné skutky ve zbrani, zjednávání spravedlnosti či jiné podobné úkoly, nestalo se dosud, že bychom je nedokončili. Naopak, cokoli jsme započali, zdárně jsme rovněž dovršili."
"Sestro," přidala se Lucie, "můj královský bratr říká pravdu. I mně se jeví, že bychom se museli hanbit, kdybychom pro obavy a předtuchy nepronásledovali dále zvíře tak vznešené."
"Toť i moje přesvědčení," řekl král Edmund. "A tak veliká jest moje touha dobrat se významu této věci, že bych se zpět neobrátil ani za ten nejskvělejší klenot, jaký vlastní Narnie i všechny ostrovy"
"Pak tedy, ve jménu Aslanově," řekla královna Zuzana, "pokud jest to vůle vás všech, pojďme a přijměme dobrodružství, jež nás očekává."
A tak králové a královny vstoupili do houštin, a než ušli dvacet kroků, všichni se rozpomněli, že to, co před okamžením spatřili, se nazývá pouliční lampa. Než ušli dalších patnáct, všimli si, že se už neprodírají větvemi, ale kabáty. A vzápětí už všichni vyskákali ze skříně do prázdného pokoje a už to nebyli králové a královny v loveckém oděvu, ale obyčejný Petr, Zuzana, Edmund a Lucie ve svých starých šatech. Byl týž den a táž hodina, v níž se všichni schovali v šatníku. Paní Macreadyová dosud hovořila na chodbě s návštěvníky, ale do prázdného pokoje naštěstí nevešla a děti nepřistihla.
To by byl býval opravdový konec příběhu, kdyby děti neměly pocit, že musejí vysvětlit profesorovi, proč v jeho šatníku chybí čtyři kabáty. A profesor, který byl velice pozoruhodný muž, je neokřikl, aby nevykládali hlouposti nebo nelhali, ale celému příběhu věřil. "Ne," řekl, "myslím, že by nemělo cenu snažit se tam pro ty pláště vrátit skříní. Touhle

cestou se už do Narnie nedostanete. Ostatně, i kdyby ano, ty kabáty by už asi moc užitku nenadělaly. Jak? Co říkáte? Ale samozřejmě, že se jednou do Narnie vrátíte. Kdo je jednou králem Narnie, je jím navždy. Ale nepokoušejte se použít stejnou cestu dvakrát. Vlastně se tam vůbec nesnažte dostat. Stane se to, až to nebudete čekat. A příliš o tom nemluvte, dokonce ani mezi sebou. A nezmiňujte se o tom nikomu jinému, leda byste zjistili, že on sám prožil podobné dobrodružství. Jakže? Jak to poznáte? Ale to určitě poznáte. Třeba ten někdo řekne něco zvláštního - nebo jinak vypadá - vždycky se to prozradí. Mějte oči otevřené. Propáníčka, co je vůbec v těch školách učí?"
A to už je opravdu konec dobrodružství se skříní. Ale jestli měl profesor pravdu, je to teprve začátek dobrodružství Narnie.

Pozn. překl: Jména a některé reálie byly převzaty z filmové verze příběhu.